உ
சிவமயம்.

அணிந் ர.

புண்ணிய பூமி யாகிய பரத கண்டத்திலே, மக்கள் யாக்கையை எடுத்தோர் பலரும் அடையத்தக்கது மோக்ஷம் ஒன்றே யாம். அந்த மோக்ஷமும், ஞானம் ஒன்றானே பெற லாம். அந்த ஞானம், ஏஷணாத் திரய நிவிர்த்தியாலும், ஏஷணாத் திரயங்களோடு கூடவே விசாரத்தாலும், தியானத்தாலும், உண்டாகும் என்று நூல்கள், அநேக வேறு பாடுக ளாகக் கூறுகின்றன.

"ஆகாயத்தினைத் தோல் போல் சுருட்டக் கூடிய ஆற்ற லுடைய மநிதர்கள் தாம், சிவத்தினை அறியாது, அதாவது, சிவ ஞானம் இன்றி, துக்க நிவிர்த்தியை யுடையவர்கள் ஆவர்" என்று, சுவேதாவசுவதர உபநிஷத், துக்க நிவிர்த்திக்கு ஞானம் வேண்டும் என்று, கூறுகின்றமையினால், ஆத்ம ஞானத்தினை அடைவதற்கு, இல் லறத் திருந்து இடையூற்றோடு கூட விசார தியானங்கள் செய் வதைப் பார்க்கிலும், துற வறத் திருந்து, இடையூ றின்றி விசார, தியானங்கள் செய்வது மிக எளிமை யாம். அன்றியும், அண்மைக் காலத்திற் றானே, ஆத்ம ஞானம் உண்டாய், அநர்த்த நிவிர்த்தி ஆநந்த அவாப்தி ஆகிய ஜீவந் முக்தியையும் அடைய லாம்.

இதனை உணர்ந்து, விருத்தாசலத்திற் சமாகித ராய், முந் நூற் றைம்பது வருஷங்கட்கு முன் இருந்த, குமார தேவர் என்னும் பெரியார், முமுக்ஷுக்கட்கு உபகாரம் ஆகும் பொருட்டுக் கருணை கூர்ந்து, குமார தேவர் சாத்திரக் கோவை என்று பெயர் வைத்து, பதி னாறு நூல்கள் இயற்றினார்கள். அதன்கண், மஹா ராஜத் துறவு என்பதும், ஒன் றாம். இந் நூல், மஹா ராஜன், மண் பொன் பெண் ஆசைகளை விட்டு, மாந அபமாநங்களைக் கழற்றி, அஹங் கார - மமகாரத்தினை ஒழித்து, அவப் பொழு தின்றித், தவப் பொழுதுடனே, கன் னெஞ்ச னாகி, ஓடும் - பொன்னும், உறவும் - பகையும், கேடும் - செல்வமும், கீர்த்தியும் - நிந்தையும், வீடும் - காநமும், வேறு இன்றிப் பார்க்கும் பார்வையோடு விளங்கிக் கொண்டிருந்த தன்மையினைக் கூறுவ தாகும். அன்றியும், இந் நூல், யாவருக்கும் இருக்கும், மண் பொன் பெண் ஆசைகளை ஒருங்கே போக்கி, பசு மரத் தாணி போல் மநத்தை அசை வின்றி

யிருக்கும்படி செய்வதில் [illegible] தன்மை பெற்ற தாகும். இன்னும், தேகத்தின் அசுத்தம், [illegible], அநித்தியத்தையும், பால குமார யௌவந வார்த்தைக் [illegible]துவங்களின் தன்மைகளையும், ஆத்மா வின் சுத்தம் சுகம் நித்தி[illegible]ன்மையினையும், வாந்தாசநம் போல், விட்ட விஷயத்தில் மீண்டும் பிரவிர்த்தி உண்டாகாதிருத்தலையும், எளிதில் உணரு மாறு, எளிய மொழியில், விளக்கிக் கூறுகின்றது.

இந் நூலுக்கு ஓர் நல் உரை வேண்டும் என்று, பல அறிஞர் களும், பல சாதுக்களும், பல இல் லற விராகிகளும், கேட்டுக் கொண்டமையின், மநப் பிரசாதிநி எனப் பெயர் வைத்து, ஓர் உரை, 1910 வருஷம் கோவிலூர் மடத்தில் இருக்கும் காலத்து, அவதாரிகை இலக்கணக் குறிப்பு உடைய தாக இயற்றினம்.

இந் நூலுக்கு, முன், திரு வோத் தூர், பாநு கவியார் அவர்கள் ஓர் பொழிப் புரையும், சென்னை, கோமளேசுவரன் பேட் டை, கோ. வடிவேலு செட்டியா ரவர்கள் ஒரு வசநமும், செம்பை, ஆறுமுகனார், ஒரு பத வுரையும் இயற்றி, அச்சு வாஹநம் ஏறி வெளிவந் துலவுகின்றன. மும் மூர்த்திகட்குப் பின் தூரிய பரசிவன் போன்று, நான் காவது மநப் பிரசாதிநி உரை யாம். உரைகளை ஒப்பிட்டு நோக்குவார்க்கு உரையின் அருமை வெளிப்பட்டுத் தெரியும்.

நாம் உரை யியற்றி (40) ஆண்டு (1910) நீண்ட நா ளாகியும், இது வரைப் பல இடையூறுகளால், அச்சு வாஹநம் ஏறாதிருந்து, திருக் களர், ஸ்ரீ வீர சேகர ஞாந தேசிக ஸ்வாமிகளின் திரு வருட் பிரகாசத்தினால், தடை கழன்று, அச்சு வாஹநம் ஏறி வெளிவரு கின்றது. சிதம்பரம் — கோ. சித. மடம், ஸ்ரீ சித. — நீல கண்ட ஸ்வாமிகளவர்கள், இவ் வுரையினைச் சோதித்துக் குற்றம் களைந்து, குணம் மேலிடும்படி செய்தமையும், சிதம்பரம் — கோ. சித. — மடம், சித. — சங்கத்து நாராயண சுவாமிகள் பரிசீலனை செய்து, முகவுரை எழுதியமையும், என்றும் நினைவி லிருக்கும் தன்மைத் தாம்.

காசிகாநந்த ஞாநாசார்ய ஸ்வாமிகள்,

திருப் பூ வணம்.

உ

சிவமயம்.

மஹா ராஜத் துறவு செய்யுள் 128.

முதற் குறிப்பு ரி.

ஆகக் கவி 128.

உ

சிவமயம்.

விஷய அட்டவணை.

91 சாதந காலத்தில் விஷயாநந்தத்தினை வெறுத்து, பிரஹ்மாப்யாசம் செய்து, சாத்திய மாகிய பிரஹ்மாநந்த அநுபவம் உண்டாயின், விஷயாநந்தம் ஒரு பொரு ளாகத் தோற்ற மாட்டாது, அதனால், துறவு இல்லாத ஞாநம் அஞ்ஞாநமே எனல். 96

92 இல் லறத்தார் ஞாநம், இரும்பில் பதித்த ரத்திநம் போல, ஒளி மழுங்கி விளங்கும். துற வறத்தார் ஞாநம், தங்கத்தில் பதித்த ரத்நம் போல, ஒளி மிகுந்து விளங்கும். ஆனதால், ஞாநிகட்கு இல் லறம் சிறப் புடைய தன்று எனல். 97

93 ஞாநி அஞ்ஞாநி யிருவரும், இல் லறத் திருப்பினும், இல் லற ஞாநியை, "ஏன் இன்னும் இல் லறத்தி லிருக்கிறீர்கள்" என்கிறார்கள் சிலர், அது போல, துற வற ஞாநியை, "ஏன் இன்னும் குடும்பியாகப் போக வில்லை" என்று எவரும் கூறுவ தில்லை என்னும் எதிர் மறை முகத்தால் துற வற உயர்வைக் கூறல் எனல். 98

94 அடைதற் கரியது துறவும் அதனை விடுதல், இரத்திநம் கொடுத்து பிண்ணாக்கு வாங்குவதற்கு சமாநம் என்று எதிர் மறை முகத்தால் உயர்வினைக் கூறல். 99

95 ஞாநி தன்மை, பாலன், மரு ளுடையோன், பேய் பிடித்தோன், கூலியாள், இவர்கள் தன்மை போன்றிருக்கும் எனல். 100

96 இரு வினைகளும் சமம் என்னும் அப்யாச காலத்தில், கான்ற சோறு போல, விஷயாநந்தத்தினை வெறுத்துத் தள்ளிய ஞாநி, சாத்ய மான பிரஹ்மாநந்தம் அடைந்த பின்னர், விஷயாநந்தத்தில் விருப்பம் வைப்பார் என்னும் சொல்லாவது உலகத்தில் வழங்காது என, உலகாநுபவ விரோதம் எனல். 101

97 விஷயாநந்தத்தில் இச்சை யுள்ளவருக்கும், பிரஹ்மாநந்தத்தின் அடைவின் கிரமத்தைக் காதாற் கேட்ட போதே, விஷயத்தினை விட்டுவிடும்படியாக விருப்பம் உண்டாகு மாயின், பிரஹ்மாநந்தத்தினை அடைந்த ஞாநி

கள், விஷயாநந்தத்தை விரும்புவார்கள் என்று கூறினால், "பார்த்தவர்கள் சிரிப்பார்கள்" என எதிர் மறை முகத்தால் விஷயாநந்தத் தாழ்வினைக் கூறல். 102

98 பிராரப்த கர்ம வசத்தால் ஞாநி இல் லறத்தி லிருப்பர் எனில், ஆசையை உண்டாக்கி யன்றோ, விஷயங்கள் அநுபவிக்கச் செய்யும். ஞாநி விஷயாநந்தத்தில் விருப்பம் வையார், பிரஹ்மாநந்தத்தில் மூழ்கி யிருப்பார். உத்திதராயின், கானல் ஜலம் போல, விஷயத்தைக் கருதி, மீண்டும் பிரஹ்மாநந்த சமாதியில் இருப்பர் எனல். 103

99 சம்சாரம் சுகம் எனக் கருதி யிருந்தவர்களே, அது சுகம் அன்று எனக் கருதி, விஷய ஆசையை விட்டுப், பிரஹ்மாநந்தம் அடைந்திருப்பார்க ளாயின், அவர்கட்குச் சம்சாரம் சுகம் எனத் தோன்றாமையின் விஷய சுகத்தை விரும்பார் எனல். 104

100 காரணம் கெட்டபின் காரியம் இரா தெனல். 105

101 அஞ்ஞ னாய் குய்ய அரிப்பு உதர அக்கி அதற்சியைத் தணிப்பதையே ஆநந்தமாகக் கருதியவனுக்கே, பிரஹ்மாநந்தத்தில் விருப்பம் வர அஞ்ஞாநம் இல்லை. அது போல், ஞாநிக்கு விஷயாநந்த விருப்பம் வரின் ஞாநம் இல்லை எனல். 106

102 சாக்கிர அவஸ்தையில், சொப்பநமும், அப் பொருளும், பொய் என உணர்ந்தவருக்கு, சொப்பநத்திலும், சொப்பநப் பொருளிலும், ஆசை யில்லாதது போல, தன் சொரூபத்தை உணர்ந்து, பிரபஞ்சம் இந்திர ஜாலம் போல் பொய் என்று உணர்ந்தவருக்கு விஷய சுகத்தில் மோகம் நீங்கும் எனல். 107

103 சூரியன் முன் இருள், நல்ல கண் ணுடையவன் குழியில் விழல், சூரன் யுத்தத்திற்குப் பின் வாங்கல், ஷட் ரச போஜி, கூழை விரும்பல் என்பன இழுக்காம். அது போல், ஞாநி விஷயாநந்தத்தினை விரும்பினால் ஞாநத்திற்கு இழுக்காம் எனல். 108

104 பெருங்காயம் இருந்து நீங்கிய பாண்டம் போலும் என்பது, இன்றியமையாத தொழிலை செய்வதற் காம். அக்கி

விஷய அநுக்கிர மணிகை முற்றுப் பெற்றது.

உ

சிவமயம்.

மகா ராஜத் துறவு உதாரணக் கவி 62.

பாட்டு எண்.	பாட்டு.	உதாரண நூல்.	பாட்டு.
	சிறப்புப் பாயிரம்		
2	சிவன் திரு	ராம-அருட்பா	பாடற் கினிய
26	மனை தனி	அஞ்ஞ வதைப் பரணி	மெய்வருந்தி
27	வேத வாக	மேற்படி	ஒளி தங்கிய
	,,	வைராக்ய சதகம்	வாயினூற் பல
	,,	நாரத பரிவிராஜக	ஸ்வரூபா நு
45	ஞாநமானது	[உபநிஷத்-வாசிட்டம்	பதி யொழிந்து
50	நகர்தனில்	வைராக்ய தீபம்	உச்சியம் போதின்
51	பொருந்திவாழ்	மேற்படி	பொருளறந் துறந்து
	,,	வாசிட்டம்	வெறி திருக்கினும்
56	தன்னையே	விவேக சூடாமணி	போதமாத்
	,,	,,	ஏகமாந்
	,,	,,	ஓதிய கடங்
	,,	,,	யாதினு
	,,	,,	எதிலெது
	,,	,,	ஈஃதுபோல்
57	உலகினை	,,	யாதிது
	,,	,,	கந முடைத்
	,,	,,	விரிவுறு
	,,	,,	சாற்றிய
	,,	,,	கந பரப்
	,,	,,	இதுவெனுஞ்

பாட்டு எண்.	பாட்டு.	உதாரண நூல்.	பாட்டு.
59	பந்தம் வீடெ	வாசிட்டம்	தங்கள் சங்
	,,	,,	அந்தமற்
61	எங்குமாய்	கைவல்ய நவநீதம்	மந நாசஞ்
62	சீவன்முத்தர்கள்	,,	அரிய மெய்ஞ்
72	தென்றிசை	வைராக்ய தீபம்	எடுத்துள
73	பாசந்தான்	,,	தத்துவ முணர
79	தோலி ரத்த	அஞ்ஞவதைப்பரணி	நரம் பெலும்பு
	,,	விவேக சூடாமணி	மெத்திய தொக்கு
80	அரந்தை	மெய்ஞ் ஞான விளக்கம்	வந்திடு மாணத்
	,,	வைராக்ய தீபம்	உடலி றுற்பவத்
	,,	குறுந் திரட்டு	பாண மாகிய
	,,	ஞான சம்பந்தர்	புலனைந் தும்
	,,	அஞ்ஞவதைப்பரணி	உடலை யொன்றிய
81	விருத்த பருவ	வைராக்ய தீபம்	உடலி றுற்
	,,	மெய்ஞ் ஞான விளக்கம்	பிணியினால் வலியுங்
82	தந்தை தாயர்	அஞ்ஞவதைப்பரணி	வயிறு சாணும்
	,,	,,	கவலை யுற்ற
	,,	மகா உபநிஷத்	சைசவத்தில்
	,,	,,	பால்யத்தில்
83	பொருளுண்டா	வைராக்ய தீபம்	இளமையிற்
87	பொய் யென்	விவேக சூடாமணி	சக மிது
	,,	,,	சாதுவே

பாட்டு எண்.	பாட்டு.	உதாரண நூல்.	பாட்டு.
88	பொய்யை	அஞ்ஞவதைப்பரணி	பொய்ம்மை
	,,	வாசிட்டம்	தானலா
91	பேத வாதி	அஞ்ஞவதைப்பரணி	ஞானம் போலே
93	முனமே	அத்வைத ரசமஞ்சரி	திரிசியந்தான்
95	மனையினின்	வைராக்ய தீபம்	இந்திர சாலத்
	,,	,,	சொற்றிடின்
96	தீதுறுமனை	வைராக்ய தீபம்	சாதக தசை
100	ஆடிய	பிருகத் வார்த்திகம்	புத்த தத்தவம்
	,,	குறுந் திரட்டு	பிள்ளையாம்
	,,	நாரத பரிவிராஜக உபநிஷத்	பால உந்மத்த
101	வினைகளோ	வைராக்ய தீபம்	கான்ற சோற
102	விடயவின்	பஞ்ச தசி	ஞானம் பெறு
	,,	தத்துவ ரத்நாகரம்	வாக்கொடு மநமு
103	பற்றிலையாயின்	வைராக்ய தீபம்	பெண்ணைவிட்
107	கனவதனில்	அத்வைத உண்மை	கனவைக் கனவென்
	,,	கைவல்ய நவநீதம்	காண்ப வெல்லாம்
	,,	,,	மாத்திரனலென்
109	இங்குறைந்த	வாசிட்டம்	சீவன் முத்திதனி
111	கருவயிற்றை	வைராக்ய தீபம்	கான்றசோறதனில்
	,,	பட்டினத்தார்	பொருளுடையோரை

ஆக நூல் 18-க்கு உதாரணக் கவி 62.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
1	5	கணபதி முதலிய ஐவர்	
		வணக்கம் கூறுகின்றார் - 1 அவ்தாரிகை யில்லை	
12	24	போன்று	போன்ற
14	12	கள்	கள் இலஞ்சி தான் விளக்கவே
			தான் ஏ இரண்டும் அசை நிலைகள்
15	3	வினவல்	வினவலைக் கூறல்
16	6	புரைத்தல்	புரைத்தலைக் கூறல்
17	11	உரைத்தல்	உரைத்தலைக் கூறல்
19	12	முழங்கும்	முழங்கு
20	11	அப் பகைவர்	பகைவர்
,,	,,	பகைவர்	அப் பகைவர்
23	14	செய்தல்	செய்தலைக் கூறல்
31	8	அநுப்புதலும்	அநுப்புதலையும்
,,	9	சேர்தலும்	சேர்தலையம்
,,	17	தேசத்து	தேசத்து
38	4	சூட்டுதலும்	சூட்டுதலையம்
,,	5	ஒப்புவித்தலும்	ஒப்புவித்தலையும்
39	6	ஆளும்	ஆறும்
,,	10	தன்மையினைக்	
		கூறலும்	தன்மையினையும்
,,	11	வினவுதலும்	வினவுதலையும்
40	12	வேலன்	வேலவன்
,,	16	செய்தல்	செய்தலைக்
44	5	ரிலக்கணங்கூறல்	ரிலக்கணத்தைக் கூறல்
47	5	வேத	விதி ஈறாக நின்ற வேத
,,	20	அடைதலும்	அடைதலையும்
,,	21	விரும்புதலும்	விரும்புதலையும்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
51	19	வினவுதலும்	வினவுதலையும்
,,	20	செய்தலும்	செய்தலையும்
54	25	இவ் வுலகில்)	
		வேறு -	இவ் வுலகில்) இச் செல்வம் அன்றி-
			இந்த மேலான ராஜ்யச் செல்வம்
			அல்லாமல் வேறு -
56	27	துன்பம்	துன்பத்தினைக்
57	21	இன்பம் ஏது	இன்ப ஏது
,,	25	அறிகிலர்	அறிகிலிர்
58	7	பய னிலை,	பய னிலை. அதனை - செயப்படு
		[ஊக்கம்,	பொருள். ஈது - எழுவாய். தோன்
			றும் - பய னிலை. ஊக்கம்
,,	9	செல்லலும்	செல்லலையும்
,,	10	புலம்பலும்	புலம்பலையும்
59	14	சமாதாநங்கூறல்	சமாதாநங் கூறலைக் கூறல்
62	18	அன்மை விளி	அண்மை விளி
68	17	பய னிலை	பய னிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய்.
		[நாயகன்	கேளாய் - பய னிலை, நாயகன்
76	4	எனக் கூறல்	என்பதனைக் கூறல்
78	8	எனக் கூறல்	என்பதனைக் கூறல்
79	12	எனக் கூறல்	என்பதனைக் கூறல்
80	10	எனக் கூறல்	என்பதனைக் கூறல்
81	8	எனக் கூறல்	என்பதனைக் கூறல்
82	10	எனக் கூறல்	என்பதனைக் கூறல்
84	5	என்னும்	என்றும்
,,	9	எழுவரய்	எழுவாய்
,,	14	எனக்	என்பதனைக்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
86	12	எனவும்	என்பதனையும்
,,	15	எனவும்	என்பதனையும்
87	20	எனக்	என்பதனைக்
89	8	எனக்	என்பதனைக்
90	6	எனக்	என்பதனைக்
91	13	தெனவும்	தென்பதையும்
,,	14	எனவும்	என்பதையும்
,,	15	எனவும்	என்பதையும்
93	22	எனக்	என்பதனைக்
94	23	எனக்	என்பதனைக்
95	21	எனக்	என்பதனைக்
96	16	னுருபுகளும்	னுருபுகளும், உம்மைகளும்,
98	3	எனக்	என்பதனைக்
100	11	எனவும்	என்பதனையும்
,,	13	தெனவும்	தென்பதனையும்
101	12	எனவும்	என்பதனையும்
,,	13	எனவும்	என்பதனையும்
,,	14	எனவும்	என்பதனையும்
,,	15	எனவும்	என்பதனையும்
,,	16	எனவும்	என்பதனையும்
103	9	எனவும்	என்பதனையும்
,,	10	எனவும்	என்பதனையும்
,,	12	எனவும்	என்பதனையும்
108	19	எனக்	என்பதனைக்
124	20	இரு	இடு
,,	25	நோய்	நோய் எழுவாய்
149	8	வெறுப் பற்று	வெறுப் புற்று
152	4	உளோர் தமக்கு	உளோர் தமக்கும்
158	28	இரு	இடு
168	24	யனி	யணி

மநப் பிரசாதிநி உரை — மஹா ராஜத் துறவு என்னும் எட்டிங்கை பக்கந் தோறும் மஹா ராஜத் துறவு — மநப் பிரசாதிநி உரை என்று மாற்றிப் படித்துக் கொள்க.

உ

சிவமயம்.

முக வுரை.

தலை சிறந்து மிளிர்தரு மிம் மலர்தலை யுலகத்தில், அறி வுறு பொருள் அறி வறு பொருள் எனப் பொருள்கள் இரு வகையாகக் காணப்படுகின்றன. இவ் விரு வகைப் பொருள்களுள் அறி வுறு பொருள், அறியும் விடய வேற்றுமையால் அறு வகையாகக் காணப் படுகின்றன. அவற்றுள், மக்க ளாய பொருள் சுவை யொளி யூ றோசை நாற்றம் (சப்த ஸ்பரிச ரூப ரச கந்தம்) என்னும் விடயங்களை ஐம் பொறிகளா லுணரும் ஐ யறிவையும், அதற்கு மேல் தக்க இன்ன, தகாதன இன்ன, என மநத்தால் பகுத் துணரும் ஆறுவது அறிவையு முடைய தாதலின், பிற பொருள்களி னின்று மேம்பட்ட தாகக் கருதப்படுகின்றது.

மக்க ளல்லாத பிற அறி வுடைப் பொருள்களும், உணவு முதலிய இம்மை விடயங்களில், இவை நன்மை தருவன, இவை தீமை தருவன, எனப் பிரித் துணரும் பகுத் துணர்வு முடையன வாகக் காணப்படினும், இவை மறுமைக்கண் நன்மை தருவன அன்றித் தீமை தருவன எனப் பகுத் துணரும் பகுத் துணர்ச்சியும், இம்மைக்கண்ணும் விடயங்கள் பலவற்றையும் இவை நல்லவை, இவை தீயவை, யெனக் காணு முணர்ச்சியும், அழுக்காறு அவா வெகுளி இன்னாச் சொல் முதலியன என்றுந் தீமை பயப்பன, பொறாமை அவா வின்மை சினவாமை இனியன கூறல் முதலியன நன்மை பயப்பன எனப் பகுத் துணரு முணர்வும், இவ் வுலகத்தும் பிற வுலகத்தும் காணப்படுவனவும் கேட்கப்படுவனவு மாய பொருள்க ளனைத்தும் நிலையாதனவே துன்ப வடிவமே யாகும். என்றும் நின்று நிலைத்த பொருள் வே றுளது, அறி வாய், இன்ப மாய், அகல விரிந்து மிளிர்வ தஃது எனப் பிரித்துக் காணும் காட்சியு மாய நல் லுணர்வை அவை பெறா. ஆதலால், பிற வுயிர்கள் பகுத் தறி வுடையன எனக் கருதப்படா என்க.

மக்க ளல்லாத பிற நாரை, யானை முதலியனவும், இப் பகுத் துணர் வுடையன வாய் நலம் பெற்றன வாக நூல்களா லறியப்படு கின்றனவே யெனின், ஒரோ வழி யங்ஙனங் காணப்படினும், சாப முதலியவற்றால் பிற வடிவங்களை யேற்ற சான்றோர் என அவை மதிக்கப்படுவன வன்றி, விலங் கென மதிக்கப்படா வாதலின், மக்களே எல்லாப் பகுத் துணர்வையும் பெறுதற் குரிய தகுதி யுடையவ ராகக் கருதப்படுகின்றன ரென்க. இக் கருத் தெல்லாம் விளங்கிக் கிடக்கும்படி ஆசிரியர் தொல்காப்பியர்,

"புல்லு மரனு மோரறி வினவே,
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே"

"நந்து முரளு மீரறி வினவே,
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே"

"சிதலு மெறும்பு மூவறி வினவே,
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே"

"நண்டுந் தும்பியு நான்கறி வினவே,
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே"

"மாவு மாக்களு மையறி வினவே,
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே"

என உயி ருடைப் பொருள்களை அறியும் விடய வேற்றுமை கொண்டு, ஓ ரறிவின ஈ ரறிவின என வகுக்குமிடத்து,

"மக்க டாமே யாறறி வினவே,
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே"

எனக் கூறியிருத்தல் காண்க.

அங்ஙன மாகிய மக்கள், இம்மையி லின்பந் தருவன இவை, துன்பந் தருவன இவை, மறுமையில் இன்பந் தருவன இவை,

துன்பந் தருவன இவை, என்றும் துன்பந் சிறிது மின்றிய இன்பந் தருவன இவை, யெனப் பகுத் துணர்ந்து தகுதிக் கேற்ப அவ் வின்பங்களை யெய்துதற் குறு துணை யாக நிற்பன இறைவனும், அவ னருள் வழிப்பட்ட சான்றோர் பலருஞ் செய்த நன் னூல் களுமே யாகும். அந் நூல்க ளாவன, நான் மறைகள், ஆறங்கங் கள், நியாயம், மீமாஞ்சை, ஸ்மிருதி, புராணம் என்னும் பதி னான்கு மாம்.

இப் பதினான்கனுள் மீமாஞ்சை யென்பது பூருவ மீமாஞ்சை, உத்தர மீமாஞ்சை என இரு வகைப்படும். பூருவ மீமாஞ்சை யென்பது சைமினி முனிவ ரென்பவரால் பன் னிரண் டத்தியாயங் களாகச் சூத்திரிக்கப்பட் டுள்ளது. இது கருமத்தைப் பற்றியே பேசுவ தாகும். இச் சைமினி முனிவர் நூற்கு, சபர முனிவரால் ஓர் பே ருரை வகுக்கப்பட்டுள்ளது. அஃது சாபர பாடியம் என வழங்கப் படும். சபர முனிவர் கொள்கைக்கு வேறான கொள்கை புலப்படப் பட்டாச்சாரிய ரென்பவரால், பாட்ட மதம் என அச் சைமினி சூத்திரத்திற்கு வே றொரு பே ருரை வகுக்கப்பட்டுள்ளது. அப் பாட்ட மத மென்னு முரைக்குப் பட்டாச்சாரியரின் சீட ரான பிரபாகர ரென்பவரால், பட்டர் கொள்கையினின்றும் வேறு கொள் கை புலப்பட ஓ ருரை வகுக்கப்பட்டுள்ளது. அது பிரபாகரம் என வழங்கப்படும்.

உத்தர மீமாஞ்சை அருள் மிகுந்த வியாச பகவானால் எட் டத்தியாய வடிவ மாகச் சூத்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. இது சகுண நிர்க்குணப் பிரமங்களைப் பற்றிப் பேசுவ தாகும். இவ் வெட் டத்தி யாயங்களுள், நான் கத்தியாயங்கள் சகுண மாகிய தேவதைகளைப் பற்றிப் பேசுவதனால், அவை தேவதா காண்ட மென வழங்கப்படும். அதற்குப் பலபத்திர ரென்பவரால் ஓ ருரை யியற்றப்பட் டுள்ளது. பின் னான்கத்தியாயங்கள் சீவன் சிவனே வே றில்லை எனப் பிரத்ய கபிந்ந பிரமத்தைப் பற்றிப் பேசுவதனால், அவை பிரம காண்ட

மென வழங்கப்படும். இதற்கு அத்வைத பரமாச்சாரிய ராகிய சங்கர பகவற் பாத ரென்னும் பேரருட் குருபரரால், ஈடு மெடுப்பு மில்லாத பேருரை யொன்று இயற்றப்பட் டுள்ளது. இப் பேருரைக்கு விளக்க வுரை யாக விவரணாச்சாரிய ரென்பவரால், விவரண மென ஓ ரரிய வுரை எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. இனி யிவ் வுரைகளை விளக்கு முரைகளு, மவ் வுரைகளை விளக்கு முரைகளு மாக, வேறு பல வுரைகளு மெழுந் துள்ளன. இவைகளே யன்றி, ஆசாரிய ஸ்வாமிகளின் கொள்கையை நிலை நாட்ட வேண்டி கண்டன மண்டன வடிவ மாகப் பல நூல்களுந் தோன்றி யுள்ளன. பிரம காண்ட முத லாக மேற் கூறப்பட்டன யாவும் வேதாந்த நூல்க ளெனவே வழங்கப்படும்.

இவ் வேதாந்த நூல்களின் வழித் தோன்றல்களாயும், மொழி பெயர்ப்புகளாயும்; விளங்கும் வட மொழி நூல்களும், பிற மொழி நூல்களும், வேதாந்த நூல்களே யா மென்பது எல்லாருக்கு மொப்ப முடிந்த தொன் றாகும்.

தமிழ் மொழி நூல்களிலே தலை சிறந்தன வாய் அத்வைத நெறியை விளக்குவனவும், அந் நெறிக் குறு துணை யாகிய துறவு பக்தி முதலியவற்றை விளக்குவனவும், துறவு முதலியவற்றை விளக் குதலோடு அத்வைத நெறியை விளக்குவன வு மாக, எங் கோயி லூர் மரபினராற் பயிலப்படு நூல்கள் பல வுள்ளன. அவற்றுள்ளும், மிகச் சிறந்தனவாகக் கொள்ளப்படுவன, நானா சிவ வாதக் கட்டளை, கீதா சாரத் தாலாட்டு, சசி வன்ன போதம், மஹா ராஜத் துறவு, வைராக்கிய சதகம், வைராக்கிய தீபம், வேதாந்த சூடாமணி, (கெம்பீர) பஞ்ச தசி (வினா விடை வடிவா யுள்ளது), இலக்ஷண விருத்தி, அஞ்ஞ வதைப் பரணி, விவேக சூடாமணி, கைவல்ய நவநீதம், பகவத் கீதை, பிரம கீதை, ஈசுர கீதை, வாசிஷ்டம் (ஆறாயிரஞ் சுலோக மொழி பெயர்ப்புச் செய்யுள் நூல்) என்பன வாம்.

இப் பதி னாறு நூல்களுள், நானா சிவ வாதக் கட்டளை, இலக்ஷணவிருத்தி, வைராக்கிய சதகம், வைராக்கிய தீபம் என்பன ஆச்சார்யர் கொள்கையொடு சிறிது மாறுபட்டன வாயினும் அத் வைதத்தை நிலை நாட்டுவனவாயும், அத்வைத நெறியை யடை வதற் குறு துணை காட்டுவனவாயு மிருத்தலின், எடுத்துக்கொள்ளப் பட்டன. சசி வன்ன போதம், அஞ்ஞ வதைப் பரணி யென்பன அவஸ்தைகள் பன் னிரண் டெனக் கொள்ளும் வகையில் மாறு பட்டன வன்றி வேறு மாறுபா டவற்றிற் கின்மையி னவையுங் கொள்ளப்பட்டன.

மேற் கூறப்பட்ட பதி னாறு நூல்களுள், மஹா ராஜத் துறவு என்பது வைராக்கிய சதக முதலிய நூல்களை யியற்றிய பிரம நிஷ்ட ராகிய பேரூர்ச் சாந்த லிங்க சுவாமிகளின் சிறந்த சீட ராகிய குமார தேவ முனிபுங்கவரால், விருத்தாசலத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கின்ற பெரிய நாயகி யம்மையாரின் பெருந் திரு வருட் டுணை கொண்டு பாடப்பட்ட பதி னாறு நூல்களுள் ஒன்றாகும். இந் நூல் ஓர் பேரரசன் தன் மனைவி யுடன் தனியே இருந்து "இவ் வுலக வின்ப மெல்லாம் நிலையாதன வாகக் காணப்படுகின்றன. நிலைத்த வின்ப மெது, அதை யடைவ தெப்படி, தத்துவ ஞானத்தை யடைந் தால் மாயையாற் றோன்றும் பிறப் பிறப்பு நீங்கி நித்திய சுகத்தைப் பெறலாம்" என் றிப்படிப் பல வகையா யாராய்ந்து தெளிந்து, ஞானி களை யடுத்துப் பூசனை புரிந்து, பல கேள்விகளைக் கேட்டு வருங் காலத்தில், அரசனுக்கு அறிவு ஓங்கியது. ஓங்கவே, தத்துவ ஞானம் பெற்று, பந்த மற்று நித்திய சுக மாகிய மோக்ஷ மடைதற்குக் குரு பரன் திரு வருள், இன்றியமையாத தொன்றேயாகு மெனத் துணிந்து, வினை யறு கானகத்தை யடைந்து, நற் குருவைக் கண்டு வணங்கித் தேவர்கள் தேவே துன்பங் சிறிது மின்றிய மோக்ஷத்தை யடைந்து பிறப் பிறப்பு நீங்கி யின்ப வடிவமா யிருத்தற் குரிய நெறியை அடியேற் கருள வேண்டு மென, அவ ரருளக் கேட்டுச்

சிறிது நாளரசு புரிந்து, பின் விராக முற்றவனாய், அரண் மனையின் அந்தப் புரத்தில் அரச கோல மகன்றவனாயிருக்க, "இவ் வாறு நீ இருத்தல் அரசு இலக்கண மன்றென" அமைச்சர் முதலாயினோர் கூற, அதற் கரசன் "யான் அரசியல்பினை வேண்டிலன் என்னை யறியவே விரும்பினேன்" என்று பல வாறாக எடுத் துரைத்து, "நீவிர் நில்லும்" எனச் சொல்லிப், பெருந் துறவு எய்தித், தன்னை யணுகிய நகரத்தார், தந்தை, தாய், மனைவி முதலியவர்கள் எவரையும் விரும்பா தகற்றி, எதிலார் போல் விடுத்து, நாடு விட்டுக் காடடைந்து அங்கு இரவு பகலக நிலையே நிலையாக இருக்கும் பெரியோர்களை யடைந்து, அவர்களாலுந் தன் குருபர னுரைத்த பொருளே அரிய பொருளெனத் தெளிந்து, ஒருவருங் கலக்க முடியாத ஆழ்ந்த ஞான முடையவனாய் மீண்டு நகரங்களை யடைந்து, பலரு மிகழ்ந் துரையாடும்படி வீடுகடோறும் சென்று கையினால் பிக்ஷாந்நத்தை யேற்று அவ் விடத்தே யருந்தி எங்கு எங்குச் செல்லினும் அங் கங் கெல்லாம் ஏகமாகிய ஆன்ம நாட்ட முடையவனாய், யானை, தேர், குதிரை முதலிய வூர்திகளின்றிக் கானடையுடையனாய் நகரங்களிலும், காடுகளிலும், சுற்றித் திருதரு காலையில், ஒரு மதி யூகியான அமைச்சன் தேடி வந்து கண்டு சில வினாக்களை வினாவ, அவனுக்கு விடை கூறி அரசன் சமாதியி லிருந்தான். அதைக் கண்ட அமைச்சன் வியப்புற்றுத் தந் நகரடைந்து அரசனியல் பனைத்தையும் நகரத்தாருக்குச் சொல்ல, கேட்ட நகரத்தார் அனைவரும் அரச னிருக்குமிட மடைந்து வணங்க, அரசன் தன் ஆன்ம நாட்ட நீங்காமல் புன்னகை புரிந்து வார்த்தை யாடாமலிருந்தான். அங்ஙன மிருக்க, வந்த அனைவரும் "பந்த முடைய நமக்கு அவர் பேசினால் என்ன தெரியு மென்று" சொல்லிக் கொண்டு தங்கள் தங்க ளிடங்கட்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பின்னரசன் சிறிது நாள் சமாதியி லமர்ந்தவனாய் விதேக முத்தியை யடைந்தான் எனக் கூறு முகத்தான், நல்ல துறவியலையும், அத்து

வித நிலையையும், நிலை நாட்டுவதாகும். இந் நன்னூல் காவிய மென்னுங் கனியினை நுகர்வாருக்கோர் காவியமாகவும், துறவு நோக்குடையாருக் கருமந்த துறவு நூலாகவும், அத்வைத நோக்குடையாருக்கு அத்வைத நூலாகவு மிளிர்கின்றது.

இவ் வருமந்த மகா ராஜத் துற வென்னும் நூற்கு பிறைசை அருணாசல சுவாமிகள் (திருத் துருத்தி யிந்திர பீட வழியினர்) முதலியோர் உரை யெழுதி யுள்ளார்கள். அவ் வுரைகளைக் கொண்டு இந் நூற் பொருளை நன் குணரலாகாமையின், இவ் வுரைகளிருக்கவும் இடர்ப்பா டின்றி நூற் பொருள் நன்கு விளங்கிக் கிடக்கும்படி கோவிலூர் மரபிற் றோன்றியவரும், வட மொழி, தென் மொழிகளில் வல்லுநரும், பூருவ மீமாஞ்சை, உத்தர மீமாஞ்சை, நியாயம் முதலிய சாத்திரக் கூறும், பிற மத கண்டன அத்வைத ஸ்தாபன பராக்கிரம சாலியும், வட மொழியில் ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷிதர் அவர்கள் போன்று, தென் மொழியில், நூற்றுக்கு மேற்பட்ட நூல்களுக்கு மொழி பெயர்ப்பாசிரியரும், உரையாசிரியரும், நூலாசிரியருமாக விளங்குபவருமாகிய, ஸ்ரீ வீர காசிகாநந்த ஞாநாச்சாரிய சுவாமி யவர்களால் ஓரினிய நல்லுரை செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ் வுரை இசை யெச்சஞ் சொல் லெச்சமாய் நிற்கும் எல்லா விடங்களிலும் வேண்டுஞ் சொற் பெய்து, ஒரு மொழி தொடர் மொழிகளாகிய பதங்கட்குப் பொருள் நன் கமைய விளங்கிக் கிடக்கும்படி யெழுதியும், பத வுரைகளாலும், விளங்காதனவற்றை விசேட வுரை முகத்தான் விளக்கியும், இலக்கணக் குறிப்புக் காட்டியும், இனி இதற்கு வேறெவரும் ஓருரை செய்யக் கருதாம லிது வே போது மென்னும் வகையில் நிகழ்கின்றது.

இது கோயிலூர் மரபிற் றோன்றிய சான்றோர்கள் வழி வழியாகக் கூறி வரும் பொருளொடு பெரிது முரணாது மிளிர்வது போற்றத் தகுந்த தொன்றாகும்.

இங்ஙனம்,

கோயிலூர் மரபினன்,

சித. நாராயண சாமி,

அறுபத்துமூவர் மடம், திருவையாறு.

உ

பதி னாறு நூற்கட்டு பன் னிருவர் கர்த்த ராவர்.

---

1. நாநா ஜீவ வாதக் கட்டளை, சேஷாத்திரி சிவன்.
2. கீதா சாரத் தாலாட்டு, திரு வேங்கட நாதர்.
3. சசி வர்ந போதம், அஞ்ஞ வதைப் பரணி, ஈசுவர கீதை, பிரஹ்ம கீதை, (நான்கும்) தத்து வாராய சுவாமிகள்.
4. மகா ராஜத் துறவு, குமார தேவர்.
5. வைராக்ய சதகம், வைராக்ய தீபம், சாந்த லிங்க சுவாமிகள்.
6. வேதாந்த சூடாமணி, சிவப் பிரகாச சுவாமிகள்.
7. விவேக சூடாமணி, உலக நாத சுவாமிகள்.
8. இலக்ஷணவிருத்தி, சிதம்பர சுவாமிகள்.
9. பஞ்ச தசி, நித்தியாநந்த சுவாமிகள்.
10. பகவற் கீதை, சேம நகர் பட்டர்.
11. வாசிட்டம், ஆளவந்தான்.
12. கைவல்ய நவநீதம், தாண்டவ ராய சுவாமிகள்.

எட்டு நூல் தமிழ். எட்டு நூல் மொழி பெயர்ப்பு.

எட்டு நூல், சக்தி விசிஷ்டாத்வைதம்.

1. நாநா ஜீவ வாதக் கட்டளை. 2. சசி வர்ந போதம். 3. மகா ராஜத் துறவு. 4. பக்தி சதகம். 5. வைராக்ய தீபம். 6. அஞ்ஞ வதைப் பரணி. 7. இலக்ஷண விருத்தி. 8. ஈசுவர கீதை. இவ் வெட்டு மாம்.

எட்டு நூல், சுத்தாத்வைதம். கேவலாத்வைதம்.

1. கீதா சாரத் தாலாட்டு. 2. வேதாந்த சூடாமணி. 3. விவேக சூடாமணி. 4. பஞ்ச தசி. 5. பகவற் கீதை. 6. கைவல்ய நவநீதம். 7. வாசிட்டம். (கீடா பிரமர வாதம்.) 8. பிரஹ்ம கீதை. இவ் வெட்டும் கேவலாத்வைத மாம்.

உதாரண நூல் 18. கவி 62.

1. அருட்பா 1. 2. அஞ்ஞ வதைப் பரணி 8. 3. வைராக்ய சதகம் 1. 4. நாரத பரி விராஜக உபநிஷத் 2. 5. வைராக்ய தீபம் 12. 6. விவேக சூடாமணி 15. 7. வாசிட்டம் 6. 8. கைவல்ய நவநீதம் 4. 9. மெய்ஞ் ஞாந விளக்கம் 2. 10. குறுந் திரட்டு 2. 11. ஞாந சம்பந்தர் 1. 12. மஹா உபநிஷத் 2. 13. அத்வைத ரச மஞ்சரி 1. 14. பிருஹத் வார்த்திகம் 1. 15. பஞ்ச தசி 1. 16. தத்வ ரத்நாகரம் 1. 17. அத்வைத உண்மை 1. 18. பட்டினத்தார் 1. ஆகக் கவி 62.

உ

சிவமயம்.

மஹா ராஜத் துறவு மூலமும், உரையும்.

சிறப்புப் பாயிரம்.

கண பதி முதலிய ஐவர் வணக்கம் கூறுகின்றார்.

திங்களொண் கவிகைத் திகிரியந் திணிதோட் டிகழ்
கடற் றானைமா ராஜ, னங்கண்மா நிலத்திற் றுறந்துவீ
டடைந்தவரியவிக் காதையைத் தமிழா, லிங்குமா தவத்தோ
ரிசையுமென் றிசைப்ப விசைத்தனன் வீடுறக் கேட்டோர்,
கொங்கவிழ் பொழில்சூழ் பழமலை யுறையுங் குமாரதே
வென்னுமா முனியே. (1)

(இதன் பொருள்) திங்கள் - சந்திரன் (போன்று), ஒண்மை - பிரகாசம் (பொருந்திய), கவிகை - குடையினையும், திகிரி - (ஆஞ்ஞா) சக்கரத்தினையும், அம் - அழகிய, திணி - பராக்கிரமம் பொருந்திய, தோள் - புஜத்தினையும், கடல் - சமுத்திரம் (போல்), திகழ் - (விரிந்து) விளங்காநின்ற, தானை - (ரத, கஜ, துரக, பதாதி என்னும் சதுரங்க) சேனைகளையும் (உடைய), மா - பெரிய, ராஜன் - அரசன், அம் - அழகிய, கண் - இடம் அகன்ற, மா - பெருமை வாய்ந்த, நிலத்தில் - பூமியின்கண், துறந்து - (தார, புத்திர, தன எஷணைகளையும்) விட்டு நீங்கி, வீடு - மோக்ஷத்தினை, அடைந்த - பெற்ற, அரிய - அருமையான, இக் காதையை - இந்த இதிகாசத்தினை, தமிழால் - தென் மொழியினால், இசையும் - கூறியருளும், என்று - என, இசைப்ப - (குமார தேவ முனியை நோக்கி) விண்ணப்பிக்க, இங்கு - இவ் வுலகத்துள்ள, மா - பெரிய, தவத்

தோர் - தவத்தினை யுடையோர், கொங்கு - வாசனை, அவிழ் - விரிகின்ற, பொழில் - சோலைகள், சூழ் - சுற்றி யுள்ள, பழ மலை - விருத்தாசலத்தில், உறையும் - வசிக்கின்ற, குமாரதே - குமார தேவன், என்னும் - என(க் கூறும்), மா - பெரிய, முனி - மகாந சீலன், கேட்டோர் - சிரவணஞ் செய்தோர், வீடு - மோக்ஷத்தினை, உற - அடையும் பொருட்டு, இசைத்தனன் - கூறியருளினன் (என்ற வாறு).

முதல் வரியில் எண் ணும்மைகள் நான்கும் தொக்கன. திணி தோள் திகழ் கடல் - வினைத் தொகைகள், தவத்தோர் கேட்டோர் - வினையா லணையும் பெயர்கள், திங்க ளொண் கவிகை, கடற் றுனை - உவமைத் தொகைகள், முனி - எழுவாய், இசைத் தனன் - பய னிலை, காதை - செயப்படு பொருள். (1)

பஞ்சாக்ஷர மந்திரம், விபூதி, ருத்திராக்ஷம், ஆசாரியர், அடியவர், ஜீவர்கள் என்னும் அறு வகை வாழ்த்துக் கூறுகின்றார்.

சிவன்றிரு வுருவா மைந்து சிந்மய வெழுத்தும் வாழி
நவந்தரு நீறும் வாழி நயநநன் மணியும் வாழி
கவின்றருங் குமார தேவன் கழலிணை யிரண்டும் வாழி
யவன்றிரு வடியார் தம்மோ டாருயி ரனைத்தும் வாழி. (2)

(இ-ள்) சிவன் - பரமேசுவரனது, உரு வாம் - வடிவாகிய, திரு - மேன்மை பொருந்திய, சிந்மய - சித்து ரூப, ஐந்து - பஞ்ச, எழுத்தும் - அக்ஷரமும், வாழி - வாழ்க, நவம் - புதுமை யினை, தரு - தருகின்ற, நீறும் - விபூதியும், வாழி - வாழ்க, நல் - நன்மை பயக்கும், நயந மணியும் - உருத்திராக்ஷ மணியும், வாழி - வாழ்க, கவின் - அழகினை, தரும் - தருகின்ற, குமார

தேவன் - குமாரதேவ ஸ்வாமிகளின், இணை - துணை யாகிய, கழல் - திரு வடிகள், இரண்டும் - இரண்டும், வாழி - வாழ்க, அவன் - குமார தேவ ஸ்வாமிகளின், திரு - மேன்மை பொருந்திய, அடி யார் தம்மோடு - அடியவரோடு, ஆர் - பொருந்திய, உயிர் - ஜீவர் கள், அனைத்தும் - யாவரும், வாழி - வாழ்க (எ-று).

உம்மை ஐந்தனுள் நீறும், மணியும் என்பவற் றுள்ள இரண் டும்மைகளும் இறந்தது தழீஇயன. ஏனையவை முற் றும்மைகள். நயந நன் மணி - எழ னுருபும் பயனும் உடன் றொக்க தொகை. அடியார் தம்மோடு - தம் - சாரியை, நீறு மணி இரண்டும் அனைத் தும் - எழுவாய்கள், வாழி - நான்கும் பய னிலைகள்.

ராம லிங்க சுவாமிகள் திரு அருட்பா. கவி.

பாடற் கினிய வாக்களிக்கும் பாலுஞ் சோறும் பரிந்தளிக்கும்,
கூடற் கினிய வடியவர்தங் கூட்ட மளிக்குங் குணமளிக்கும்,
ஆடற் கினிய நெஞ்சேநீ யஞ்சே லென்மே லாணைகண்டாய்,
தேடற் கினிய சீரளிக்குஞ் சிவாய நமவென் றிடுநீறே.
என்று, பஞ்சாக்ஷரமும், திரு நீறும், ஷட் (ஆறு) குணங்களையும் கொடுக்கும் என்று கூறியிருத்தலை இங் குணரல் வேண்டும். (2)

பாயிரம்.

பஞ்ச மூர்த்தி வணக்கம்.

அமரர்கள் பரவுந் திருமுது குன்றி லாழத்துப் பிள் ளையைச் சிகரிக், குமரசற் குருவை யிமகிரி ராஜ குமாரியாம் பெரியநா யகியை, மூமலமு மொருங்கே யகற்றிடு முக்கண் முதல்வனைச் சாந்தநா யகனை, நமதெணப் படியே முடிக் திடத் திருமு நாடிநின் றிறைஞ்சிவாழ்த் திடுவாம். (1)

(இ—ள்) அமரர்கள் - தேவர்கள், பரவும் - (எந் நாளும்) துதிக்கின்ற, திரு - அழகிய, முது குன்றில் - விருத்தாசலத்தில் (எழுந்தருளியிருக்கின்ற), ஆழத்துப் பிள்ளையை - பாதாள விநாயகரையும், சிகரி - கோபுரத்தின்கண் (எழுந்தருளி யிருக்கின்ற), குமர - சுப்பிரமணியராகிய, சத் குருவை - சதாசாரியரையும், இம கிரி ராஜ குமாரி ஆம் - இமோத்பர்வத ராஜன் புத்திரி யாகிய, பெரிய நாயகியை - விருத்தாம்பிகையையும், மு மலமும் - (ஆணவ, கார்மீக, மாயீயம் என்னும் ஆவரண மல விக்ஷேபமாகிய) திரி தோஷத்தினையும், ஒருங்கு - (அன்பர்கட்கு) அத்தியந்தம், அகற்றிடும் - நாசஞ் செய்கின்ற, முக் கண் - (சிருஷ்டி, திதி, சம்ஹாரத்தின் பொருட்டுச் சோம சூரிய அக்நி என்னும்) திரி நேத்திரத்தினை யுடைய, முதல்வனை - (விருத்த கிரி) ஈசுவரனையும், சாந்த நாயகனை - (திருப் பேரையூரில் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற) சாந்த லிங்க ஆசாரியனையும், நமது - நம் முடைய, எணப்படி - கருத்தின்படி, முடிந்திட - (இந் நூல் விக்நம் இன்றி இனிது) சமாப்தியாதற்கு, தினமும் - நா டோறும், நாடி - தியானித்து, இறைஞ்சி நின்று - நமஸ்கரித்து நின்று, வாழ்த்திடுவோம் - (யாம்) ஸ்துதிப்பாம். (எ-று)

மு மலமும் தினமும் - உம் - முற் றும்மைகள், ஒருங்கே படியே - ஏ - அசை நிலைகள், வாழ்த்திடுவோம் - இடு பகுதிப் பொருள் விகுதி, இரண்ட னுருபுகளி னீற்றில் எண் ணும்மைகள் தொக்கன. யாம் - தோன்றா எழுவாய், வாழ்த்திடுவோம் - பயனிலை, மேற் கூறப்பட்ட பஞ்ச மூர்த்திகளும் செயப்படு பொருள்.

(1)

பாதாள விநாயகர் வணக்கம்.

தொய்யின் முலைக்கோ டிரண்டுகவான் றுதிக்கை
மூன்று விழிதுரிசிற், றுய்ய சைவ முதன்மதமுந் துலங்க
வருமொண் பிடியுலகம், உய்ய வுதவு மொருகளிற்றை
யுலவா விருத்த சைலத்தில், வையம் பரவு மாழத்து
வாழைங் கரனை மநநினைவாம். (2)

(இ-ள்) தொய்யில் - சாந்தினா லிடப் பெற்ற கோலத்தினை யுடைய, முலை - தனங்க ளாகிற, இரண்டு - இரண்டு, கோடு - கொம்பினையும், கவான் - தொடை (யாகிற), துதிக்கை - நான்ற கையினையும், மூன்று விழி - திரி நேத்திரத்தினையும் (உடைய), ஒண்(மை) - பிரகாசம் (பொருந்திய), பிடி - (அம்பாளாகிற) பெண் யானை, வரு - (சுருதிக்கு முரணாக) வருகின்ற, துரிசு இல் - குற்றங்கள் அற்ற, துய்ய-பரிசுத்தமான, சைவ முதல் மதமும்-சைவம் முதலிய (ஷண்) மதங்களும், துலங்க - விளங்கவும், உலகம் - ஜீவர்கள், உய்ய - மோக்ஷத்தினை அடையவும், உதவும் - ஈன்றருளிய, ஒரு - ஒப் பற்ற, களிற்றை - யானைக் குட்டியும், வையம் - உயர்ந்தோர், பரவும் - தோத்தரிக்கின்ற, உலவா - கெடாத, விருத்த சைலத்தில் - பழ மலையில், ஆழத்து - பாதாளத்தில், வாழ் - வசிக்கின்ற, ஐங்கரனை - ஐந்து திருக் கரங்களை யுடைய வரும் ஆகிய விநாயகப் பெருமானை, மநம் - மநதில், நினைவாம் - (யாம்) தியானிப்பாம் (எ-று).

அம்பாளைப் பெண் யானையாகவும், விநாயகரை யானைக் குட்டியாகவும், உருவகப்படுத்தலின், உருவக அலங்கார மாம்.

தொய்யின் முலை - இரண்ட னுருபும் பயனு முடன் றொக்க தொகை. முலைக் கோடு, கவான் துதிக்கை - பண்புத் தொகைகள். மதமும் - உம் - முற் றும்மை. ‘‘வரும்’’ என்பதைத் துரிசுக்கு அடையாக்கிக் கொள்க. உலகம், வையம் - ஆகு பெயர்கள். உதவு மொரு - உதவும் - கால வழு வமைதி. கோடு, துதிக்கை, விழி; துலங்க, துய்ய - இவற்றி னீற்றில் எண் ணும்மைகள் தொக்

கனை. மூலைக் கோடு ஆகிய நான்கும் பண்புத் தொகை. மூலை, கவான், அம்பிகை, விநாயகர் என்னும் இவை முறையே, கோடு, துதிக்கை, பெட்டை யானை, களிறு என்பன வாக உருவகிக்கப் பட்டமை காண்க. யாம் - தோன்றா எழுவாய். நினைவாம் - பய னிலை. ஐங் கரன் - செயப்படு பொருள். (2)

விருத்தாம்பிகை வணக்கம்.

இருடகலி வலியின் ஞாநநன் னெறிக ளிறந்துயிர் கொடுநெறி மேவி, மருட்கொடு கலங்கா வகைகலி யென் றும் வந்தணு காப்பதி தன்னிற், றெருட்சத்தி கருணை யுருவதாய் நின்று தெளிவிக்கு மிறைவியெங் குருவோர், அருட்கடல் பெரிய நாயகி யுலகுக் கனைமுதல் வியைப் பணிந் திடுவாம். (3)

(இ—ள்) இருள் - அந்தகார ரூபமான, கலி - கலி (புருஷ னது), வலியின் - சாமர்த்தியத்தினால், நல் - உத்தமமான, ஞாந - ஞாந, நெறிகள் - மார்க்கங்கள் (யாவும்), இறந்து - நசித்தலால், உயிர்-ஜீவர்கள், மருள் கொடு-மயக்கத்தினை யடைந்து, கொடு(மை)-தீய, நெறி - மார்க்கங்களை, மேவி - பொருந்தி, கலங்கா வகை - தியங்கா திருக்கு மாறு, கலி - கலி (புருஷன்), என்றும் - எப் பொழுதும், வந்து அணுகா - வந்து பொருந்தாத, பதிதன்னில் - (ஸ்தல மாகிய) விருத்தாசலத்தில், தெருள் - ஞாந, சத்தி - சத்தி யும், கருணை - கிருபையே, உருவது ஆய் - ஸ்வரூபமாக, நின்று - இருந்து, தெளிவிக்கும் - (அவர்களைத்) தேற்றுவிக்கும், இறைவி - பரமேசுவரியும், எம் - எமக்கு, ஓர் - ஒப்பற்ற, குரு - ஆசாரியரும், அருள் - கிருபா, கடல் - சமுத்திரமும், உலகுக்கு - ஜகத்திற்கு, அனை - மாதாவும், முதல்வி - சர்வாதிபதியு மாகிய, பெரிய நாயகி ஐ - விருத்தாம்பிகையை, பணிந்திடுவோம் - (யாம்) நமஸ்கரிப்பாம் (எ-று).

இறக்க என்னும் வினை யெச்சம் இறந் தெனத் திரிந்தது. அந்தர்பாவித நிச் செனினுமாம். மருட் கொடு - கொடு - கொண்டு என்பதன் இடைக் குறை. கலங்கா, அணுகா, என்பவை தகர வீறு குறைந்த பெய ரெச்சம். உருவ தாய் - அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி. அருட் கடல் - பண்புத் தொகை. பணிந்திடுவோம் - இடு - பகுதிப் பொருள் விகுதி. யாம் - தோன்றா எழுவாய். பணிந் திடுவோம் - பய னிலை. முதல்வி - செயப்படு பொருள், பதி தன் னில் - தன் - சாரியை. (3)

சிற் சபேச வணக்கம்.

திங்களார் சடையிற் கங்கைநீர் துளிப்பத் திருந்திழை யுமையுளங் களிப்பப், பொங்கரா வொடுநற் புலிமுநி வர்கண் மால் போதய னமரர்கள் போற்றத், துங்கநான் மறைக டுதித்திட வைந்து தொழில்விரிந் திடப்பொது வதனிற், செங்கழ லதிர நடஞ்செயும் பொருளைத் திநம் பணிந் திடரொழித் திடுவாம். (4)

(இ—ள்) திங்கள் - (மூன்றாம்) பிறை, ஆர் - பொருந்தியிருக் கின்ற, சடையில் - சடாபாரத்தில் (உள்ள), கங்கை நீர் - கங்கா ஜலம், துளிப்ப - சிதறி விழவும், திருந்து - சிறந்த, இழை - ஆபா ணங்களை யுடைய, உமை - அம்பிகையின், உளம் - மநம், களிப்ப - சந்தோஷத்தினை யடையவும், பொங்கு - உற்சாக முடைய, அரா வொடு - பதஞ்சலியோடு, நல் - உயர்வாய, புலி - வியாக்கிர பாதரும், முநிவர்கள் - (ஏனை) முநிவர்களும், மால் - மஹா விஷ்ணுவும், போது - (தாமரைப்) புஷ்பத்தில் வீற்றிருக்கின்ற, அயன் - பிரஹ்ம தேவனும், அமரர்கள் - தேவர்களும், போற்ற - துதிக்க வும், துங்கம் - பரிசுத்தமான, நால் - (இருக்கு, யஜு:, சாம, அதர்வணம் என்னும்) நான்கு, மறைகள் - வேதங்கள், துதித்திட -

துதிக்கவும், ஐந்து - (சிருஷ்டி, திதி, சம்ஹாரம், திரோபவம், அநுக்கிரகம் என்னும்) பஞ்ச, தொழில் - கிருத்தியம், விரிந்திட - விகசித மாகவும், பொதுவதனில் - (கநக) சபையில், செம் - சிறந்த, கழல் - (திரு அடிகளில் அணிந்திருக்கின்ற) வீர கண்டை, அதிர - சப்திக்கவும், நடம் - (ஆநந்தத்) தாண்டவம், செயும் - புரியும், பொருளை - நடராஜப் பெருமானை, தினம் - நா டோறும், பணிந்து - நமஸ்கரித்து, இடர் - (சம்சார மாகிய) அநர்த்தத்தினை, ஒழித்திடு வாம் - (யாம்) நிவிர்த்திப்பாம் (எ—று).

துளிப்ப என்பதாதி வினை யெச்சங்களி னீற்றில் எண் ணும் மைகள் தொக்கன. அரா, புலி என்பன ஆகு பெயர்கள். அரா வொடு - ஒடு - என்னும் எண் ணிடைச் சொல் பின் னுள்ள பெயர்க ளோடுஞ் சென் றியைதலின் முத னிலைத் தீவகம். துதித்திட, விரிந்திட, ஒழித்திடுவோம் - இடு - மூன்றும் பகுதிப் பொருள் விகுதி கள். பொதுவதனில் - அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி. யாம் - தோன்றா எழுவாய். ஒழித்திடுவோம் - பய னிலை. இடர் - செயப் படு பொருள். (4)

சிவ காம சௌந்தரி வணக்கம்.

அருளுருவா யுயிர்கடமக் கன்னை யாகி யஞ்ஞாநந் தனையகற்றி யமல மாகி, மருளிலதாய் மெய்ஞ்ஞாந மாகு முத்தி வாய்த்திடவே காத்தருளி வானோ ரேத்த, இருள் கெடவே மிளிருமிருங் கழல்க ளார்ப்ப விறைபுரியுந் திருநடத்தாற் களித்து வாழுந், தெருண்மருவு மறைநான் கும் பரவுந் தில்லைச் சிவகாம சுந்தரியைச் சிந்தை செய்வாம்.

(இ-ள்) அருள் - கிருபை, உருவு ஆய் - வடிவாயும், உயிர்கள் தமக்கு - ஜீவர்களுக்கு, அன்னை ஆகி - மாதாவாயும், அஞ்ஞாநந்தனை - அஞ்ஞாநத்தினை, அகற்றி - நீக்கி, அமலம் -

(இ—ள்) வடி கொள் - வடித்தலைப் பொருந்திய, வெண் (மை) - வெண்மை யான, சுதையால் - சுண்ணத்தினால், பித்திகை - சுவர்களை, தீற்றி - மெழுகியும், வான் - ஆகாயத்தினை, உற - பொருந்தும்படி, மணி - ரத்திநத்தினால் (செய்யப்பட்ட) அல்லது அழகிய, கொடி - (மங்கலக்) கொடிகளை, நிரைத்து - வரிசை யாகக் கட்டியும், கடி - வாசனை யுடைய, நறும் - நல்ல, சாந்தம் - சந்தநம், குங்குமம் தன்னால் - குங்குமங்களினால், மறுகு எலாம் - ராஜ வீதிக ளனைத்தையும், கமழ் தர - வாசனை உண்டாகும்படி, மெழுகி - தீற்றியும் (சுத்தஞ் செய்தும்), பொடி கொள் சிந்தூரத் தால் - சிந்தூரப் பொடி கொண்டு, கோலம் - அலங்கரித்தலை, புனைந்து - வனப் புறச் செய்தும், பூ - அழகினை யுடைய, மலர் - புஷ்பங்களையும், பொரி - பொரிகளையும், நனி - மிகவும், சிதறி - இறைத்தும், கொடி கொள் - கொடிகளை யுடைய, மூது - பழமை யான, எயில் - மதில்களையும், மேல் - மீது (உள்ள), மாடம் - மாடங்களையும், ஒண் - ஒள்ளிய, சிகரி - கோபுரங்களையும், கோது அற - குற்றம் இன்றி, குலவ - விளங்கும்படியாக, புதுக்கி - புதுப்பித்தும், (எ-று).

வடி - முத னிலைத் தொழிற் பெயர். வடி கொள் - இரண் டாம் வேற்றுமைத் தொகை. கொள் வெண் சுதை - வினைத் தொகை. குங்குமந் தன்னால் - தன் - சாரியை. எலாம் - எல்லாம் என்பதன் விகாரம். இத னீற்றில் முற் றும்மை தொக் கது. கமழ் தர - தா - துணை வினை. கோலமே - ஏ - அசை நிலை. மலர், பொரி, மாடம், சிகரி - இவற்றி னீற்றில் இரண்டா வுருபும், எண் ணும்மைகளும் தொக்கன. புதுக்கியே - ஏ - அசை நிலை. தீற்றி, நிரைத்து, மெழுகி, புனைந்து, சிதறி புதுக்கி - இவற்றி னீற்றில் எண் ணும்மைகள் தொக்கன. இப் பாட்டுக் குளகம். (16)

கதலியுங் கமுகு நட்டுக் காவண மலங்க ரித்துப்
புதியதோ ரணங்கள் கட்டிப் பொற்குடஞ் செறித்துத் தீப
இதமுற வெங்கும் வைத்தே யிந்திர னகரம் போல [ம்
மதுமலர்த் தாம நாற்றி மாபுரி யலங்க ரித்தான். (17)

(இ—ள்) கதலியும் - வாழை மரத்தினையும், கமுகும் - பாக்கு மரத்தினையும், நட்டு - ஊன்றியும், காவணம் - பந்தலை, அலங்கரித்து - அலங்காரம் செய்தும், புதிய - நூதன மான, தோரணங்கள் - தோரணங்களை, கட்டி - தொடுத்தும், பொன் குடம் - ஸ்வர்ண கும்பங்களை, செறித்து - நெருங்க வைத்தும், தீபம் - விளக்கை, எங்கும் - எவ்விடத்தும், இதம் உற வைத்து - நன்றாகப் பொருத்தியும், மது - தேன் (ஒழுகுகின்ற), மலர் - புஷ்ப, தாமம் - மாலைகளை, நாற்றி - தொங்கவிட்டும், இந்திரன் - தேவேந்திரனது, நகரம் - பட்டணம், போல - போன்று, மா புரி - மா புரி (என்னும் பட்டணத்தை), அலங்கரித்தான் - அலங்காரஞ் செய்தான், (எ-று).

கதலியும், கமுகும் - உம் - இரண்டும் எண்ணுப் பொருளன. நட்டு, அலங்கரித்து, கட்டி, செறித்து, வைத்து, நாற்றி - இவற்றி னீற்றில் எண் ணும்மைகள் தொக்கன. எங்கும் - உம் - முற் றும்மை. வைத்தே - ஏ - அசை நிலை. அலங்காரத்தில், இந்திர நகரை மா புரிக்கு உவமை யாக்கினர். மா மன்னன் - (பாட்டு-15) எழுவாய். அலங்கரித்தான் - பய னிலை. மா புரி - செயப்படு பொருள். (17)

விவாக கன்னியைக் கூறல்.

வில்லி லங்குகை வேந்தர்ம ரபினில்
நல்ல சாமுத் திரிகநூ னன்கதாச்
சொல்லி லக்கணத் தோடுது ரிசிலா
முல்லை மாலைமு ருகுவி ரியவே. (18)

(இ—ள்) வில் - தநு, இலங்கு - விளங்குகின்ற, கை - அஸ்தத்தினை யுடைய, வேந்தர் - அரசர்களினது, மரபினில் - வம்சத்தில், நல்ல - சிரேஷ்ட மான, சாமுத்திரிக நூல் - சாமுத்திரிகா சாஸ்திரமானது, நன்கது ஆ (க) - நல்ல தாக, சொல் - கூறுகின்ற, இலக்கணத்தோடு - லக்ஷண மனைத்தினோடுங்கூடி, துரிசு இலா - குற்ற மற்ற, முல்லை - (கற்பின் அறிகுறியாகத் தாய் தன் றலையி லணிந் துள்ள) முல்லைப் புஷ்பத்தினாற் செய்யப்பட்ட, மாலை - தாமத்தினது, முருகு - வாசனை, விரிய - பரவ, (எ-று).

முல்லை = கற்பு. "முல்லை சான்ற முல்லையும்" (சிறுபா ணாற்றுப் படை) என வருதல் காண்க. மாலை = தன்மை. முல்லை மாலை முருகு விரிய = கற்புத் தன்மை பரிமளிக்க. கற்புத் தன்மை விளங்க என்பதாம்.

நன் கதா - அது பகுதிப் பொருள் விகுதி. ஆக - என்பது, ஆ என ஈறு குறைந்து நின்றது. இலக்கணத்தோடு - அத்து - சாரியை. இலா - இல்லாத என்னும் பெய ரெச்சத்தின் விகாரம். விரிய - என்னும் பெய ரெச்சம், அடுத்த பாட்டில் அவதரித்து என்னும் வினை யெச்சம் கொண்டது. இப் பாட்டுக் குளகம். (18)

மூவுல கதனி லுள்ள முகிழ்முலைக் கருங்கட் செவ்வாய்ப்
பாவைய ரெழிலிற் போதன் பகுத்தெடுத் துயிரோ டேய
ஓவியந் தீட்டி னானென் றுலகினி லுரைக்கச் செய்ய
பூவுறை திருவி ரும்பும் பொற்புட னவத ரித்தே. (19)

(இ—ள்) உலகதனில் - லோகத்தில், உள்ள - இருக்கின்ற, முகிழ் - குவிந்த, முலை - தநங்களையும், கரு (மை) - கரிய, கண் - கண்களையும், செம்(மை) - சிவந்த, வாய் - வாயினையும் (உடைய), மூ - மூன்று, பாவையர் - ஸ்திரீகளின், எழிலில் -

அழகுக ளுள்ளும், பகுத்து - (சிறந்தனவற்றைப்) பிரித்து, எடுத்து - எடுத்து, உயிரோடு - ஜீவனோடு, ஏய - பொருந்தும்படி, போதன் - பிரஹ்ம தேவன், ஓவியம் - (ஒரு) பதுமையை, தீட்டினன் - செய்தான், என்று - என, உலகினில் - லோகத்தில், உரைக்க - (யாவரும்) கூற, செய்ய - சிவந்த, பூ - (தாமரைப்) பூவில், உறை - வீற்றிருக்கின்ற, திரு - லக்ஷ்மியும், விரும்பும் - விரும்புகின்ற, பொற்புடன் - அழகோடு, அவதரித்து - பிறந்து, (எ-று).

மூவுலகதனில் - அது - ப்குதிப் பொருள் விகுதி. அன் - சாரியை. முலை, கண், வாய் - இவற்றி னிறுதியில் இரண்டனுருபும் எண் ணும்மைகளும் தொக்கன, உலகினில் - இன் - சாரியை. எழிலில் - என்பத னீற்றில் முற் றும்மை தொக்கது. திரு விரும்பும் - என்புழி, நிலை மொழி யீற்றினில் உயர்வு சிறப் பும்மை தொக்கது. அவதரித்தே - ஏ - ஈற் றசை. அவதரித்து - என்னும் வினை யெச்சம், அடுத்த பாட்டில் குழைத்து - என்னும் வினை யெச்சங் கொண்டது. இப் பாட்டுக் குளகம். (19)

விவாகம் செய்வித்தலைக் கூறல்.

இலங்கிய வாலொண் டளிர்குழைத் தினிய
விருதனக் கோங்கிணை யரும்பி,
நலங்கிள ராம்பல் குமிழிரு குவளை
நண் ணுசெஞ் சரோருகம் பூத்துத்,
துலங்கிய புயலைச் சுமந்திரு தாளாற்
றோமிலா மின்னென நுடங்கிப்,
பலந்தரப் படருங் கொடியினை வேதப்
பண்பினின் மன்றல்செய் வித்தே. (20)

(இ—ள்) இலங்கிய - விளங்கி யுள்ள, ஆல் - ஆல மரத்தினது, ஒண்(மை) - பிரகாசத்தோடு, தளிர் - (வயி றாகிய) இலையை, குழைத்து - தளிர்த்து, இனிய - விரும்பத் தகுந்த, இரு - இரண்டு, தன - முலை யாகிற, இணை - ஒத்த, கோங்கு - கோங்கு (அரும்பினை), அரும்பி - முகிழ்த்து, நலம் - அழகு, கிளர் - விளங்குகின்ற, ஆம்பல் - (வா யாகிற செவ்) வாம்பல் புஷ்பமும், குமிழ் - (நாசி யாகிற) குமிழம் புஷ்பமும், இரு - இரண்டு, குவளை - (நேத்திர மாகிற) நீலோத்பலப் புஷ்பமும், நண்ணு - பொருந்திய, செம் - சிவந்த, சரோருகம் - (முக மாகிற) தாமரைப் பூவினை, பூத்து - புஷ்பித்து, துலங்கிய - விளங்கிய, புயலை - (கூந்த லாகிய) மேகத்தை, இரு - இரண்டு, தாளால் - பாதங்களால், சுமந்து - தாங்கி, தோம் இலா - குற்றம் அற்ற, மின் - மின்னல், என - போல, நுடங்கி - துவண்டு, பலம் - (விஷய சுக மாகிற) பழத்தை, தர - (அரசனுக்கு) கொடுக்க, படரும் - விருத்தியாகின்ற, கொடியினை - (பெண் ணாகிய) லதையினை, [விவாகத்தினைக் கூறல்] வேதப் பண்பினின் - வேத விதிப்படி, மன்றல் - விவாகம், செய்வித்து - புரிவித்து, (எ-று).

ஆ லொண் டளிர் குழைத்து - என்புழி, வயி றாகிய உவமேயத்தினை, அதன் சொல்லினாற் சொல்லாமல், ஆலின் தளிர் என்னும் உவமானத்தின் சொல்லினாற் சொல்லுதலால், அது உருவக உயர்வு நவிற்சி யணி. ஆம்பல், குமிழ், குவளை, சரோருகம், புயல் என்பவையும் அது. தனக் கோங் கிணை - பண்புத் தொகை. இது உருவக வணி. ஆம்பல், குமிழ், குவளை என்பவற்றி னிறுதியில் எண் ணும்மைகள் தொக்கன. இலா - இல்லாத என்னும் குறிப்பு வினை யெச்சத்தின் விகாரம். மின் என - என - உவம உருபு. பண்பினில் - இல் - ஏதுப் பொருளில் வந்த ஐந்த னுருபு. இன் - சாரியை. ஏ - ஈற் றசை. செய்

வித்து - என்னும் வினையெச்சம், அடுத்த பாட்டில், ஆட்டி என்னும் வினையெச்சங் கொண்டது. இப் பாட்டுக் குளகம். (20)

மகா ராஜன், மகனுக்கு மகுடஞ் சூட்டுதலும், மகா ராஜனாகிய புத்திர னிடத்துப் பூமியை ஒப்புவித்தலும் கூறல்.

அருந்ததி கணவன் முதன்முநி வரர்க ளருமறைக்
கிழவர்க டம்மால், பொருந்திய கங்கைப் பூம்புன லாட்டிப்
பொன்னவ மணிகளாற் குயின்ற, விருந்திடு மடங்கன்
மென்றவி சேற்றி மிளிர்நவ மணிமுடி கவித்துப், பருந்
தடர் வேலான் பௌவமார் புவியைப் பரியெனத் தோன்
றல்பா லளித்தான். (21)

(இ—ள்) அருந்ததி கணவன் - வசிட்டர், முதல் - முதலிய, முநிவரர்கள் - முநி சிரேட்டர்கள், அரும் - அரிய, மறைக் கிழவர்கள் தம்மால் - பிராஹ்மணர்கள் முதலியோர்களால், பொருந்திய - (தெய்வத் தன்மை) பொருந்திய, கங்கை - கங்கா நதியின், பூம், புனல் - (வாசனை) மலர்கள் (பெய்யப் பெற்ற), நீர் கொண்டு, ஆட்டி - (புத்திரனுக்கு வேத மந்திர உச்சாரணத் தோடு) அபிஷேகஞ் செய்வித்து, பொன் - ஸ்வர்ணத்தாலும், நவ மணிகளால் - நவ ரத்நங்களாலும், குயின்ற - செய்யப் பெற்றதும், மென் - மிருது வானதும், விருந்து - புதுமையினை, இடும் - கொடுக்கின்றதுமா யுள்ள, மடங்கல் - சிம்ம, தவிசு - ஆசநத்தில், ஏற்றி - வீற்றிருக்கச் செய்து, மிளிர் - பிரகாசிக்கின்ற, நவ மணி - நவ ரத்நங்களாற் (செய்யப் பெற்ற), முடி - கிரீடத்தினை, கவித்து - (சிரசில்) சூட்டி, பருந்து - (யுத்தஞ் செய்து அநேகரைக் கொன்றதனால் ஒட்டியிருக்கும் மாமிசங்களைப் புசிப்பதற்காகப்) பருந்துகள், அடர் - நெருங்கியிருக்கின்ற, வேலான் - வேலினை யுடைய மஹா ராஜன், பௌவம் - சமுத்திரம், ஆர் - (சூழ்ந்து) பொருந்தியிருக்கின்ற, புவியை - பூமியை, பரி - இரக்ஷிப்பாயாக, என - என்று கூறி, தோன்றல்பால் - புத்திர னாகிய மஹா ராஜனிடத்தில், அளித்தான் - கொடுத்தான், (எ-று).

முனிவரர் - கிழவர் - வேலான் - இவை வினையா லணையும் பெயர்கள். அருந்ததி கணவன் - ஆறும் வேற்றுமைத் தொகை. கிழவர் கடம்மால் - தம் - சாரியை. குயின்ற என்னும் பெயரெச்சம், தவிசு - என்னும் பெயர் கொண்டது. வேலான் - எழுவாய். அளித்தான் - பய னிலை. புவி - செயப்படு பொருள். (21)

புத்திரனாகிய மஹாராஜனது தன்மையினைக் கூறலும், நைமி சாரண்ய வாசிக ளாகிய முநிவர்கள் வினவுதலும் கூறல்.

சோகமே யின்றி யிருந்தனன் வேந்தன் றோன்றலும்
பார்பொது நீக்கி, ஏகமாய்ச் செங்கோ லெங்கணுஞ்
செல்ல வெண்டிசை விசயமுஞ் செய்தே, மாகநா டென்
னப் போகமே துய்த்து மடந்தையோ டிருந்தன னென்
றோன், வாகைவே லவன்பி னென்செய்தா னென்ன மறை
யவர்க் குயர்முநி வகுக்கும். (22)

(இ—ள்) வேந்தன் - மஹா ராஜன் (புத்திரனிடத்து ராச்சியத்தினை யொப்புவித்த பின்னர்), சோகமே - துக்கமே, இன்றி - இல்லாமல், இருந்தனன் - இருந்தான், தோன்றலும் - புத்திரனும், பார் - பூமியில் உள்ள, பொது - ஏனை அரசர்களின் சம்பந்தங்களை, நீக்கி - கடிந்து, ஏகம் ஆய் - ஒன்றாக, செங்கோல் - சிறந்த ஆணை அல்லது அரச நீதி, எங்கணும் - எவ்விடத்தும், செல்ல - செல்லும்படி, எண் திசை - அஷ்ட திக்குகளிலும், விசயமும் - விஜயத்தினையும், செய்து - செய்து, மாகம் - தேவேந்திரனது, நாடு - பட்டணத்தார், என்ன - போல, போகம் - (அளவிறந்த) போகங்களை, துய்த்து - அநுபவித்து, மடந்தை

யோடு - மனைவியோடு, இருந்தனன் - இருந்தான், என்றான் - எனச் சூத முநிவர் கூறினர், [நைமிசாரணிய வாசிகள் வினவல்] வாகை - வெற்றி, வேலவன் - வேலினை யுடைய மஹா ராஜன், பின் - பின்னர், என் - என்னை, செய்தான் - செய்தனன், என்ன - என்று கேட்க, மறையவர்க்கு - (நைமிசாரணிய வாசிக ளாகிய) ரிஷிகளுக்கு, உயர் - (தவத்தால்) சிரேஷ்டம் பொருந்திய, முநி - (சூத) முநிவர், வகுக்கும் - கூறுவா ராயினர், (எ-று.)

சோகமே - ஏ - தேற்றம். இருந்தனன் - அன் - சாரியை. தோன்றலும் - உம் - இறந்தது தழீஇய எச்ச வும்மை. எங்கணும் - விசயமும் - உம் - இரண்டும் முற் றும்மைகள். செய்தே - போகமே - ஏ - இரண்டும் அசை நிலைகள். மாக நாடு - ஆகு பெயர். மாக நா டென்ன - என்ன - உவம உருபு. வேலன் - குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். முனி - எழுவாய். வகுக்கும் - பயனிலை. (பின் கூறப்படுபவை) செயப்படு பொருள். (22)

தம்பதி இருவரும், மாதா பிதா குருக்களிடம் சிரவணஞ் செய்தல் கூறல்.

மனைவியுந் தானு மோர்நினை வாகி மாறுபா டின்றி
யோர் காலும், தனையுணர் யோகி தந்தைதாய் கடவு டங்
களை யநுதிந மிறைஞ்சி, அனையவ ருரைத்த நெறிதனி
னடந்து மருத்தங்கண் மநதினிற் றரித்தும், வினயம
துடனே நூன்முறை யவரை வினவியுஞ் சிலபகல்
போக்கி. (23)

(இ—ள்) மனைவியும் - பட்ட மகிஷியும், தானும் - அரசனும், ஓர் - ஒரே, நினைவு ஆகி - மந முடையவர்க ளாகி, ஓர் காலும் - ஒரு காலத்தும், மாறுபாடு - மாறுபடுதல், இன்றி - இல்லாதவர்க ளாகி, தனை - ஆத்மாவினை, உணர் - அறிந்திருக்கின்ற, யோகி -

மஹான்களையும், தந்தை - பிதாவினையும், தாய் - மாதாவினையும், கடவுள் தங்களை - கடவுளையும், அநு தினம் - சதா காலமும், இறைஞ்சி - நமஸ்கரித்து, அனையவர் - அவர்கள், உரைத்த - உபதேசித்த, நெறிதனில் - (சன்)மார்க்கத்தில், நடந்தும் - ஒழுகியும், அருத்தங்கள் - (அவர்கள் உபதேசித்த சாஸ்திர) அர்த்தங்களை, மநதினில் - அந்தக் கரணத்தில், தரித்தும் - தாரணை செய்தும், அவரை - அவர்க ளிடத்தில், நூல் முறை - சாஸ்திரக் கிரம மாக, விநயமதுடன் - விநயத்தோடு (பணிவோடு), வினவியும் - (சந்தேகங்களை ஆராய்ந்து) கேட்டும், சில பகல் - சில நாளை, போக்கி - கழித்து, (எ-று.)

மனைவியும் தானும் - உம் - இரண்டும் எண்ணுப் பொருளன. ஓர் காலும் - உம் - முற் றும்மை. யோகி, தந்தை, தாய், கடவுள் - இவற்றி னீற்றில் எண் ணும்மைகள் தொக்கன. கடவுடங்களை - தம் - சாரியை. அநுதினம் - என்பத னீற்றில் முற் றும்மை தொக்கது. இறைஞ்சி - என்பத னீற்றில் எண் ணும்மை தொக்கது. நெறிதனில் - தன் - சாரியை. நடந்தும், தரித்தும், வினவியும் - உம் - மூன்றும் எண்ணுப் பொருளன. மநதினில் - இன் - சாரியை. வினயமதுடனே - அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி. ஏ - அசை நிலை. இப் பாட்டுக் குளகம். போக்கி - என்னும் வினை யெச்சம், அடுத்த பாட்டில் இருந்து என்னும் வினை யெச்சங் கொண்டது. (23)

தம்பதிக ளிருவரும் ஏகாந்தத் தாநத்தி லிருந்து விசாரம் செய்தலைக் கூறல்.

தனியிட மதனி லிருந்திரு வர்களுந் தங்களிற்
றாமுணர்ந் துசாவித், துனிசெய்மா மாயைப் பிறப்பது
நீங்கிச் சுகமதை யடைந்தநு திநமும், இனிமைய தாக
விருக்கலா ஞாநத் தென்றெணி ஞாநிகட் சார்ந்து, நனியவர்
பாத பூசனை புரிந்து நாடொறும் வினவினர் நன்றாய். (24)

(இ—ள்) இருவர்களும் - (தம்பதிக) ளிருவரும், தனியிட மதனில் - ஏகாந்த ஸ்தாநத்தில், இருந்து - வைகி, தங்க ளில் - தங்கட்குள், உசாவி - (மோக்ஷ உபாயத்தை) விசாரித்து, உணர்ந்து - அறிந்து, ஞாநத்து - (ஆத்ம) ஞாநத்தினுல், துனி செய் - துன்பத்தினைச் செய்கின்ற, மா மாயை - பெரிய மாயை யினுல் (உண்டாம்), பிறப்பது - ஜந்மத்தினின்றும், நீங்கி - விலகி, சுகமதை - சுகத்தினை, அடைந்து - பெற்று, அநு திநமும் - சதா காலமும், இனிமையது ஆக - ஆநந்த மாக, இருக்கலாம் - இருத்தல் கூடும், என்று - என, எணி - கருதி, ஞாநிகள் - ஞாநிகளை, சார்ந்து - அடைந்து, அவர் - அவர்களது, பாத - திரு வடிகளுக்கு, நனி - மிகவும், பூசனை - பூசையினை, புரிந்து - செய்து, நாள் தொறும் - ஒவ் வொரு திநமும், நன்ருய் - நன்ருக, வினவினர் - (பிரஹ்ம ஞாந சாதந சாஸ்திரப் பொருளைக்) கேட் டனர், (எ-று).

இடமதனில் - அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி. அன் - சாரியை. இருவர்களும் - உம் - முற் றும்மை. தங்களிற் ரும் - தாம் - அசை நிலை. பிறப்பது - சுகமதை - இனிமையதாக - அது - மூன்றும் பகுதிப் பொருள் விகுதிகள். அநுதிநமும் - உம் - முற் றும்மை. ஞாநத்து - அத்து - சாரியை. அவர் பாதம் - இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை. நா டொறும் - தொறும் - காலப் பன்மை குறித்து வந்த இடைச் சொல். இருவர்களும் - எழுவாய். வினவினர் - பய னிலை. ஞாநத்தால் இனிமைய தாக இருக்கும் (உபாயம்) - செயப்படு பொருள். (24)

விசாரத்தால் மஹா ராஜன் ஆசாரியரை அடைய நிச்ச யித்தலைக் கூறல்.

இருவரி லசரன் றனக்கறி வோங்க விருவகைச் சார் வையு மகற்றிக், கருவுடற் காவ றனையுங்கை விடுத்துக் கருத்தசை யாதுமெய் யுணர்வை, மருவிடி லகப்பற் றற்று மேல் வீடு வாய்த்திடு மதற்குமெய்ஞ் ஞாநக், குருவரு ளின்றி விளங்கிடா தெனவே கொண்டனன் மநத்தினிற் றுணிவே. (25)

(இ—ள்) இருவரில் - (தம்பதிகள்) இருவரில், அரசன் - மஹா ராஜன், தனக்கு - தன்பால், அறிவு - விவேகம், ஓங்க - அதிகரித்ததனுல், இரு வகைச் சார்வையும் - (பொருட் சார்பு உயிர்ச் சார்புகள்) இரண்டினையும், அகற்றி - நீக்கி, கரு - ஜந்ம ஏது வான, உடல் - சரீரத்தின், காவல்தனையும் - சம்ரக்ஷணையினை யும், கை விடுத்து - நன்கு தியாகஞ் செய்து, கருத்து - மநம், அசையாது - சலியாது, மெய் உணர்வை - உண்மை ஞாநத்தினை, மருவிடில் - அடைந்தால், அகம் - உள், பற்று - ஆசை, அற்று - நீங்கி, மேல் - மேன்மை யான, வீடு - மோக்ஷமும், வாய்த்திடும் - கிடைக்கும், அதற்கு - அப்படி மோக்ஷம் அடைதற்கு (உரிய உபாயம்), மெய் ஞாந - உண்மை ஞாநத்தினை யுடைய, குரு - ஆசாரியரது, அருள் - கிருபை, இன்றி - இல்லாவிட்டால், விளங்கிடாது - விளங்கமாட்டாது, என - என்று, மநத்தினில் - மநதில், துணிவு - நிச்சயம், கொண்டனன் - கொண்டான், (துணிந்தான்,) (எ-று).

தனக் கறி வோங்க - என்புழித், தனக்கு என்பது ஏழாம் வேற்றுமையின் இடப் பொருள், "வீட்டிற்கு வருவன்" என்றாற் போல, நான்க னுருபோடு வரப் பெற்றது. காவல்தனையும் - தன் - சாரியை. உம் - இறந்தது தழீஇய வெச்சம். இரு வகைச் சார்வை யும் - உம் - முற் றும்மை. மருவிடில் - வாய்த்திடும் - விளங்கி டாது - இடு - மூன்றும் பகுதிப் பொருள் விகுதிகள்.

எனவே - ஏ - அசை நிலை. கொண்டனன் - அன் - சாரியை. துணிவே - ஏ - ஈற் றசை. அரசன் - எழுவாய். கொண்டனன் - பய னிலை. துணிவு - செயப்படு பொருள். (25)

அநாசாரியா ரிலக்கணம் கூறல்.

மனைதனி லாசை பொருந்தியே நின்று மகிமையின்
ஞானியா மெனவே, தனைமிக மதிப்போன் றன்னைவந்
தொருவன் றந்திடு ஞானமென் றிரந்து, வினவன்மட்
டையினைப் பருகுவோன் றன்னை வேண்டித்தென் னம்பழந்
தனையே, இனம்பணித் திரிவோன் புத்திபோன் மெனவே
யியம்புவர் முற்றுணர் பெரியோர். (26)

(இ—ள்) மனைதனில் - இல்லறத்தில், ஆசை - இச்சையினை, பொருந்திநின்று - பொருந்தியிருந்து, மகிமையின் - பெருமையினை யுடைய, ஞானி - (தத்துவ) ஞானி, யாம் - நாம், என - என்று, தனை - தன்னை, மிக - அதிக மாக, மதிப்போன் தன்னை - கருதுகின்றவனை, ஒருவன் - ஒரு மாணாக்கன், வந்து - வந்து (சரணாகதி யாகி), ஞானம் - (ஆத்ம) ஞானத்தினை, தந்திடும் - கொடும், என்று - என, இரந்து - யாசித்து, வினவல் - கேட்குதல் [எது போலாம் எனில்], மட்டையினை - (தேங்காய்க்) கோம்பையினை, பருகுவோன் தன்னை - காண்டி (சாண்டி) நுகரும் ஒரு புருஷனை (அடைந்து), தென்னம் பழம் தனை - தேங்காயினை, வேண்டி - விரும்பி, இனம் - (அதனை அடைதற்கு) அநுகூலமான உறவினை, பணி - செய்து, திரிவோன் - (அவன் பின்) திரிகின்றவனது, புத்தி - மதி, போன்ம் - போலும் (ஆம்), என - என்று, முற்று உணர் - சர்வக்ஞத் தன்மையினை யுடைய, பெரியோர் - மஹான்கள், இயம்புவர் - கூறுவார்கள் (ஆகையினால்), (எ-று).

அஞ்ஞ வதைப் பரணி 4 பேய்.

“மெய்வருந்திக் குரவனருள் விரும்பா தென்றும் விட்டிடமூர் தொட்டிடமு மறியா தேகின், றவ்வருகப் பட்டனவாய் மிகவுந் தம்மை யகமதித்துத் திரியும்பே யநந்தங் கோடி.” என்று தத்துவராய சுவாமிகள் பேய் கூற்றாக வைத்து, அநாசாரியரைக் கூறியிருப்பது உணரல்பாற்று.

மனைதனில் - மதிப்போன்றன்னை - பருகுவோன்றன்னை - பழந்தனையே - தன் - நான்கும் சாரியைகள். பொருந்தியே - எனவே - தனையே - போன் மெனவே - ஏ - நான்கும் அசை நிலைகள். மகிமையின் - மட்டையினை - இன் - இரண்டும் சாரியைகள். தந்திடு - இடு - பகுதிப் பொருள் விகுதி. தென்னம் பழம் - அம் - சாரியை. போன்ம் - போலும் என்பதன் விகாரம். பெரியோர் - எழுவாய். இயம்புவர் - பய னிலை. வினவல் - செயப்படு பொருள். இது உவமை யணி கொண்டது. (26)

வேதவா கமசாத் திரபுரா ணங்கள் விளங்கவே கற்று
ணர்ந் தவற்றைத், தீதற வெவர்க்குந் தெளிவுற வோதிச்
செப்பிய வந்நெறி யதனிற், சாதக மிலாத குருவினை
யொருவன் றானடைந் தாகந்தம் வினவல், ஏதமாங் கழுதை
தன்னைக்குங் குமத்தி னியல்புகேட் டிடுதல்போன்
மென்றே. (27)

(இ—ள்) வேத - (நான்கு) வேதங்களையும், ஆகம - (இருபத் தெட்டு) ஆகமங்களையும், சாத்திர - (ஆறு) சாஸ்திரங்களையும், புராணங்கள் - (பதி னெண்) புராணங்களையும், விளங்க - நன்றாக, தெளி வுற, கற்று உணர்ந்து - (ஓதி) அறிந்து, அவற்றை - அந்தச் சாஸ்திரங்களை, தீது அற - குற்றம் இன்றி, எவர்க்கும் - யாவருக்கும், தெளிவு உற - தெளிவு பொருந்தும்படி யாக, ஓதி -

உபதேசித்து, செப்பிய - (தான்) உபதேசித்த, அந் நெறிய தனில் - அந்த மார்க்கத்தில், சாதகம் - அப்பியாசம், இலாத - இல்லாத, குருவினை - ஆசாரியனை, ஒருவன் - ஒரு மாணாக்கன், அடைந்து - (சரணாகதி) அடைந்து, ஆநந்தம் - பிரஹ்மாநந்தத்தினை, வினவல் - (அநுக்கிரகிக்கும்படி) கேட்குதல், ஏதம் ஆம் - குற்றத்த தாகிய, கழுதைதன்னை - கர்த்தபத்தினை (யணுகி), குங்குமத்தின் - குங்குமத்தினது, இயல்பு - தன்மையினை, கேட்டிடுதல் - வினவுதலை, போன்ம் - ஒக்கும், என்று - எனக் கருதி, (எ-று).

அஞ்ஞ வதைப் பரணி 30 கூழ் வார்ப்பு 7.

"ஒளிதங் கியமா மறையோதி யுள்ள பொருளை யுணராதே, பளிதஞ் சுமந்த கழுதையாம் பனவப் பேய்க்கும் வாரீரே." என்று அஞ்ஞ வதைப் பரணியில் கூறுவதால், "குங்குமம் சுமந்த கழுதை" என்பது போலக், "கற்பூரஞ் சுமந்த கழுதை" என்று கூறுவதும், உலக வழக்கில் உண்டு என உணரற்பாற்று.

வைராக்கிய (பக்தி) சதகம் 13 கவி.

"வாயி னூற்பல நூல்படித் துணர்ந்துநல் வழிபிறர்க் குரை செய்து, நீயு லோகவா சாரமோ ரணுத்துணை யானுநீங் கிலை நெஞ்சே, தூய தாமிவண் பிறர்கொளக் குங்குமஞ் சுமந்துசெல் காமுன்னிற், காய மாநுடத் தின்றதற் கன்றியுட் களவுமின் மையினாலே." என்று கூறுவதூம் இதற்கு மேற் கோ ளாம்.

நாரத பிரிவிராஜக உபநிஷத்:

"स्वरूपानुसन्धानव्यतिरिक्तान्यशास्त्राभ्यासै रुष्ट्र
कुङ्कुमभारवद्व्यर्थः ॥ ५—१"

"ஸ்வரூப அநுசந்தாந வியதிரிக்த அந்ய சாஸ்திர அப்யாசங்களால், உஷ்ட்ர (ஒட்டை) குங்கும பாரம் போன்று வியர்த்தமாம்"

5. 1; என்று, நாரத பரிவிராஜக உபநிஷத், ஐந்தாவது உபதேசம், முதல் மந்திரம் கூறுவதால், குங்குமம் சுமந்த ஒட்டை என்று கூறும் வியவகாரமும் உளது என அறிக.

வேத, ஆகம, சாத்திர, புராணங்கள் என்பவற்றின் ஈற்றில் இரண்ட னுருபும் எண்ணும்மைகளும் தொக்கன. விளங்கவே - ஏ - அசை நிலை. அவற்றை - அற்று - சாரியை. எவர்க்கும் - உம் - முற்று. நெறியதனில் - அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி. அன் - சாரியை. இலாத - இல்லாத என்பதன் இடைக் குறை. குருவினை - இன் - சாரியை. ஒருவன் றான் - தான் - அசை நிலை. கழுதை தன்னை - தன் - சாரியை. குங்குமத்தின் - அத்து இன் - இரண்டும் சாரியைகள். கேட்டிடுதல் - இடு - பகுதிப் பொருள் விகுதி. போன்ம் - போலும் என்பதன் விகாரம். என்று என்னும் வினை யெச்சம், அவாய் நிலையால் பெற்ற, "(மகான்கள்) கூறுவார்கள்" என்னும் வினை முற்றுக் கொண்டது. என்றே - ஏ - ஈற் றசை. இப் பாட்டுக் குளகம். என்று (கருதி) என்னும் வினை யெச்சம், அடுத்த பாட்டில் அடைந்து என்னும் வினை யெச்சங் கொண்டது. இதில் உவமை யணி யுளது. (27)

மஹா ராஜன் ஆசாரியரை அடைதலும், ஞாந உபதேசத்தினை விரும்புதலும் கூறல்.

சீவர்க ளிடத்தி லருள்சிவ பத்தி திருந்திய துறவு மெய்ஞ் ஞாநம், ஆவதோர் வடிவாம் வேதமா முநியை யமலவா ரணியத்தி லடைந்தே, தேவர்க டேவே துன்பமோர் காலுஞ் சென்றிடா முத்திதா னெய்திச், சாவதும் பிறப்பு நீங்குமோர் நெறியைச் சாற்றெனத் தாழ்ந்திட முநிவன். (28)

(இ—ள்) சீவர்கள் இடத்தில் - சீவரிடத்து, அருள் - கருணையும், சிவ - பரமேசுவரனிடத்து, பத்தி - பக்தியும், திருந்திய - குற்ற மற்ற, துறவு - (பாச) வைராக்கியமும், மெய் - (சத்ரூபப் பிரஹ்ம) தத்துவ, ஞானம் - ஞானமும் (ஆகிய நான்கும்), ஆவது - (சேர்ந்து) உண்டான தாகிய, ஓர் - ஒரு, வடிவு ஆம் - சொரூப மாக (எழுந்தருளி யுள்ள), மா - மஹா, வேத - வேத முநி (என்னும்), முநியை - ஆசாரியரை, அமல - நிர்மல மான, ஆரணியத்தில் - வநத்தில், அடைந்து - (சரணகதி) அடைந்து, தேவர்கள் - தேவர்களுக்கும், தேவே - தேவரே!, துன்பம் - துக்கம், ஓர் காலும் - ஒரு போதும், சென்றிடா - போய்ப் பொருந்தாத, முத்தி - மோக்ஷத்தினை, எய்தி - அடைந்து, (அதனால்), பிறப்பும் - ஜநிப்பதும், சாவதும் - மரிப்பதும், நீங்கும் - நிவிர்த்தியாம்படி யான, ஓர் - ஒரு, நெறியை - மார்க்கத்தினை, சாற்று - உபதேசம் செய்தருளும், என - என்று (விண்ணப்பித்து), தாழ்ந்திட - (அவருடைய பாத பத்மங்களில் வீழ்ந்து சாஷ்டாங்க மாக) நமஸ்கரிக்க, முநிவன் - (அம் மஹா வேத முநி என்னும்) ஆசாரியர், (எ-று).

அருள், பக்தி, துறவு, ஞானம் - என்பவற்றி னீற்றில் எண்ணும்மைகள் தொக்கன. ஆவது - இறந்த காலத்திற்கு நிகழ் காலம் வந்தமை கால வழு வமைதி. ஆரணியத்தில் - அத்து - சாரியை. அடைந்தே - ஏ அசை நிலை. தேவே - ஏ விளி யுருபு. ஓர் காலும் - உம் - முற் றும்மை. சென்றிடா - தாழ்ந்திட - இடு - இரண்டும் பகுதிப் பொருள் விகுதிகள். சென்றிடா - ஈறு குறைந்த எதிர் மறைப் பெய ரெச்சம். முத்தி தான் - தான் - அசை நிலை. சாவதும் பிறப்பும் - உம் - இரண்டும் எண்ணும் பொருளன. இப் பாட்டுக் குளகம். முநிவன் - என்னும் எழுவாய், அடுத்த பாட்டில் உரைத்தான் என்னும் வினை முற்றுக் கொண்டது.

(28)

மஹா வேத முநி உபதேசித்தலைக் கூறல்.

இருவகைச் சார்வாம் புறப்பற்றை நீக்கி யிச்சையின்
மீட்டதி னினைவும், ஒருவியே யுடற்கா வலையுங்கை
விடுத்தே யுட்கர ணங்கள்வா தனையும், குருவரு ணெறியே
யொடுக்கிடின் வீடுங் கூடுந்தா னாகவே பவத்தின், கருவழிந்
திடுமிந் நெறியைநீ விரைவிற் கைக்கொண்டு செல்லென
வுரைத்தான். (29)

(இ—ள்) இரு வகைச் சார்வு ஆம் - (பொருட் சார்பு உயிர்ச் சார்புகள் என்னும்) இரு வித மாகிய, புற - வெளி, பற்றை - சார்பை, அல்லது, தொட்பை, நீக்கி - நிவிர்த்தித்து, மீட்டு - மறுபடியும், இச்சையின் - முன் னுள்ள ஆசையின் சமஸ்காரத்தால், அதின் - அச் சார்பின், நினைவும் - (உண்டாம்) ஸ்மரணத்தினையும், ஒருவி - விட்டு, உடல் - (தூல) சரீரத்தின், காவலையும் - பாதுகாப்பினையும், கை விடுத்து - நன்கு துறந்து, உள் கரணங்கள் - அந்தக் கரண (அநாத்மாகார) விருத்திகளையும், வாதனையும் - (அவற்றா லாம்) சமஸ்காரத்தினையும், குரு - ஆசாரியர், அருள் - உபதேசித்தருளிய, நெறியே - (ஞான) மார்க்க மாகவே, ஒடுக்கிடின் - நாசஞ் செய்யின், வீடும் - மோக்ஷமும், தா னாகவே - ஸ்வய மாகவே, கூடும் - சித்திக்கும், பவத்தின் - சம்சாரத்தின், கரு - பீஜம், அழிந்திடும் - நாச மாகும், இந் நெறியை - (ஆனதால்) இந்த (ஞான) மார்க்கத்தினை, கைக் கொண்டு - (நீ) பேணிக் கொண்டு, விரைவில் - சீக்கிரத்தில், செல் (உன் னூர்) ஏகுக, என - என்று, உரைத்தான் - (மஹா வேத முநி) உபதேசித்தனர், (எ-று).

இச்சையின் - இன் - சாரியை. இச்சையின் சமஸ்காரம், இச்சை என உபசரித்துக் கூறப்பட்டது. நினைவும் - காவலையும் -

வாதனையும் - வீடும் - உம் - நான்கும் இறந்தது தழீயன. ஒருவியே - கை விடுத்தே - ஏ இரண்டும் அசை நிலைகள். கை விடுத்து - கைக் கொண்டு - கை - உபசர்க்கம் போன்று, சில சொற்களின் முன் சேர்த்துக் கூறப்படும் ஒரு வகை உரிச் சொல். நெறியே - ஏ - பிரி நிலை. ஒடுக்கிடின் - அழிந்திடும் - இடு - இரண்டும் பகுதிப் பொருள் விகுதிகள். உரைத்தான் - என்னும் வினை முற்று, முந்திய பாட்டில் முனிவன் என்னும் எழுவாய் கொண்டது.
(29)

மஹா ராஜன் ஆசாரியார் உபதேசித்ததனைத் தாரணை செய்து கொண்டு, மா புரி வந்து ராஜ்யத்தி லிருந்து, பின் வைராக்கியத்தினை யடைதலைக் கூறல்.

அந்நெறி குருவா லையமுந் திரிவு மகன்றிடத்
துணிவதாக் கேட்டு, முன்னெறி யான வரசியற் கையினின்
முயன்றனன் சிறிதுநா ளொருநாட், பின்னெறி யதனை
நினைந்தனை வரையும் பெயர்ந்திட விடைகொடுத் தரசன்,
மன்னெறிக் கோல மகன்றந்தப் புரத்தில் வதிந்தன
னொருவனாய்த் தனித்தே. (30)

(இ—ள்) குருவால் - (மஹா வேத முனி யாகிய) ஆசிரியரால் (உபதேசிக்கப்பட்ட), அந் நெறி - அந்த மார்க்கத்தினை, ஐயமும் - சந்தேகமும், திரிவும் - விபரீதமும், அகன்றிட - நீங்கும்படி யாக, துணிவது ஆ(க) - நிச்சய மாக, கேட்டு - சிரவணம் செய்து தெளிந்துகொண்டு (மா புரிக்குச் சென்று), முன் - பூர்வ, நெறி ஆன - மார்க்க மான, அரசியற்கையினில் - ராஜ்ய விவகாரத்தில், சிறிது நாள் - சில காலம், முயன்றனன் - முயற்சியோடிருந் தனன், பின் - பின்னர், ஒரு நாள் - ஒரு தினம், நெறியதனை - (மகா வேத முனி உபதேசித்த) மார்க்கத்தினை, நினைந்து -

ஸ்மரித்து, அனைவரையும் - (ராஜ மண்டபத் திருக்கும் மந்திரி முதலிய) யாவரையும், பெயர்ந்திட - (அவ் விடம் விட்டுச்) செல்லு தற்கு, விடை கொடுத்து - உத்திர வளித்து, அரசன் - மஹா ராஜன், மன் நெறி - இராச முறைக் கேற்ற, கோலம் - (ஆடை ஆபரணாதி) அலங்காரங்களை, அகன்று - விட்டு நீங்கி, அந்தப் புரத்தில் - உட் கிரகத்தில், ஒருவ னாய்த் தனித்து - ஏக னாக, வதிந்தனன் - இருந்தனன், (எ-று).

ஐயமும் திரிவும் - உம் - இரண்டும் எண்ணுப் பொருளன. அகன்றிட - பெயர்ந்திட - இடு - இரண்டும் பகுதிப் பொருள் விகுதிகள். துணிவதா - நெறியதனை - அது - இரண்டும் பகுதிப் பொருள் விகுதிகள். அரசியற்கையினில் - இன் - சாரியை - இல் - ஏழ னுருபு. சிறிது நாள் - பண்புத் தொகை. சிறிது - ஈண்டுக், குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். அனைவரையும் - உம் - முற் றும்மை. நெறிக் கோலம் - நான்க னுருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை. அந்தப் புரத்தில் - அத்து - சாரியை. தனித் தே - ஏ - ஈற் றசை. அரசன் - எழுவாய். வதிந்தனன் - பய னிலை.
(30)

மந்திரி முதலியோர், மஹா ராஜனை வினவுதலும், அதற்கு மஹா ராஜன், விடை யருளிச் செய்தலும், கூறல்.

அரசர்க ளமைச்சர் புரோகிதர் பெரியோ ரனைவரு
மவ்விடத் தேகி, அரசனை நோக்கி நித்திய கரும மகன்றுவா
ளாவிருந் திடுதல், அரசிலக் கணமன் றெனவவர் வேண்ட
வவர்களை நோக்கியே வேந்தன், அரசியற் கையினை
வேண்டல னென்னை யறியவே வேண்டின னன்றே. (31)

(இ—ள்) அரசர்கள் - சிற் றரசர்களும், அமைச்சர் - மந்திரி களும், புரோகிதர் - முன் நன்மை கூறுவோரும், பெரியோர் -

விருத்தர்களும், அனைவரும் - (ஆகிய) யாவரும், அவ் விடத்து - அந்தப் புரத்துக்கு, ஏகி - சென்று, அரசனை - மஹா ராஜனை, நோக்கி - பார்த்து, நித்திய - நா டோறும், கருமம் - (செய்யத் தக்க ஸ்நாநம் ஜப தப முதலிய) தொழில்களை, அகன்று - விட்டு, வாளா - சும்மா, இருந்திடுதல் - இருக்குதல், அரசு - ராஜ, இலக் கணம் - லக்ஷணம், அன்று - அல, என - என்று கூறி, அவர் - அவர்கள் (யாவரும்), வேண்ட - (ராஜ சபைக்கு வந்து ராஜ்ய விவகாரங்களைக் கவனிக்க வேண்டு மென்று) விரும்ப, [மஹா ராஜன் விடை யருளிச் செய்கின்றான்] வேந்தன் - மஹா ராஜன், அவர்களை - குறு நில மன்னர் முதலியோரை, நோக்கி - பார்த்து, அரசியற்கையினை - ராஜ்யத்தினை, வேண்டலன் - விரும்பிலன், என்னை - எனது யதார்த்த சொரூபத்தினை, அறிய - உணர, வேண்டினன் - விரும்பினேன், (எ-று).

அரசர்கள், அமைச்சர், புரோகிதர், பெரியோர் - என்பவற்றி னிடையே எண் ணும்மைகள் தொக்கன. அனைவரும் - உம் - முற் றும்மை. இருந்திடுதல் - இடு - பகுதிப் பொருள் விகுதி. நோக்கியே - அறியவே - ஏ - இரண்டும் அசை நிலைகள். இயற்கை யினை - இன் - சாரியை. அன்று, ஏ - அசை நிலைகள். யான் - தோன்றா எழுவாய். வேண்டலன் - பய னிலை. அரசியற்கை - செயப்படு பொருள். யான் - தோன்றா எழுவாய். அறியவேண்டி னன் - பய னிலை. என்னை - செயப்படு பொருள். (31)

ஆண்டதோ ரரசு தனிலும்போ கத்து மாசையற்
றேனினி வேண்டேன், மாண்டதோர் வநத்தி லொருவனாய்த்
தனித்தே மநத்தசை வறுத்துவீ டடைவேன், பூண்டவென்
மநமிங் கினித்திரும் பாது போகத்தைப் பொருளென
வெண்ணி, வேண்டல னீங்க ளரசனா வேறே விதித்துக்கொ
ளுங்களென் றுரைத்தான். (32)

(இ-ள்) ஆண்டது - (யான்) ஆக்ஷி செய்த தாகிய, ஓர் - ஒப் பின்றிய, அரசுதனிலும் - ராஜ்யத்திலும், போகத்தும் - (ராஜ) போகத்திலும், ஆசை - இச்சையினை, அற்றேன் - விட்டேன், இனி - மீண்டும், வேண்டேன் - விரும்பேன், மாண்டது - மாக்ஷி மை தங்கிய, ஓர் - ஒப் பின்றிய, வநத்தில் - ஆரண்யத்தில், ஒருவ னாய்த் தனித்து - ஏக னாய், மநத்து - மநதி லுள்ள, அசைவு - விக்ஷேபங்களை, அறுத்து - நிவிர்த்தித்து, வீடு - மோக்ஷத்தினை, அடைவேன் - பெறுவேன், பூண்ட - (இவ் வித நிச்சயத்தினைப்) பொருந்திய, என் - எனது, மநம் - மநம், இங்கு - இந்த ராஜ்ய விஷயத்தில், இனி - பின், திரும்பாது - மீளாது, போகத்தை - (ராஜ்ய) போகத்தினை, பொருள் - புருஷார்த்தம், என - என்று, எண்ணி - கருதி, வேண்டலன் - விரும்பிலன் (யான்), நீங்கள் - நீங்கள், அரசன் ஆ(க) - ராஜ னாக, வேறு - அந்நியர் (ஒருவரை), விதித்துக் கொளுங்கள் - நியமித்துக் கொள்ளுங்கள், என்று - என, உரைத்தான் - புகன்றனன், (எ-று).

வநம் — காமக் குரோ தாதிகளை உண்டாக்காததும், உலகப் பற் றற்ற மௌநிகளால் சஞ்சரிக்கப் பெறுவதும், ஆதலின், வநத் துக்கு, "மாண்டது" என அடை கொடுத்தார். வநத்தில் இருப் பினும், சீடர் முதலிய உபசாரங்களுடன் உறில், "ஏவலனொரு வனேனுறினும் சித்த சஞ்சல முண்டு" என்று வைராக்ய தீபம் 53-வது கவியில், தமது குரவர் ஸ்ரீ சாந்த லிங்க சுவாமிகள் கூறியபடி, மநத்திற்கு அசை வுண்டா மாதலின், அதுவும் கூடா தென்பார், "ஒருவ னாய்" என்று, "தனித்து" என்பதற்கு அடை கூறினர் என்க.

ஆண்டது - மாண்டது - இரண்டும் வினையா லணையும் பெயர் கள். ஆண்ட தோ ரரசு - பண்புத் தொகை. அரசுதனிலும் - தன் - சாரியை. உம் - எண்ணுப் பொருளது. போகத்தும் - அத்து - சாரியை. உம் - எண்ணுப் பொருளது. இனி - எதிர்

காலங் காட்டு மிடைச் சொல். தனித்தே - வேறே - ஏ - இரண்டும் அசை நிலைகள். மநத்து - அத்து - சாரியை. அரசனு - அரசனாக என்பதன் ஈறு குறைந்த வினை யெச்சம். (முன் பாவிலுள்ள) வேந்தன் - எழுவாய். உரைத்தான் பய னிலை. (மேற் கூறப்பட்ட செய்திகள் அனைத்தும்) செயப்படு பொருள். (32)

மந்திரி முதலியோர் வினவலைக் கூறல்.

ஆதியி னினது தாதையு நினையே அரசினி ளமையிற்
சூட்டத், தீதின்றி யுனது புயவலி மையினிற் செகமதைத்
தாங்கினை யினிமேல், நீதியி னுனிய மதியினு தரவி
னின்னைப்போ லொருவர்மற் றுளரோ, ஈதியற் கையதன்
றிவ்வுட லுடனே யிச்செல்வ மன்றிவே றுளதோ. (33)

(இ—ள்) நினது - உனது, தாதையும் - தந்தையும், ஆதியில் - முதலில், நினையே - உன்னையே, இளமையில் - பால்ய காலத்தில், அரசினில் - ராஜ்யத்தில் (அதற்கு அதிபதி யாக), சூட்ட - (முடி) அணிவிக்க (நீ அதனை அணிந்து), உனது - நினது, புய - புஜத்தினது, வலிமையினில் - சாமர்த்தியத்தினால், செகமதை - உலகத்தினை, தீது இன்றி - குற்றம் அற, தாங்கினை - காப்பாற்றினாய், இனி மேல் - பின், நின்னை - உன்னை, போல் - ஒப்ப, நீதியின் - நியாயம் வழங்குவதிலும், நுனிய மதியின் - சூக்ஷும புத்தியிலும், ஆதரவின் - ஆதரிப்பதிலும், மற்று ஒருவர் - வேறு ஒருவர், உளரோ - இருக்கின்றனரா? (இல்லை), ஈது - (ஆனதால்) இது, இயற்கையது - (க்ஷத்திரிய) ஸ்வபாவம், அன்று - அல்லாதது, இவ் வுடலுடன் - இந்தச் சரீரத்தினோடு (கூடி யநுபவித்தற்கு இவ் வுலகில்), வேறு - அந்நிய (செல்வம் ஒன்று இதனினுஞ் சிறந்த தாக), உளதோ - இருக்கின்றதா? (இல்லை), (எ-று).

சரீரம் உடைய பிராணிகளுக் கெல்லாம் போகமே பெரும் பொருள் எனவும், அது மஹா ராஜ பதவியை யுடைய இவனுக்கு நிரம்பி யிருக்கின்ற தெனவும், இவர்கள் எண்ணினவர்க ளாதலின், "இவ் வுடலுடனே இச் செல்வ மன்றி வேறுளதோ" என்று கூறினர்.

நினது தாதை - உயர் திணைக் கிழமைப் பொருள் வருமிடத்து, நினக்குத் தாதை என நிற்க வேண்டும். அவ் வா றின்றி, "நினது தாதை" என, அஃறிணை யொருமை 'அது' உருபு வந்தமை, "அரனது தோழன்" என்றாற் போன்ற சிறு பான்மை வழக்கு. தாதையும் - உம் - எச்ச வும்மை, (மந்திரியாதியரையும் தழுவலின்). நினையே - ஏ - தேற்றம். அரசினில் - வலிமையினில் - தாங்கினை - இன் - மூன்றும் சாரியைகள். செகமது - இயற்கையது - அது இரண்டும் பகுதிப் பொருள் விகுதிகள். மற்று - பிறிது என்னும் பொருளது. உளரோ - உளதோ - ஓ - இரண்டும் எதிர் மறைப் பொருளில் வந்தன. ஈது - நீண்ட அண்மைச் சுட்டு. உடலுடனே - ஏ - அசை நிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். தாங்கினை - பய னிலை. செகம் - செயப்படு பொருள். ஒருவர் - எழுவாய். உளரோ - பய னிலை. ஈது - எழுவாய். இயற்கையதன்று - பய னிலை. வேறு - எழுவாய். உளதோ - பய னிலை. (33)

அரசன் மந்திரி முதலியோரைப் பார்த்து, ஜகத் சத்தியம் என்னும் புத்தியினை யுடைய உங்கட்கு, யாம் கூறினும் விவேகம் உண்டாகாது எனக் கூறலைக் கூறல்.

அலதுநீ யேகி னவநியுங் காப்பற் றவத்திலே
யலைந்திடும் யாமும், சலநம துறவே மித்தகை யெமைநீ
தவிக்கவிட் டேகுதல் கடனன், றிலகிட வெமக்கீ தருளென
வமைச்ச ரியம்பிட வாசனும் பார்த்தே, உலகமெய்
யெனவெண் ணுறுமதி யுடையோர்க் குரைப்பினு முணர்வுதி
யாதால். (34)

(இ—ள்) அலது - அன்றியும், நீ - நீ, ஏகின் - (ராஜ்யத்தினை விட்டுச்) செல்லின், அவனியும் - பூமியும், காப்பு - ரக்ஷிப்பு, அற்று - இன்றி, அவத்தில் - வீணாக, அலைந்திடும் - சலித்துக் கெடும், யாமும் - நாங்களும், சலமது - (சஞ்)சலத்தினை, உறுவேம் - அடைவோம், இத் தகை - (ஆனதால்) இத் தன்மை (வாய்ந்த), எமை - எங்களை, நீ - நீ, தவிக்கவிட்டு - துன்புறவிட்டு, ஏகுதல் - செல்லுதல், கடன் - முறை, அன்று - அன்று, எமக்கு - (ஆனதால்) எங்கட்கு, ஈது - இதனை, இலகிட - விளங்கும்படி, அருள் - உரைத்தருள்வீராக, என - என்று, அமைச்சர் - மந்திரிமார்கள், இயம்பிட - கூற, [அதற்கு மஹா ராஜன் விடை பகர்கின்றான்.] அரசனும் - மஹா ராசனும், பார்த்து - (மந்திரிமார்களை) நோக்கி, உலகம் - ஜகத்தினை, மெய் - சத்தியம், என - என்று, எண்ணுறு - கருதுகின்ற, மதி யுடையோர்க்கு - புத்தியினை யுடைய உங்கட்கு, உரைப்பினும் - (யாம்) கூறினும், உணர்வு - ஞானம், உதியாது - உண்டாகாது (என்றனன்), (எ-று).

அவனியும் - உம் - எதிரது தழீஇய எச்ச வும்மை. அவத்திலே - அத்து - சாரியை. ஏ - அசை நிலை. அலைந்திடும் - இடு - பகுதிப் பொருள் விகுதி. யாமும் - உம் - இறந்தது தழீஇய எச்சம். சலனமது - அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி. ஈது - நீண்ட அண்மைச் சுட்டு. இயம்பிட - இடு - பகுதிப் பொருள் விகுதி. அரசனும் - உம் - இறந்தது தழீஇயது. பார்த்தே - ஏ - அசை நிலை. உடையோர் - வினையா லணையும் பெயர். உரைப்பினும் - உம் - இழிவு சிறப்பு. உதியாதால் - ஆல் - ஈற்றசை. அரசன் - எழுவாய். (அவாய் நிலையாற் பெற்ற) என்றனன் - பயனிலை. (மேற் கூறப்பட்ட செய்திகள்) செயப்படு பொருள். (34)

அரசாக்ஷியால் வரும் துன்பம் கூறல்.

இவ்வர சியற்கை யற்பமற் றிதனா லெய்திடுந் துன்பி
னுக் களவின், றவ்வகை யதனை யூகமின் மையினா லறிகிலிர்

லெனைப்பெறு தவரிலையக் கொள்கை நீரு, நிறையுமதி
யிலரேநீர் நில்லுமென விருவரையு நீத்துப் போனான். (42)

(இ—ள்) அறிவை - (சீவ பத வாச்சியார்த்த மாகிய சேதந சட பாக மிரண்டனுள்) சேதநத்தை, நோக்கிடில் - விசாரித்துப் பார்க்கில், அதற்கு - அச் சேதநத்திற்கு, தாய் - (நித்தியத் தன்மை யிருத்தலின்) மாதாவும், தந்தை - பிதாவும், இலை - இல்லை, இவ் வுடலதனை - (சட மாகிய) இந்தச் சரீரத்தினைக் குறித்து, உபாதாந காரணம் - முதற் காரணம், நோக்கில் - விசாரிக்கில் (அதற்கு), இறையும் - அற்பமும், நீர் - நீங்கள், அன்று - அல்ல [யாங்கள், உபாதாந காரணம் அன்றாயின், பின் உபாதாந காரணம் யாது, என்னும் வினாவிற்கு, மாயை உபாதாந காரணம்; அதனின்றும் இந்தச் சரீரம் உண்டாயிற்று என்று கூறுகின்றார்]. இரு - பெருமை பொருந்திய, மாயையினில் - மாயை யாகிய உபாதாநத்தினின்றும், உண்டாகும் - உற்பத்தியாகும், இங்கு - இவ்விடத்து, இது - இதுவே, குறி - (சாஸ்திரக்) கிரமம், [நாங்கள் நிமித்த காரணமும் அலைமோ வெனிற் கூறுகின்றார்]. ஆயின் - (நீங்கள்) நிமித்த காரண ராயின் (ஆகுக), மணில் - பூமியின்கண் (நீங்கள் செனிப்பித்தமை போல்), எனை - என்னை, பெறுதவர் - செனிப்பியாதவர் (எவரும்), இலை - இல்லை (அவர்க ளனைவரையும் பிராரப்த வசத்தால் விட்டுப் பிரிந்து வந்திருக்கின்ற எனக்கு), நீரும் - நீங்களும், அக் கொள்கை - அத் தன்மையே (ஆவீர்கள்), நிறையும் - (ஆனதால்) பூரண, மதியிலரே - புத்தியில்லாதவரே, நீர் - நீங்கள், நில்லும் - நிற்பீராக, என - என்று கூறி, இருவரையும் - (மாதா, பிதா) இருவரையும், நீத்து - விட்டு, போனான் - (மஹா ராஜன் ஆரணியத்தை நோக்கிச்) சென்றான், (எ-று).

நோக்கிடில் - இடு - பகுதிப் பொருள் விகுதி. உடலதனை - அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி. அன் - சாரியை, இறையும் -

உம் - முற்று. மாயையினில் - இன் - சாரியை. ஆயின் - என்புழி, நிமித்த காரணம் அவாய் நிலையால் வருவிக்கப் பெற்றது. மணில் - என்பது, மண்ணில் என்பதன் விகாரம். நீரும் - உம் - இறந்தது தழீஇய எச்சம். மதியிலரே - ஏ - விளி யுருபு. இருவரையும் - உம் - முற் றும்மை. அரசன்-தோன்று எழுவாய். போனுன் பய னிலை. (42)

மனைவி மகா ராஜனைத் தடை செய்தலைக் கூறல்.

அரிவையர்க டமகிலக் கணம்கூறு நூலதனி லதனை
யெல்லாம், உரிமையதா வுடையவளா மினியமனை தொடர்ந்
தேகி யுருகி நின்று, பரிவினுட னடிகள்பணிந் தரற்றியே
பதைபதைத்துப் பனிகண் பாயத், தரியெனுமை விடுத்துலக
மதனிலொரு கணமேனுஞ் சாவே னென்றுள். (43)

(இ—ள்) அரிவையர்கள் தமக்கு - பெண்கட்கு, இலக்கணம் - லக்ஷணங்களை, கூறும் - பிரதிபாதிக்கின்ற, நூலதனில் - (சாமுத்திரிகா) சாஸ்திரத்தி லுள்ள, அதனை எல்லாம் - அவ்விலக்ஷணங்க ளனைத்தையும், உரிமையது ஆ(க) - (தனக்கு) உரித்தாக, உடையவள் ஆம் - கொண்டவ ளாகிய, இனிய - விரும்பத் தகுந்த, மனை - மனைவி, தொடர்ந்து - (பின்) தொடர்ந்து, ஏகி - சென்று, உருகி நின்று - (அனலிற் காட்டிய மெழுகைப் பார்க்கிலும் மந) நெகிழ்ச்சி யடைந்து, பரிவின் உடன் - விருப்பத்தோடு, அடிகள் - (திரு) வடிகளில், பணிந்து - நமஸ்கரித்து, பதை பதைத்து - மிக வருந்தி, கண் - கண்களில் (இருந்து), பனி - ஜல மானது, பாய - (பூமியில்) ஓட, அரற்றி - அழுது (கொண்டு), உமை - தேவரீரை, விடுத்து - விட்டு, உலகமதனில் - உலகத்தில், ஒரு கணமேனும் - ஒரு க்ஷணமேனும், தரியேன் - இருக்க மாட்டேன், சாவேன் - பிராணத் தியாகஞ் செய்வேன், என்றுள் - எனக் கூறினள், (எ-று).

மஹா ராஜனுக்குப் பேண் ணுரை யின் றேன்பதை உணர்த்துவான் கருதி, பேண் இலக்கணம் கூறும் நூல்களில் உள்ள இலக்கணங்கள் யாவும் உடைய மனைவி என்பது தோன்ற, “அரிவையர் கடமக் கிலக்கணங் கூறு நூலதனி லதனை யெல்லாம் உரிமையதா வுடையவளா மினிய மனை” என்றும், “தொடர்ந்தேகி யுருகி நின்று பரிவினுட னடிகள்பணிந் தரற்றியே பதைபதைத்துப் பணிகண் பாயத் தரியேனுமை விடுத்துலக மதனிலொரு கணமேனுஞ் சாவே னேன்றள்” என்றும் கூறி விளக்கினர்.

அரிவையர்கடமக்கு - தம் - அ - சாரியைகள். நூலதனில் - உலகமதனில் - அது - இரண்டும் பகுதிப் பொருள் விகுதிகள். அதனை - பன்மையில் ஒருமை மயக்கம். உரிமையதா - அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி. ஆ - ஆக என்பதன் விகாரம். பரிவினுடன் - இன் - சாரியை. அரற்றியே - ஏ - அசை நிலை. கணமேனும் - உம் - முற் றும்மை. மனை - எழுவாய். என்றுள் - பய னிலை. (அவள் முற் கூறி வந்த செய்திகள்) - செயப்படு பொருள். (43)

மகா ராஜன் மனைவிக்குச் சமாதாநஞ் சாற்றலைக் கூறல்.

நின்னுடைய நாயகனை நினதுள்ளே யுறநோக்கி நிற்க
மாட்டா, துன்னுடைய நாயகனென் றென்றனையே கருதிநீ
யுழல்வ தென்னே, மின்னனைய விடையாய்கே ளனைவருக்கு
நாயகனோர் மேலா மீசன், அன்னவனை யேதேடிப் போ
கின்றே னெனவரசற் கரிவை சாற்றும். (44)

(இ-ள்) மின் - மின்னல், அனைய - போன்ற, இடையாய் - இடையினை யுடைய பெண்ணே! , கேள் - (யாம் கூறுவதைக்) கேட்பாயாக, நின் னுடைய - உன் னுடைய, நாயகனை - (அந்தரியாமி யாகிய உண்மைத்) தலைவனை, நினது - உனது, உள்ளே - மநத்தின்கண், உற - பொருந்தும்படி, நோக்கி - பார்த்து, நிற்கமாட்டாது - (நிலை பெற)

இருக்காது, என்தனையே - (உண்மைப் பதி யல்லாத அற்ப சீவனை) என்னையே, உன் னுடைய - உனது, நாயகன் - தலைவன், என்று - என, நீ - நீ, கருதி - நினைத்து, உழல்வது - (என் பின்னே) சுழன்று திரிவது, என்னே - என்ன அறியாமை, அனைவருக்கும் - (உலகத்தில் உள்ளார்) யாவருக்கும், நாயகன் - தலைவன், ஓர் - ஒப்பற்ற, மேல் ஆம் - உயர்வு பொருந்திய, ஈசன் - பரமேசுவரனே (ஆவன்), அன்னவனையே - அப்படிப்பட்ட பரமேசுவரனையே, தேடி - (விசாரித் தறிய) நாடி, போகின்றேன் - (ஆரணியத்தை நோக்கிச்) செல்லுகின்றேன், என - என்று (மஹா ராசன்) கூற, அரசற்கு - (அங்ஙன் கூறிய) மஹா ராஜனுக்கு, அரிவை - (இளம் பெண் ணாகிய அவன்) மனைவி, சாற்றும் - (பின் வருபவற்றைக்) கூறுவா ளாயினள் (எ-று).

உள்ளே - ஏ - அசை நிலை. என்றனையே - தன் - சாரியை. ஏ - பிரி நிலை. என்னே - ஏ - அசை நிலை. அனைவருக்கும் - உம் - முற்று. அன்னவனையே - தேற்றம். உழல்வது - எழுவாய். என் - பய னிலை. நாயகன் - எழுவாய். ஈசன் - பய னிலை. அரிவை - எழுவாய். சாற்றும் - பய னிலை.

(44)

"மனைவி கணவனை விட்டுத் தனித் திருக்க விதி யில்லை" என்று மனைவி கூறலைக் கூறல்.

ஞானமா னதுபொதுவே நூலதனிற் றுறவதற்கு
நவில்வ தில்லாள், ஆனமா தினையலவோ விடுகவென
வறையும்பதி யான வுன்னை, ஈனமா விடுகவென வறை
யுமதோ துறவறமிங் கெனக்கென் சொல்லும், ஆனதா
லுமையொழிந்து கதியிலையே யெனவெணியா னடுத்தே
னென்றாள்.

(45)

(இ—ள்) ஞானம் - (தத்துவ) ஞானம், ஆனது - ஆனது, பொது - (ஸ்திரீ புருஷர் இருவருக்கும்) சமம் (என்பதாம்), நூல தனில் - (ஞான) சாஸ்திரத்தில், நவில்வது - பிரதிபாதிக்கப் படுவது, துறவதற்கு - (ஆடவரின்) சந்நியாசத்திற்கு, இல்லாள் ஆன - மனைவியான, மாதினை - பெண்டீரை, அலவோ - அல்லவா, விடுக - தியாகஞ் செய்க, என - என்று, அறையும் - கூறும், இங்கு - இவ் விடயத்தில், எனக்கு - (ஸ்திரீ யான) அடியவளுக்கு, துற வறம் - சந்நியாச சாஸ்திரம், பதி ஆன - நாயக னாகிய, உன்னை - தேவரீரை, ஈனம் ஆ(க) - (யாவரும்) நிந்திக்கும்படியாக, விடுக - தியாகம் செய்க, என - என்று, அறையுமதோ - கூறுமோ? (கூறாது), என் சொல்லும் - என்ன கூறும், ஆனதால் - (எனக்குத் தேவரீரை விடுத லாகிய சந்நியாசத்தில் அதிகாரம் இல்லாத) காரணத்தினால், உமை - தேவரீரை, ஒழிந்து - விட்டு நீங்குதலால், கதி - மோக்ஷம், இலை - இல்லை, என - என்று, எணி - கருதி, யான் - நான், அடுத்தேன் - (உம்மை வந்து) கிட்டினேன், என்றாள் - எனக் கூறினாள், (எ-று).

"உமை யொழிந்து கதியிலையே என எணி" என்பதற்கு உதாரணம்: வாசிட்டம் 6-வது நிருவாணப் பிரகரணம் 9-வது சிகித்துவசன் கதை, "பதி யொழிந்து கதியில்லைக் குலமகளிர்க் கரசனை நாம் பயிறு மென்று" (வாசிட்டம் 76) என்று கூறியிருத்தலைக் கொள்க.

ஞான மானது - ஆனது - முதல் வேற்றுமைச் சொல் லுருபு. பொதுவே - ஏ - அசை நிலை. நூலதனில் - துறவதற்கு - அறையுமதோ - அது - மூன்றும் பகுதிப் பொருள் விகுதிகள். அன் - இரண்டும் சாரியைகள். ஓ - எதிர் மறை. அலவோ - அல்லவோ என்பதன் இடைக் குறை. ஓ - பிரி நிலை. இது - ஒருமையிற் பன்மை மயக்கம். என் சொல்லும் - என் - எவன் என்னும் வினு வினைக் குறிப்பின்

விகாரம். இலையே - இல - இல்லை என்பதன் இடைக் குறை. ஏ - அசை நிலை. உமை - உம்மை என்பதன் இடைக் குறை. எனமா - என மாக என்பதன் கடைக் குறை. எணி - எண்ணி என்பதன் இடைக் குறை. (அரிவை) - எழுவாய். என்றுள் பய னிலை. (மேற் கூறி வந்த செய்தி) - செயப்படு பொருள். (45)

மகா ராஜன் மனைவிக்குச் சமாதானங் கூறி விட்டு, வனம் நோக்கிச் செல்லுதலைக் கூறல்.

ஆகமத்தின் விதிதவறு தறைந்தனை நீ விவேகியே யாவா யானும், தேகமுதற் பிரபஞ்ச மதனினசை விடுத்து வனஞ் செல்லா நின்றேன், நாகமுலை யாயெனுரை தடுத்த லுன்றன் விரதமல நாடு தன்னில், போகுதியென் றவளை விடுத் தேதிலரைப் போலகன்று போகா நின்றான். (46)

(இ-ள்) நாகம் - பருவதம் (போலும்), முலையாய் - ஸ்தநங்களை யுடைய பெண்ணே, நீ - நீ, ஆகமத்தின் - சாஸ்திரத்தின், விதி, ஒழுங்கு, தவறாது - கடவாது, அறைந்தனை - கூறினாய், விவேகியே ஆவாய் - (அதனால்) விவேகியே ஆகின்றாய், யானும் - நான், தேக முதல் - சரீர முத லான, பிரபஞ்சமதனில் - பிரபஞ்சத்தில், நசை - ஆசையை, விடுத்து - நீக்கி, வனம் - காட்டிற்கு, செல்லாநின்றேன் - போகின்றேன், என் - (உன்னால் நாயக னாகக் கருதப்பட்ட) எனது, உரை - வாக்கியத்தை, தடுத்தல் - மறுதலித்தல், உன் - (பதிவிரதா ஸ்திரீயாகிய) நினது, விரதம் - தர்மம், அல - அன்று, நாடுதன்னில் - (ஆனபடியால்) பட்டணத்திற்கு, போகுதி - செல்லக்கடவாய், என்று - என (மறு மொழி கூறி), அவளை - மனைவியை, விடுத்து - விட்டு, ஏதிலரை - அயலாரை, போல் - போல, அகன்று - விலகி (அல்லது) பிரிந்து, போகாநின்றான் - போனான் (எ-று).

விவேகியே - ஏ - தேற்றம். யானும் - உம் - அசை நிலை. பிரபஞ்சமதனின் - அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி. அன் - சாரியை. உன் றன் - நாடுதன்னில் - தன் - இரண்டும் சாரியைகள். விரத மல - அல - ஒருமையிற் பன்மை மயக்கம். நாடுதன்னில் - நான்க னுருபு நிற்க வேண்டிய விடத்து ஏழ னுருபு வந்தமை உருபு மயக்கம். செல்லாநின்றேன் - போகாநின்றான் - இரண்டும் செய்யா என்னு வாய்பாட்டு உடன் பாட்டுத் தெரி நிலை வினை முற்று. (மஹா ராசன்) - எழுவாய். போகாநின்றான் - பய னிலை. (46)

மனைவி மகா ராஜனை நோக்கி வருந்தலைக் கூறல்.

விரிவாய ஞானமதை யுணர்ந்தாலு மடந்தைபதி விலங்க நிற்றல், அரிதாய தகைமையினு லேங்கியே பதைபதைத்து மவனை நோக்கித், தரியாது கதறியே வினைதனையே நொந்துதான் றளர்ந்து நின்று, தெரியாது மறைந்தவிடந் தனின்மிகவு முருகியே தேம்பி வீழ்ந்து. (47)

(இ—ள்) விரிவு ஆய - பூரண மான, ஞானமதை - ஞான சாஸ்திரங்களை, உணர்ந்தாலும் - அறிந்திருப்பினும், மடந்தை - மனைவி, பதி - கணவனை, விலங்க - (விட்டு) நீங்கும்படி, நிற்றல் - இருத்தல், அரிது ஆய - கூடாத, தகைமையினல் - தன்மையினல், ஏங்கி - ஏக்க முற்று, பதை பதைத்தும் - (மனம்) துடி துடித்தும், அவனை - மஹா ராஜனை, நோக்கி - பார்த்து, கதறி - அலறி, தரியாது - (பூமியில்) நில்லாது, வினைதனை - கருமத்தினை (நினைந்து), நொந்து - வருத்த முற்று, தளர்ந்து நின்று - தளர்ச்சி யடைந்து, தெரியாது - புலப்படாது, மறைந்த - (மஹா ராஜன்) மறைபட்ட, இடந்தனில் - இடத்தில், மிகவும் - அதிக மாக, உருகி - நெகிழ்ச்சி யடைந்து, தேம்பி - கவலையோடு, வீழ்ந்து - (தரையில்) வீழ்ந்து. (எ-று).

ஞாநமதை - அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி. ஞாநம் - ஈண்டு ஆகு பெயராய் ஞாந சாத்திரத்தை யுணர்த்திற்று. உணர்ந்தாலும் - உம் - உயர்வு சிறப்பு. ஏங்கியே - கதறியே - உருகியே - ஏ - மூன் றும் அசை நிலைகள். பதை பதைத்தும் - பிரிந் திசையா இரட்டைக் கிளவி. உம் - எதிரது தழீஇயது. வினைதனையே - இடந்தனில் - தன் - இரண்டும் சாரியைகள். ஏ - பிரி நிலை. நொந்து தான் - தான் - அசை நிலை. மிகவும் - உம் - அசை நிலை. இப் பாட்டுக் குளகம். வீழ்ந்து - என்னும் வினை யெச்சம் அடுத்த பாவில் 'புலம்பி' என்னும் வினை யெச்சங் கொண்டது. (47)

மனைவி வருத்தம் உற்று, மாமன் வீடு போய்ச் சேர்தலைக் கூறல்.

வேந்தனே யுனைவிடுத்து முலகமதி லிருக்கவோ விதித் தா னீசன், தீர்ந்ததோ வுமக்கெனக்கும் வினைதானு மின் றளவிற் சேர்ந்து நிற்கும், போந்தவுமை யெக்காலங் காண் பேனு னினியெனவே புலம்பி மாதும், சாந்தனள்பின் றிரும்பியே நகரதனின் மாதுலன்றன் சார்பு தன்னில். (48)

(இ-ள்) வேந்தனே - அரசரே, உனை - தேவரீரை, விடுத்தும் - விட்டுப் பிரிந்தும், உலகமதில் - (இந்த) லோகத்தில், இருக்கவோ - இருக்கும்படியாகவா, ஈசன் - பரமேசுவரன், விதித்தான் - நியமித் தான், உமக்கு - உங்கட்கும், எனக்கும் - எனக்கும், சேர்ந்து - (பரஸ்பரம்) கூடி, நிற்கும் - இருத்தற் (கேதுவா) யுள்ள, வினைதா னும் - கருமமும், இன்று அளவில் - இன்றோடே, தீர்ந்ததோ - நீங்கிவிட்டதா?, போந்த - (காட்டிற்குச் செல்வான் பிரிந்து) வந்த, உமை - தேவரீரை, இனி - (இதற்கு) மேல், எக் காலம் - எப் பொழுது, நான் - நான், காண்பேன் - தரிசிப்பேன், என - என்று, மாதும் - மனைவியும், புலம்பி - வருத்த முற்று, பின் - பின்னர்,

அகம் - மநம், மகிழ்ந்து - உவந்து, ஏற்று - வாங்கி, அவ் விடத்து - ஆண்டே, அருந்தி - புசித்து, ஆங்கு - (அதனைப் பார்த்து) அவ் விடத் துள்ள, ஜெகம் - ஊர்களில், உளோர் - இருப்பவர்கள், பேய் - பிசாசு, என்று - என, எண்ணி - கருதி, சிரித்திட - நகைக்க, நாணம் - (அதனால் உண்டாம்) வெட்கம், இன்றி - இல்லாமல், இகம் - இக லோகத்தி லுள்ள (சிர்க்கு, சந்தந, வநிதாதி விஷய போகங்களிலும்), பரத்து - பரலோகத்தி லுள்ள (அப்ஸர ஸ்திரீ, அமிர்தாதி போகங்களிலும்), இச்சை - ஆசையை, அற்று - விட்டு, ஏகன் ஆய் - ஒருவ னாய், உலாவல் உற்றான் - (எங்கும்) சஞ்சரித்தான், (எ—று).

வைராக்கிய தீபம் 68-வது கவி, "உச்சியம் போதின் மீதரும் பசிக்கவ் வூர்வல மாயிலந் தோறும், பிச்சைகை யிடையிற் காடிகூ ழேனும் பெற்றது பற்றியுள் வெற்றுப்போ, டிச்சையற் றருந்திப் பொருந்தவே காந்தத் திடையினுந் தாகவந் தடையி, னச்சிநீ ரூரிற் புகுந்துறு தேரி யாதியி னருந்துத னன்றே." என்பதனால், கையில் பிக்ஷை வாங்க வேண்டு மென்பதும், வாங்கும் பிக்ஷையைப் பிரிய அப்பிரிய மின்றிப் புசிக்க வேண்டு மென்பதும், விளங்குதலால், இப் பாவினு மக் கருத் துண் டென இசை யெச்ச முதலியவற்றாற் கொள்ளற் றகுதி யாம்.

நகர் தனில் - தன் - சாரியை. நண்ணியே - ஏற்றே - அற்றே - ஏ - மூன்றும் அசை நிலைகள். தோறும் - இடப் பன்மைப் பொருள் தரும் ஓ ரிடைச் சொல். ஆங்கே - அங்கு - ஏ - இரண்டும் அசை நிலைகள். உளோர் - உள்ளோர் என்னும் வினையா லணையும் பெயரின் இடைக் குறை. சிரித்திட - இடு - பகுதிப் பொருள் விகுதி. இகபரம் - உம்மைத் தொகை. இகம் பரம் என்னு மிரண்டும் ஆகு பெயர்களாய் ஆங் குள்ள போகங்களை உணர்த்தின. (அரசன்) - எழு வாய். உற்றான் - பய னிலை. உலாவல் - செயப்படு பொருள். (50)

மகா ராஜன் தான் வசித்தற் கேன ஓர் இடத்தில் நியத மாக இராமல், எங்கும் வசித்துக் கொண்டு சமாகித னுகவே யிருந்தனன் எனக் கூறல்.

பொருந்திவா ழிடமொன் ருகிற் பொருந்திடும் பற் றென் றெண்ணி, இருந்தில னேரி டத்து மெங்கெங்கு மொருவ னுகித், திருந்திய சமாதி விட்டுத் திரும்பிடா துறைக்க வுன்னி, இருந்திருந் திடங்க ளெங்கு மேகமே நோக்கி நின்றுன். (51)

(இ—ள்) பொருந்தி - அமைந்து, வாழ் - வஸித்தற் குரிய, இடம் - ஸ்தாநம், ஒன்று - ஒன்றே, ஆகில் - (நியம மாக இருக்கு) மாயின், பற்று - (அதன்கண்) அபிமாநம், பொருந்திடும் - (வந்து) சாரும், என்று - என, எண்ணி - கருதி, ஓர் - ஒரு, இடத்தும் - ஸ்தாநத்திலும், இருந்திலன் - (நிலை யாய்) இருக்காதவ னுய், எங்கும் எங்கும் - எல்லா இடங்களிலும், ஒருவன் ஆகி - ஏக னுய், திருந்திய - நிருவிகற்ப, சமாதி - சமாதியை, விட்டு - விட்டு, திரும்பிடாது - பகிர் முகத்தை யடையாது, உறைக்க - (அதில்) ஸ்திரம் பெற்றிருக்க, உன்னி - கருதி, இருந்த இருந்த - (தான்) உட்கார்ந்த உட்கார்ந்த, இடங்கள் எங்கும் - இடங்கள் தோறும், ஏகமே - அத்வைதப்பிரம்ம ஸ்வரூபத்தையே, நோக்கி நின்றுன் - (திருசியாநுவித்த நிருவிகற்ப சமாதி வாயி லாக) அநுபவித்துக் கொண்டிருந்தனன், (எ—று).

சமாதி:- 1. பாகிய திரிசியாநுவித்த சவிகற்ப சமாதி. 2. பாகிய சப்தாநுவித்த சவிகற்ப சமாதி. 3. பாகிய நிர்விகற்ப சமாதி. 4. ஆந்தர திரிசியாநுவித்த சவிகற்ப சமாதி. 5. ஆந்தர சப்தாநுவித்த சவிகற்ப சமாதி. 6. ஆந்தர நிர்விகற்ப சமாதி என அறு வகைத் தாம்.

இவற்றுள், பாகிய திரிசியாநுவித்த சவிகற்ப சமாதி, பாகிய சப்தாநுவித்த சவிகற்ப சமாதிகளின் அப்யாச தார்ட்டியத்தினுல்,

அலையில் கடல் போல், பிரஹ்மாநந்தத்தில், மநம் லயப்பட்டிருத்தல், பாகிய நிர்விகற்ப சமாதி யாகும். இச் சமாதியை அநுஷ்டித்துக் கொண்டிருந்தனன் மஹா ராஜன் என உணர்க.

வைராக்ய தீபம் 46-வது கவி, "பொருளறத் துறந்து பைக்க மேற் றருந்திப் பொருந்தினு மோரிடம் பிடித்துள், வெருளறப் பனியா தியினுடற் பழக வேண்டுமின் ருகுத ருனும், இருளறத் தீப மேற்றமுன் ஞெழில்க ளென்றும்வேண் டிடுதலா னிடரும், அரு ளறச் சிதலே முதலுயிர்க் குறுக ணுற்றலு மதன்பொருட் டாமால்." என்னும் கவியில், மநோ பயம் நீங்காமையினுலும், பனி முதலிய வற்றில் தேகம் பழகாமையினுலும், இருள் நீங்க விளக் கேற்றல் முதலிய தொழில்கள் எப் பொழுதும் விரும்பப்படுதலால் துன்பம் வருதலினுலும், ஜீவ காருண்யம் இன்றிச் செல்லு எறும்பு கொதுகு மூட்டுப் பூச்சி முதலியவற்றிற்குத் துன்பம் செய்தலினுலும் என, நான்கு வித ஏதுக்களால், இடத்தினுல் வரும் துன்பம் கூறியிருத் தலைக் கூர்ந்து நோக்க வேண்டும்.

வாசிட்டம் 5 உபசாந்திப் பிரகாரணம், சுரகு கதை.

"வெறிதி ருக்கினுந் தொழிலினே மேவினும் விடாமல், அறிஞு னென்றுதான் சமாதிவிட் டகன்றவ னுகும், செறியு ஞானஞ்சேர் மநத்தினர் சகத்தொழில் செயினும், பிறிவி றத்துவ நிட்டராயச் சமாதியிற் பெயரார்." (40) என்று, ஞாநி சதா சமாகிதன் என, "திருந்திய சமாதி விட்டுத் திரும்பிடாது உறைக்க வுன்னி இருந்த இருந்த இடங்கள் எங்கும் ஏகமே நோக்கி நின்றுன்" என்று, கூறியது போலவே, கூறியிருப்பதைக் கொள்ள றகும்.

இருந்திலன் - வினை முற்று வினை யெச்ச மானது. ஓரிடத்தும் - உம் - முற் றும்மை. எங்கெங்கும் - எங்கும் எங்கும் என்பன அடுக்கி நின்று இடையில் உம்மை தொகப் பெற்றன. திரும்பிடாது - இடு -

பகுதிப் பொருள் விகுதி. இருந் திருந் திடங்கள் - என்புழி, இருந்த, இருந்த என்னும் வினை யெச்சங்கள் அகர விகுதி தொகப் பெற்று அடுக்கி நின்று புணர்ந்தன. எங்கும் - உம் - முற் றும்மை. ஏகமே - ஏ - பிரி நிலை. (அரசன்) - எழுவாய். நின்றான் - பயனிலை. (51)

பிரமத்தின்கண் அநிர்வசநீயமாக உலகந் தோன்றுதலின், பிரம சோரூபமாகவே உலகினை மகா ராஜன் பார்த்தனன் எனக் கூறல்.

தோன்றிடு முலக மெங்கே தோன்றிடு மென்ன நோக்கித், தோன்றிடு நினைவி லென்றே தோன்றிய நினைவு தானும், தோன்றிடு மிடத்தைப் பார்த்துத் தோன்றிடுஞ் சொரூபத் தென்றே, தோன்றிடும் பொருள்க ளெல்லாஞ் சொரூபமே யென்று கண்டான். (52)

(இ—ள்) தோன்றிடும் - (சகல ஜநங்களுக்கும்) பிரதீதி யாகின்ற, உலகம் - பிரபஞ்சம், எங்கு - எந்த இடத்தில், தோன் றிடும் - விளங்குகின்றது, என்ன - என்று, நோக்கி - ஆராய்ந்து பார்த்து, நினைவில் - மநோ விருத்தியி னின்றும், தோன்றிடும் - விளங்குகின்றது, என்று - என (நிச்சயஞ் செய்து), தோன்றிய - (பின் அங்ஙன் அதற்கு ஆதார மாகப்) பிரதீதியாகின்ற, நினைவு தானும் - அம் மநோ விருத்தியும், தோன்றிடும் -(இருந்து)விளங்கும், இடத்தை - (ஆதார) ஸ்தாநத்தை, பார்த்து - (ஆராய்ந்து) பார்த்து, சொரூபத்து - (அதன் அதிஷ்டாநப் பிரம்ம) ஸ்வரூபத்தினின்றும், தோன்றிடும் - (அது) விளங்குகின்றது, என்று - என (நிச்சயஞ் செய்து), தோன்றிடும் - (பின்னர் அங்ஙன்) விளங்காநின்ற, பொருள்கள் எல்லாம் - வஸ்துக்க ளனைத்தையும், சொரூபமே - (அவற்றின் விவர்த்த உபாதாநப் பிரம்ம) சொரூபமே, என்று - என, கண்டான் - சாக்ஷாத்கரித்தான், (எ-று).

எங்கே - என்றே - என்றே - ஏ - மூன்றும் அசை நிலைகள். சொரூபமே - ஏ - தேற்றம். தோன்றிடும் - என்பவற் றுள்ள - இடு - ஆறும் பகுதிப் பொருள் விகுதிகள். தோன்றுகின்ற - கால வழு வமைதி. நினைவு தானும் - தான் - அசை நிலை. உம் - இறந்தது தழீஇயது. (அரசன்) - எழுவாய். கண்டான் - பயனிலை. எல்லாம் - செயப்படு பொருள். (52)

பிரமத்தின் சச்சிதாநந்த சோரூபமே உலகப் பொருள் களில் அத்தியஸ்தமாகத் தோன்றுகிறபடியால், பிரபஞ்சம் அசத்து என்றும், பிரமம் சச்சிதாநந்த வடிவம் என்றும், அதுவே தனது சோரூப மென்றும், மஹா ராஜன் கண்டிருந் தான் எனக் கூறல்.

தோன்றிடும் பொருள்க ளுண்டாய்த் தோன்றியே யின்ப மாகித், தோன்றிடு மதனா லந்தச் சொரூபமே யென்று கண்டு, தோன்றிடுஞ் சொரூபந் தன்னிற் றோன்றுமீ தசத்தே யென்று, தோன்றிடுஞ் சொரூபந் தானாய்த் துளக்கமற் றிருந்தான் வேந்தன். (53)

(இ-ள்) தோன்றிடும் - புலப்படுகின்ற, பொருள்கள் - (பிரபஞ்ச) பதார்த்தங்கள், உண்டாய் - சத்தாய் (உள்ளதாய்), தோன்றி - சித்தாய், இன்பம் - ஆநந்த சொரூபம், ஆகி - ஆய், தோன்றிடும் - விளங்குகின்ற, அதனால் - காரணத்தினால் (அச் சச்சிதாநந்த வடிவம்), அந்தச் சொரூபமே - அப் பிரம்ம சொரூபமே, என்று - என, கண்டு - அறிந்து, தோன்றிடும் - (சச்சிதாநந்தமாய்) விளங்கா நின்ற, சொரூபந்தன்னில் - அப் பிரம சொரூபத்தில், தோன்றும் - பிரதீதியாகின்ற, ஈது - (இந் நாம ரூபப்) பிரபஞ்சம், அசத்தே - மித்தையே, என்று - என (நிச்சயஞ் செய்து), தோன்றிடும் சொரூபம் - (அதன் அதிஷ்டாந மாக) விளங்கும் சித்து ரூபப் பிரமம்,

தான் ஆய் - தனது ஸ்வரூப மெனத் தெளிந்தவனாய், துளக்கம் - (சித்தத்தின்கண்) சலநம், அற்று - இன்றி, வேந்தன் - மஹா ராஜன், இருந்தான் - இருந்தான், (எ-று).

தோன்றிடும் - என்பவற் றுள்ள - இடு - நான்கும் பகுதிப் பொருள் விகுதிகள். தோன்றியே - ஏ - அசை நிலை. சொரூபமே - அசத்தே - ஏ - இரண்டும் தேற்றம். சொரூபந்தன்னில் - தன் - சாரியை. வேந்தன் - எழுவாய். இருந்தான் - பய னிலை. (53)

காடு நாடு பூமி முழுவதும் சென்றும், மஹா ராஜன் மநம் ஆத்ம திருஷ்டி மாறுது இருந்தது எனக் கூறல்.

கடிநகர் தோறுஞ் சென்றுங் காநகந் தோறுஞ்
சென்றும், படிவல மாக வந்தும் பார்வைமா றுட்ட
மின்றி, மடிவிலா மநத்த னாகி மாசிலா நிலைமை பெற்று,
முடியுடை வேந்தர் வேந்தன் முத்தியே வடிவ
மானான். (54)

(இ—ள்) முடி - கிரீடத்தை, உடை - உடைய, வேந்தர் வேந்தன் - அரசர்களுக்குத் தலைவ னான அரசன் (சக்கரவர்த்தி), கடி - அழகிய, நகர் தோறும் - பட்டணங்கள் தோறும், சென்றும் - போயும், காநகந் தோறும் - வநங்கள தோறும், சென்றும் - போயும், படி - பூமியை, வலம் ஆக வந்தும் - பிரதக்ஷணஞ் செய்தும், பார்வை - (தன் பிரம்ம) திருஷ்டி, மாறுட்டம் இன்றி - வேறு படாது, மடிவு - கேடு, இலா - இன்றிய, மநத்தன் - மந முடையவன், ஆகி - ஆய், மாசு - குற்றம், இலா - இல்லாத, நிலைமை - தன்மையை, பெற்று - அடைந்து, முத்தியே - மோக்ஷமே, வடிவம் - ஸ்வரூபம், ஆனான் - ஆயினான், (எ-று).

நகர் தோறும் - காநகந் தோறும் - தோறு - இரண்டும் இடப் பன்மைப் பொருளில் வந்த இடைச் சொற்கள். உம் - முற் றும்மை.

சென்றும் - சென்றும் - வந்தும் - உம் - மூன்றும் எண்ணுப் பொருளன. முடி யுடை - உடை - உடைய என்னும் பெய ரெச்சத்தின் ஈறு குறைந்தது. முத்தியே - ஏ - தேற்றம். வேந்தன் - எழுவாய். ஆனான் - பய னிலை. (54)

மகா ராஜன், "அத்வைத சாம்ராஜ்ய மஹா ராஜன் நான் தான்" என்று நிச்சயித்து, கற்பித ஆவிர்ப் பாவ ஜீவ பாவத்தை நீக்கி, பிரஹ்ம ஸ்வரூப மாக விளங்கினன் எனக் கூறல்.

முத்தியே வடிவ மான முடியுடை வேந்தர் வேந்தன்,
எத்திசை தனக்கும் ராஜ னெமைவிட வேறில் லென்று,
சத்திய மாக வெண்ணித் தன்னிட மதனிற் றன்னைச்,
சுத்திசெய் தனைத்து மாகிச் சுயஞ்சோதி யாகி
நின்றான். (55)

(இ—ள்) முத்தி - மோக்ஷ, வடிவம் - சொரூபம், ஆன - ஆனவனும், முடி - கிரீடத்தினை, உடை - உடைய, வேந்தர் - சிற் றரசர்களுக்கு, வேந்தன் - (அரசனு மாகிய) மஹா ராஜன், எத் திசை தனக்கும் எமை விட - எல்லாத் திக்குகளுக்கும் (யான் ஈசுர சொரூப னாதலின்) நம்மைத் தவிர, வேறு - அந்நிய மாக, ராஜன் - அரசன் (தலைவன்), இல் - இல்லை, என்று - என, சத்தியம் ஆக - உண்மை ஆக, எண்ணி - கருதி, தன்னிடமதனில் - (தனது யதார்த்த சொரூப மான) பரிபூரணப் பிரமத்தி னிடத்தில், தன்னை - (தன் கற்பித சொரூப) ஜீவத் தன்மையை, சுத்தி செய்து - (நிவிர்த்தித்த லாகிய) பவித்திரத்தைச் செய்து, அனைத்தும் - சர்வாத் மகம், ஆகி - ஆய்; ஸ்வயஞ் சோதி ஆகி - ஸ்வப்ரகாச வடிவம் ஆய், நின்றான் - நிலைத்தான், (எ-று).

முத்தியே - ஏ - அசை நிலை, அல்லது, தேற்றம். உடை - ஈறு குறைந்த உடைய என்னும் பெய ரெச்சம். எத் திசை தனக்கும் -

தன் - அ - இரண்டும், சாரியைகள். உம் - முற்றும்மை. எமை - எம்மை என்பதன் இடைக் குறை. இல் - இல்லை என்பதன் கடைக் குறை. தன்னிடமதனில் - அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி. அன் - சாரியை. அனைத்தும் - முற்றும்மை. வேந்தர் வேந்தன் - எழுவாய். நின்றான் - பயனிலை. (55)

பொன்னைத் தவிரப் பூடணம் இல்லாதது போல, "மின்னல் போன்ற பிரபஞ்சம் பிரஹ்ம ரூபத் தனக்கு அந்நிய மாக இல்லை" என உணர்ந்து, அநுபூதியில் இருந்தனன் மஹா ராஜன் எனக் கூறல்.

தன்னையே யன்றி யொன்றுந் தானுதி யாவி டத்தின்,
மின்னையே யொத்த வைய மித்தைகற் பிதம தென்றும்,
பொன்னையே யன்றி வேறு பூடண மிலது போல,
என்னையே யன்றி யொன்று மில்லெனத் தேர்ந்தான் வேந்தன். (56)

(இ—ள்) தன்னையே - தனது சொரூப (இருப்பு மாத்திரமே), அன்றி - அல்லாமல், ஒன்றும் - (வாஸ்தவத்தில் தனக்கு அந்நிய மாக) ஒரு பதார்த்தமும், உதியாவிடத்தில் - தோன்றாத தனது சொரூபத்தின்கண், மின்னை - (தோன்றி ஒடுங்குவதில்) மின்னலை, ஒத்த - ஒத்திருக்கின்ற, வையம் - (இப்) பிரபஞ்சம், மித்தை கற்பிதம் (அது) - சதசத் விலக்ஷண ஆரோபம், என்றும் - எனவும், பொன்னையே - ஸ்வர்ணமே, அன்றி - அல்லாமல், வேறு - (அதற்கு) அந்நிய மாக (அதன்கண்), பூடணம் - ஆபரணம், இலது - (வாஸ்தவத்தில்) இல்லாதது, போல - போல, என்னையே - (பரிபூரண அதிஷ்டானப் பிரம மாகிய) எனது இருப்பே, அன்றி - (உளது) அல்லாமல், ஒன்றும் - (எனது இருப்புக்கு அந்நிய மாக) ஒரு பதார்த்தத்திற்கும், இல் - (இருப்பு) இல்லை, என - என்றும்,

வேந்தன் - மஹா ராஜன், தேர்ந்தான் - (உண்மை நிலையைத்) தெளிந்தான், (எ-று).

இதற்கு உதாரணம். விவேக சூடாமணி:- "போதமாத் திரமே யாகப் பொருந்திய சாட்சி யின்கண், எதமின் மநத்தை நன்றா யிருத்திநற் பழக்கத் தாலே, சாதுவே மெள்ள மெள்ளச் சலநமில் லாது செய்து, நீதிலாப் பூர ணத்தைத் திகழவே நோக்க வேண்டும்." (437) என்றும், "எதமாந் தேகம் பிராண னிந்திய மநத கந்தை, ஆதியஞ் ஞானத் தாலே யாக்கிய வுபாதிக் கூட்டம், எதுவி லகண்ட போத வின்பமாந் தன்னுந் மாவை, ஓதிய மகாகா சம்போ லொன்றென வுணர வேண்டும்." (438) என்றும், "ஓதிய கடங்கு சூல மூசியே முதலாய் வந்த, பேதமா முபாதி போனாற் பெரியவா காச மொன்றே, ஈதுபோ லகங்கா ராதி யீநமா முபாதி போனால், போதவா நந்த சுத்த பூரண வாந்மா வொன்றே." (439) என்றும், "யாதினு லயனே யாதி யீநமாந் தம்ப மீறாய், ஓதிய வுபாதி யெல்லா முண்மையில் லாத தாகும், ஆதலா லேக ரூப மாகிய தன்னுந் மாவைப், பேதமில் புரண மாகப் பேணியே பார்க்க வேண்டும்." (440) என்றும், "எதிலெது மயக்கத் தாலே யிங்குக்கற் பிதமா யிற்றோ, அதுவது வாகு மன்றி யறிந்திடி லதில்வே றாகா, திதமுறு ஞானத் தாலே திகழ்மய னசிக்கும் போதிங், கெதிரிலே கண்ட சர்ப்ப மிரச்சுவே யன்றி வேறோ." (441) என்றும், "ஈதுபோ லாந்மா வின்க ணிலங்கிய யாவு மாந்மா, வாதலா லாந்மாத் தானே யயனரி யானு மாகும், ஓதுமிந் திரனு மாகு முயர்சுரர் நாரு மாகும், எதுமே யாந்மா வன்றி யெவளவு மிதில்வே றில்லை." (442) என்றும், உள்ள கவிகளில், ஆத்மாவுக்கு அந்நிய மாகப் பிரபஞ்சம் இல்லை என்றும், பிரபஞ்சம் மித்தை கற்பிதம் என்றும், அதிஷ்டானத்திற்கு அந்நிய மாக வஸ்து வாக ஆரோபம் இல்லை என்றும், ஆந்மாவே சர்வ தேவதா ரூபமாகவும் விளங்கிக் கொண் டிருக்கின்ற தென்றும், கூறியிருப்பது கொண்டு உணரற்பாற்று.

தன்னையே - ஐ - சாரியை. ஏ - தேற்றம். ஒன்றுந் தான் - உம் - முற்று. தான் - அசை நிலை. உதியா - ஈறு தொக்க உதியாத என்னும் பெய ரெச்சம். மின்னையே - ஏ - தேற்றம். கற்பிதமது - அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி. என்னும் - உம் - எதிரது தழீ இயது. பொன்னையே - ஐ - சாரியை. ஏ - தேற்றம். என்னையே - ஐ - சாரியை. ஏ - தேற்றம். ஒன்றும் - உம் - முற்று. இல் - ஈறு தொக்க இல்லை என்பது. என - இறந்தது தழீஇய எச்ச உம்மை குறைந்து நின்றது. வேந்தன் - எழுவாய். தேர்ந்தான் - பய னிலை. (உண்மை நிலை) - செயப்படு பொருள். (56)

பிரபஞ்சம் பிரஹ்மாபின்ந மாய தனக்கு வேருய்ச் சத்தா யிருப்பது அன்று, பிரஹ்மாபின்ந தன் ஸ்வரூப மாகவே பிர பஞ்சம் தோன்றுகின்றது. யாவும் மநோ சங்கற்பமே, அச் சங்கற்பமு மெனக் கந்நிய மாக இல்லை என உணர்ந்தான், எனக் கூறல்.

உலகினை வேற தாக வுணர்ந்திடிற் பந்த மாகும்,
உலகினைத் தானே யாக வுணர்ந்திடின் முத்தி யாகும்,
இலகிடத் தோன்ற லெல்லா மென்னினை வேயென்
றெண்ணி, இலகிடக் கண்டு வேறற் றிருந்தன னிளமை
வேந்தன். (57)

(இ—ள்) உலகினை - (இம் மித்தையாப்) பிரபஞ்சத்தினை, வேறது ஆக - (அதிஷ்டானப் பிரஹ்மாபின்ந தன் யதார்த்த சொரூபத்திற்கு) அந்நிய மாக, உணர்ந்திடில் - அறியில், பந்தம் ஆகும் - பந்தமாகும் (தளையாகும்), உலகினை - (இம் மித்தையாப்) பிரபஞ்சத்தினை, தானே ஆக - (அதிஷ்டானப்) பிரம்மாபின்ந தன் யதார்த்த சொருபமே யாக, உணர்ந்திடில் - அறியில், முத்தி ஆகும் - மோக்ஷமாகும் (ஆனதால்), இலகிட - விளக்க மாக, தோன்றல் -

பிரதீதியாதலை யுடைய இப் பிரபஞ்சம், எல்லாம் - அனைத்தும், என் - எனது, நினைவே - சங்கற்ப மாத்திரமே, என்று - என, எண்ணி - கருதி, வேறு - (அச் சங்கற்பமும்) பேத மாக, அற்று - இன்றி, இலகிட - (தன் யதார்த்த சொரூப மாக) விளங்க, கண்டு - சாக்ஷாத்கரித்து, இளமை - யெளவநப் பருவத்தினை யுடைய, வேந்தன் - மஹா ராஜன், இருந்தனன் - வீற்றிருந்தனன், (எ-று).

"உலகு பிரஹ்மத்துக்கு அந்நியமாக இல்லை" என்பதற்கும், "உலகை வேருக உணர்வதால், அந்தகாரம் உடையவர்கள் ஆகின்றனர்" என்பதற்கும், "காரணத்திற்கு அந்நிய மாகக் காரியம் இல்லை" என்பதற்கும், உதாரணம். விவேக சூடாமணியில், "யாதிது சகல ஞால மென்பதாய் நாநா வாகத், தீதுசெய் யஞ்ஞா நத்தாற் றிருசியம் போலத் தோன்றும், சாதுவே யவைய னைத்துஞ் சகலகற் பனையு மற்ற, போதவா நந்த வுண்மைப் பூரணப் பிரம மேயாம்." (262) என்றும், "கருமுடைத் தான மண்ணின் காரிய மான கும்பம், அகனே மண்ணே யன்றி யற்பமும் பின்ந மல்ல. வினவிடிற் கும்ப ரூபம் விளங்கிய மண்ணின் ரூபம், தனையலால் வேற தாகத் தானிலாத் தன்மை யாலே." (263) என்றும், "விரிவுறு மண்ணை யன்றி வேறதாய்க் கடத்தைக் காட்ட, ஒருவனுஞ் சமர்த்த னில்லை யுலகினி லதனுற் கும்பம், கருதொணு மோகத் தாலே கற்பிதம் பொய்யே மற்றும், மருவிய வதுதா னும மாத்திர மண்ணே யுண்மை." (264) என்றும், "சாற்றிய நீதி யேபோற் சத்தியப் பிரமத் தின்கண், தோற்றகா ரியம னைத்துந் துகளிலாப் பிரம மேயாம், எற்றிய பிரம மல்லா லெவ்வளவும் வேறே யில்லை, தேற்றமா யுசாவி லெங்குந் திகழ்வது பிரமந் தானே." (265) என்றும், "கபரப் பிரம மல்லாற் கற்பித மான ஞாலம், தினையள வேனும் வேருய்த் திகழுமென் றுரைப்போர்க் கெல்லாம், அகமோ காந்த கார மற்பமு மகல வில்லை, அனையவர் சொல்வ தெல்லா மசத்தியஞ் துயில்வோர் சொற்போல்." (266) என்றும், "இது

வெனுஞ் சகம னைத்து மேகமாம் பிரம மேயென், றதர்வண வுபநி டத்தி னதிசய மான வாக்கும், திதமதாய்ச் சொல்வ தாலே திருசிய சகம னைத்தும், உதயமத் தமன மின்றி யொளிர்ந்திடும் பிரம மேயாம்." (267) என்றும், வரும் ஆறு செய்யுட்களானும், இன்னும் வருவனவற்றானும் உணர்க.

வேறது - அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி. உணர்ந்திடில் - உணர்ந்திடில் - இலகிட - இலகிட - இடு - நான்கும் பகுதிப் பொருள் விகுதிகள். நினைவே - ஏ - தேற்றம். வேந்தன் - எழுவாய். இருந்தனன் - பய னிலை.

(57)

ஆத்ம ஞான ராஜ்ய ஆட்சிக்கு, இந்திரனது செல்வப் போகம் யாவும் துரும்புக்குச் சமானம் எனவும், சூக்ஷ்ம புத்தியினாலும், ஆசாரியர் உபதேசத்தினாலும், ஆட்சிபண்ணும் படி கிடைத்த ஆநந்த நாட்டை அடைந்து, மகா ராஜன் கிருத கிருத்தியன் ஆயினன் எனவும், கூறல்.

ஏகசக் கரம தாக விருந்தர சாள்வோன் செல்வப்,
போகமுந் திரண மாமப் போதநாட் டரசி யற்கை, யூகபுந்
தியினா லாசா னுபதேசத் தாள வந்தச், சோகமற் றிடுநா
டெய்தித் தொழிலெலா முடித்தான் மன்னன். (58)

(இ—ள்) ஏக - ஒரே, சக்கரமது - (ஆஞ்ஞா) சக்கரம், ஆக - (எங்கும் செல்லும்படி) ஆக, இருந்து - (ஸிம்மாசநத்தில்) இருந்து, அரசு ஆள்வோன் - அரசாக்ஷி செய்கின்ற தெய்வேந்திரனது, செல்வ - ஐசுவரிய, போகமும் - சுகமும், அப் போத நாட்டு - அந்த ஞான நாட்டினது, அரசு இயற்கை - அரசாக்ஷியின் தன்மை யைக் குறித்து, திரணம் ஆம் - (துரும்பு நிக ராம்) அற்ப மாம், ஊக - (ஆனதால்) விவேக, புந்தியினால் - புத்தியினாலும், ஆசான் -

ஆசாரியரது, உபதேசத்து - உபதேசத்தினாலும், ஆள - ஆளும்படி யாக, வந்த - கிடைத்த, சோகம் - துக்கம், அற்றிடு - நீக்கி யிருக்கின்ற, நாடு - (மோக்ஷ) பூமியை, எய்தி - அடைந்து, மன்னன் - (அம்) மஹா ராஜன், தொழில் எலாம் - (செய்ய வேண்டிய) தொழி லனைத்தையும், முடித்தான் - (செய்து) முடித்தனன் ஆனான் (கிருத கிருத்தியன் என்றபடி), (எ-று).

சக்கரமது - அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி. அரசாள்வோன் - வினையா லணையும் பெயர். போகமும் - உம் - உயர்வு சிறப்பு. போத நாடு - பண்புத் தொகை. ஞான சொரூபம், நாடாக உரு வகிக்கப்பட்டது. புந்தியினால் - என்பத னீற்றில் எதிரது தழீஇய எச்ச உம்மை தொக்கது. உபதேசத்து - என்பத னீற்றில் மூன்ற னுருபும், இறந்தது தழீஇய எச்ச உம்மையும், தொக்கன. அற்றிடு - இடு - பகுதிப் பொருள் விகுதி. மன்னன் - எழுவாய். முடித்தான் - பய னிலை. தொழி லெலாம் - செயப்படு பொருள். (58)

பந்தம் மோக்ஷம் என்பன உண்மை யாக இல்லை, பரம் பொருள் ஒன்றே சத்திய மாக இருப்ப தாம், அங்ஙன மிருந்தும், ஜீவர்கள் தங்கள் தங்கள் மனோ சங்கற்பத்தினால் பந்தம் மோக்ஷங்கள் பிரமத்திற்கு வே றாகச் சத்தியமா யுள்ள வேனக் கொண்டு மயக்கத்தினை அடைகின்றனர் எனக் கூறல்.

பந்தம்வீ டென்று மில்லைப் பரம்பொரு ளொன்றே
யென்றும், தந்தஞ்சங் கற்பத் தாலே சாலமோ கிப்பர்
தீயோர், அந்தமா திகளு மில்லா வரும்பொரு ளுமே
யென்று, சந்தத நோக்கி யந்தத் தற்பரந் தானே
யானான். (59)

(இ—ள்) பந்தம் - பந்தமும், வீடு - மோக்ஷமும், என்றும் - எப் பொழுதும், இல்லை - இலவாம், என்றும் - எப் பொழுதும்,

பரம் பொருள் - பிரம்ம வஸ்து, ஒன்றே - ஒன்றே (உண்மை யாக வுள்ளது அதனை யறியாது), தீயோர் - பாவிகள், தம் தம் - தமது தமது, சங்கற்பத்தால் - (மனோ) கற்பனையினால், சால - மிகவும், மோகிப்பர் - (பிரமத்திற்கு வே றாக பந்தமும், வீடும், சத்திய மாக விருக்கின்றன வென்னும்) மயக்கத்தை யடைகின்றனர், அந்தம் - (அப்படி யின்றி மஹா ராஜன்) முடிவும், ஆதிகளும் - முதலும், இல்லா - இன்றிய, அரும் - அரிய, பொருள் - (பிரம்ம) வஸ்து, நாமே - யாமே (நம் உண்மைச் சொரூபமே), என்று - என, சந்ததம் - சதா காலமும், நோக்கி - கருதி, அந்த - (முற் புகன்ற) அந்த, தத் பரந் தானே - பிரம்ம மாகவே, ஆனான் - ஆயினான், (எ-று).

வாசிட்டம் 3 உத்பத்திப் பிரகரணம் 8-வது சித்தன் (சாம் பரிகன்) கதையில், "தங்கள்சங் கற்பத் தாலறி வில்லோர் சாலமோ கிப்பர்நல் லறிஞர், பொங்குநல் விசார மதியினால் மயங்கார் புந்தியாற் பொய்ம்மையை யொழித்துத், துங்கமெய் யுணர்வாய்ப் பந்தமற் றிருந் துந் தொடர்புறு பந்தமுண் டென்று, பங்கமுற் றயரே லமலமா யழியாப் பரம்பொருள் பந்தமுற் றிடுமோ." 1. "அந்தமற் றொன்றாய் விகற்பமற் றறிவா யழிவிலாப் பரம்பொரு ளிருக்கப், பந்தமுற் றவரார் முத்திபெற் றவரார் பாவனை விகற்பமே யனைத்துஞ், சிந்தனை விரிவு பந்தமா மதனைத் தீர்ந்திடன் முத்தி யாம் மநத்தின், சொந்தலீ லையினாற் றாரமா மணித்துந் தாரமு மண்ணிதாய்த் தோன்றும்." 2. என்று, பந்தமும் இல்லை, வீடும் இல்லை, பிரம்மம் தான் இருப்பது. அறிவிலிகள் தம் மனோ சங்கற் பத்தினால் பந்தம் என்றும், வீடு என்றும், மோகத்தை அடைகின்றனர் என்று கூறியிருத்தல், இதனை வலியுறுத்தும்.

பந்தம் வீடு - உம்மைத் தொகை. என்றும் - என்றும் - உம் - இரண்டும் முற் றும்மைகள். ஒன்றே - ஏ - தேற்றம். சங்கற்பத்தாலே - ஏ - அசை நிலை. அந்தமாதிகளும் - உம் - முற்று. இல்லா - ஈறு

தொக்க இல்லாத என்னும் பெய ரெச்சம். நாமே - தற் பரந் தானே - ஏ - இரண்டும் தேற்றம், தான் - அசை நிலை. பந்தம் வீடு - எழுவாய். இல்லை - பய னிலை. தீயோர் - எழுவாய். மோகிப்பர் - பய னிலை. அரசன் - எழுவாய். ஆனான் - பய னிலை. (59)

மஹா ராஜன், அகண்ட பரிபூர்ண சச்சிதானந்த ஸ்வரூப மாகவே, தான் சென்ற சென்ற இடம் எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனன் எனக் கூறல்.

குறைவிலா நிறைவ தாகிக் குளிர்ந்திளைப் பாறி
வேந்தன், இறையள வேனுந் துன்ப மின்றியே யின்ப
மாகி, உறைவிட மின்ன தென்ன வோரிட மின்றி
யெங்கு, நிறைவதே யிடமாய் நின்றா னிகரின்மா ராஜன்
றானே. (60)

(இ—ள்) மஹா ராஜன் - மஹா ராஜன் (எனப் பெயரிய), நிகரில் - சமான ரகித னான, வேந்தன் - அரசன், குறைவு இலா நிறைவது ஆகி - அபரிச்சின்ந பூரணமா தலை யுடையனாய், குளிர்ந்து - சீதள மாய், இளைப்பு ஆறி - ஆயாசம் தீர்ந்து, இறை யளவேனும் - அற்பமேனும், துன்பம் இன்றி - கிலேசம் இன்றி, இன்பம் ஆகி - இன்ப சொரூப மாய், உறை - வசித்தற்கு, இன்னது இடம் - இவ் விடம், என்ன - என, ஓர் இடம் - ஓர் ஸ்தான மேனும், இன்றி - இல்லாமல், எங்கும் - சென்ற சென்ற இட மெல்லாம், நிறைவதே - பூரணப் பிரமமா யிருத்தலே, இடம் ஆய் - நிலை யாய், நின்றான் - இருந்தான், (எ-று).

இலா - இடையும் ஈறும் குறைந்த இல்லாத என்னும் பெய ரெச்சம். நிறைவது - தொழி லாகு பெயர். இறை யளவேனும் - எங்கும் - உம் - இரண்டும் முற் றும்மைகள். நிறைவதே - ஏ -

தேற்றம். மா ராசன் ருனே - தான் - எ - இரண்டும் அசை நிலைகள். அரசன் - எழுவாய். நின்ருன் - பய னிலை. (60)

பெருங்காயம் இருந்த பாண்டம் போல, மகா ராஜன், உருவ மநதைக் கெடுத்து, அருவ மநதோடு கூடி விளங்கினன் எனக் கூறல்.

எங்குமாய் நிறைந்து நின்ற வேகராச் சியம தாள்
வோன், தங்குத லின்றி யெங்குந் தானெனக் கண்ட
தூயோன், இங்குறைந் தகன்ற பாண்டத் தியல்பினெஞ்
சருவம் பற்றி, அங்குரு வகற்றி நின்ரு னாநந்தி யாகி
வேந்தன். (61)

(இ—ள்) எங்கும் ஆய் - எவ்விடத்தும் உள்ளதாய், நிறைந்து - பூரித்து (பொலிந்து), நின்ற - இருக்கின்ற, ஏக - அத்வைத ரூபமான, ராச்சியமது - (பிரஹ்ம) ராஜ்ஜியத்தை, ஆள்வோன் - ஆக்ஞை செய்பவனும், தங்குதல் - தடை, இன்றி - இல்லாமல், எங்கும் - எவ்விடத்தும், தான் என - தானே யுளன் என்பதாக, கண்ட - சாக்ஷாத்கரித் துள்ள, தூயோன் - பரிசுத்தனும் ஆகிய, வேந்தன் - மஹா ராஜன், இங்கு - பெருங் காயம், உறைந்து - இருந்து, அகன்ற - நீங்கிய, பாண்டத்து - பாத்திரத்தினது, இயல்பின் - (தூலப் பெருங்காயம் நீங்கியும், அதன் நீங்காத சூக்ஷுமாம்சத்தை யுடைத்தாந்) தன்மை போல, உருவு - தூல மான, நெஞ்சு - மநதை, அகற்றி - நீக்கி, அருவம் - சூக்ஷுமம மான (மநதை), பற்றி - பொருந்தி, ஆநந்தி ஆகி - ஆநந்த சொரூபி யாகி, நின்ருன் - இருந்தான், (எ-று).

"மநநாசஞ் சொரூபமென்று மரூப மென்றும் வகுத்துரைப்பா ரிருவகையா வருமி வற்றில், வினவாத சிவந்முத்த ரிடத்தி

லொன்றும் விதேகமுத்த ரிடத்திலொன்று மேவுங் கண்டாய், தனதான சத்துவமாய் மநஞ்சே டித்துத் தமசாச சுகணசித்தல் சொரூப நாசம், அநகாசத் துவந்தானு மிலிங்க தேக மடங்கும்போ தடங்குதலே யரூப நாசம்" (2—20) என்று, கைவல்ய நவநீதம், 2. சந்தேகந் தெளிதற் படலம், 20 கவி கூறுவது இங்கு உணரத் தக்கது.

எங்கும் - எங்கும் - உம் - முற் றும்மை. இராச்சியமது - அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி. ஆள்வோன் - தூயோன் - இவ் வினையா லணையும் பெயர்க ளிறுதியில் எண் ணும்மைகள் தொக்கன. இயல்பின் - இன் - ஒப்புப் பொருளில் வந்த ஐந்த னுருபு. அங்குரு - அங்கு - அசை நிலை. வேந்தன் - எழுவாய். நின்ருன் - பய னிலை. (61)

அருவ மநம், ஜீவந் முக்தர்க ளிடத்தி லிருப்ப தெனவும், அருவ மநம், விதேக முக்தியில் நாசமாம் எனவும், மகா ராஜன் கைவல்ய ஸ்வரூப மாகவே விளங்கினன் எனவும், கூறல்.

சீவந்முத் தர்கள்பா லிற்குஞ் செப்பிய மநத்த ரூபம்
மேவரும் பரம முத்தி மேவிடி னாச மாகும்
தாவரு நிலைமை நன்ருய்ச் சற்குரு வருளாற் பெற்றுக்
கேவல மாகி நின்ருன் கேடிலா ஞாந வேந்தன். (62)

(இ—ள்) சீவந் முத்தர்கள்பால் - ஜீவந் முத்தர்களிடத்தில், நிற்கும் - இருக்கின்ற, செப்பிய - (முன்னர்க்) கூறிய, மநத்து - மநத்தின், அருபம் - சூக்ஷுமம சொரூபம், மேவ - அடைதற்கு, அரும் - அரிய, பரம - மேலான, முத்தி - (விதேக) மோக்ஷத்தை, மேவிடில் - அடையில், நாசம் ஆகும் - அழியும், தாவு - கெடுதற்கு, அரும் - அரிய, நிலைமை - (ஞாந) ஸ்திதியை, சற் குரு - ஞாநாசாரி

யாது, அருளால் - அநுக்கிரகத்தினல், நன்று ஆய் - செவ்வையாக, பெற்று - அடைந்து, கேடு - (அத் தகைய ஐயம் திரி வாதி) பழுதுகள், இலா - இல்லாத, ஞான - (திடாபரோக்ஷ) ஞானத்தினை யுடைய, வேந்தன் - (அவ்) அரசன், கேவலம் ஆகி - கைவல்லியத்தை யடைந்தவனாய், நின்றான் - இருந்தான், (எ-று).

கைவல்ய நவநீதம் 2-வது சந்தேகந் தெளிதற் படலம் 98 கவி:— "அரியமெய்ஞ் ஞானத் தீயா லவித்தையா முடனீ ருரும், பெரியதா லமுங்கா லத்தாற் பிணமாகி விழுமந் நேரம், உரியசூக் குமச ரீர முலையிரும் புண்ட நீர்போல், துரியமாய் விபுவாய் நின்ற சொரூபத்தி லிறந்து போமே." (2—98) என்று, சூக்ஷ்ம சரீரம், விதேக முக்தியில் ஸ்வரூபத்தில், அத்தியந்தாபாவத்தை அடையும் என்றும், லய ரூப நிவிர்த்தி அன்று என்றும், கூறுவதை நன்கு உணரவேண்டும்.

மநத்து - அத்து - சாரியை. மேவரும் - தாவரும் - (மேவ + அரும் - தாவ + அரும்) என்பன மேவ, தாவ என்னும் நிலைமொழிகளி னிறுதி அகரங்கள் தொக, மெய் யீருக நின்று புணர்ந்தன. மேவிடில் - இடு - பகுதிப் பொருள் விகுதி. இலா - இடையும் ஈறும் குறைந்த இல்லாத என்னும் பெய ரெச்சம். வேந்தன் - எழுவாய். நின்றான் - பய னிலை. (62)

மகா ராஜனது ஞான சித்தியைப் பலர் கூறக் கேட்ட, மகா ராஜனது மந்திரிகளுள் அறிஞ ஞெருவன், கானம் சென்று, மகா ராஜனைக் கண்டு கேட்டலைக் கூறல்.

இத்தகை ஞானம் பெற்றே யெழின்முனி யாகி யெங்கும்
சித்தனாய்த் திரித றன்னைச் செப்புமுன் னமைச்சர் தம்முள்
வித்தக ஞெருவன் கேட்டு வினவிட வேண்டு மென்றே
கத்தனா மரசைத் தேடிக் கண்டடி பணிந்து நின்றான். (63)

(இ—ள்) இத் தகை - இவ் வாருய, ஞானம் - (திட அபரோக்ஷ) ஞானத்தினை, பெற்று - அடைந்து, எழில் - (மைத்திரியாதி) சோபைகளோடு கூடிய, முனி ஆகி - மநந சீல னாய், எங்கும் - எவ்விடத்தும், சித்தன் ஆய் - (ஞான) சித்தி யுடையவ னாய், திரிதல் தன்னை - சஞ்சரிக்கின்ற (மஹா ராஜனது சரித்திரத்தினை), முன் செப்பு - முன்னர் (அவன தரண் மனையி லிருந்தவர்க ளாகச்) சொல்லப்பட்டுள்ள, அமைச்சர் தம்முள் - மந்திரிமார்களுள், வித்தகன் - அறிஞ னாகிய, ஒருவன் - ஒரு மந்திரி, கேட்டு - கேள்விப்பட்டு, வினவிட வேண்டும் - (மஹா ராஜனைக் கண்டு சில) கேள்விகளைக் கேட்க வேண்டும், என்று - என (க் கருதி), கத்தன் ஆம் - (தன்) யஜமான னாகிய, அரசை - அரசனை, தேடி - தேடி (ப் போய்), கண்டு - தரிசித்து, அடி - (திரு) வடிகளில், பணிந்து - நமஸ்கரித்து, நின்றான் - (எழுந்து) நின்றான், (எ-று).

பெற்றே - ஏ - அசை நிலை. எங்கும் - உம் - முற் றும்மை. திரிதல் தன்னை - தன் - சாரியை. அமைச்சர்தம்முள் - தம் - சாரியை. வினவிட - இடு - பகுதிப் பொருள் விகுதி. என்றே - ஏ - அசை நிலை. ஒருவன் - எழுவாய். நின்றான் - பய னிலை. (63)

மந்திரி பார்க்கும் சமயம், மஹா ராஜன், பூமி படுக்கை, ஆகாயம் மேற்கட்டி, சூரிய சந்திரர் விளக்கு, வாயுவு சாமரம், பற்று ஒழிதல் மனைவி, தனித் திருத்தல் இன்பம் எனக் கருதி, விளங்கிக்கொண்டிருந்தனன் எனக் கூறல்.

பூவணை யாகி வானம் பொருந்துமேற் கட்டி யாகித்
தீவம தாகி யிந்து செங்கதிர் வீசுங் காற்று
மேவுசா மரம தாகி விடுதலை மனைவி யாகிக்
கேவலமின்ப மாகிக் கிளர்ச்சியாய் நின்றான் வேந்தன். (64)

(இ—ள்) வேந்தன் - மஹா ராஜன், பூ - பூமியே, அணை ஆகி - படுக்கை யாகவும், வானம் - ஆகாயம், பொருந்து - கூடியிருக்கின்ற, மேற் கட்டி ஆகி - விதான மாகவும், இந்து - சந்திரனும், செம் - சிறந்த, கதிர் - சூரியனும், தீவமது ஆகி - தீப மாகவும், வீசும் - சுழலாநின்ற, காற்று - வாயு, மேவு - பொருந்திய, சாமரமது ஆகி - (வெண்) சாமரை யாகவும், விடுதலை - (பந்த) நீக்கமே, மனைவி ஆகி - இல்லா ளாகவும், கேவலம் - தனிமை யாக இருத்தலே, இன்பம் ஆகி - சுக மாகவும் (கொண்டு), கிளர்ச்சி ஆய் நின்றான் - மன நிறைவு, குதூகுலம், ஆனந்தத்தோடு கூடியிருந்தான், (எ-று).

ஈண்டுப் "பூ அணை யாகி" என்பதாதியவற்றுள்ள, "ஆகி" என்னும் செய்தென் வாய்பாட்டு வினை யெச்சங்களை எல்லாம், செய வென் வாய்பாட்டு வினை யெச்சங்க ளாக்கிப் பொருள் கொள்க. இந்து செங் கதிர் - உம்மைத் தொகை. தீவமது - சாமரமது - அது - இரண்டும் பகுதிப் பொருள் விகுதிகள். ஞான வேந்தன் - எழுவாய். நின்றான் - பய னிலை. இப் பாவில் உலக அரசனுக் குரியவை, ஞான அரசனுக்கு முள என உருவகிக்கின்றார். (64)

நவ ரத்நம் இழைத்த சிம்மாசநத்தில், சது ரங்க சேனைகள் சூழ வந்து, சிங்காதநத்தில் அலங்காரத்தோடு விளங்கவேண்டிய மஹா ராஜன், மந்திரி பார்க்கும் போது, விபூதி உத்தூளந கௌபீந தாரியாய், ஜடா முடியோடு விளங்கினன் எனக் கூறல்.

ரதமுதற் சேனை சூழ ரத்நசிங் காத நத்தில்
விதவலங் காரத் தோடு வீற்றிருந் தமரு வேந்தன்
உதவுகோ வணனாய் மேனி யுருத்தெரி யாத நீறாய்
முதன்முடி விரித்து நின்றான் முநிவனா யொருவ னாகி. (65)

(இ—ள்) ரதம் - தேர் (ப் படை), முதல் - முதலிய, சேனை - (சது ரங்க) சைந்யங்களும், சூழ - (தம்மைச்) சூழ்ந்துவர, ரத்ந - (நவ) ரத்திநங்களால் செய்யப்பட்ட, சிங்க ஆதநத்தில் - சிம்மாசநத்தில், வித - (அநேக) வித, அலங்காரத்தோடு - (ஆபரணம் அல்லது, சிறப்பு) அலங்காரங்களோடு, வீற்று இருந்து - எழுந்தருளியிருந்து, அமரு வேந்தன் - மகிழும் அரசன், உதவு - (மாநத்தைக் காத்தற்கு) உதவும்படியான, கோவணன் ஆய் - கௌபீநத்தை யுடையவனாய், மேனி - சரீரத்தின், உரு - சொரூபம், தெரியாத - விளங்காதிருக்கும்படி யான, நீறு ஆய் - விபூதிப் பூச்சு உடையவனாய், முநிவன் ஆய் - மௌந சீலனாய், ஒருவன் ஆகி - ஏகனாய், முதல் - சிரேஷ்டமான, முடி - சடையை, விரித்து - விரித்துக்கொண்டு, நின்றான் - (தபஸ்வியாக) இருந்தான், (எ-று).

ரதம் - ரத்நம் - இகரம் தொகப் பெற்ற, இரதம், இரத்நம் என்பன. அமரு வேந்தன் - உதவு கோவணன் - இவை யிரண்டும் வினைத் தொகைகள். வேந்தன் - எழுவாய். நின்றான் - பய னிலை. அமர்தல் - மகிழ்தல். (65)

சதுரங்க சேனைகளும் இன்றிப் பாதசாரியாய், ஒரு வீட் டுண வின்றி, ஊர் முழுதும் பிக்ஷை ஏற் றுண்பவனாய், அரச சின்னம் இன்றித், தவச் சின்னம் உடையவனாய்ச் சஞ்சரிக்கும் மஹா ராஜனைக் கண்டு, மந்திரி கேட்டனன் எனக் கூறல்.

கரிரத மிவர்த லின்றிக் கானடை யாகி யெங்கு
முரியதோர் மனையூ ணின்றி யூரெங்கு முண்பா னாகி
அரியரா சாங்கக் கோல மகற்றியே தவாங்க மாகித்
திரியுமவ் வரசை நோக்கிச் செப்பின னமைச்சன் றானே. (66)

(இ—ள்) கரி - யானையிலும், இரதம் - இரதத்திலும், இவர்தல் - (ஏறிச்) செல்லல், இன்றி - இல்லாமல், எங்கும் - எவ் விடத்திற்கும், கால் நடை ஆகி - பாதசாரி யாகச் சென்றும், உரியது - உரித் தாக உள்ள, ஓர் - ஒரு, மனை - வீட்டின்கண், ஊண் - (நியம மாக உண்ணும்) உணவு, இன்றி - இல்லாமல், ஊர் எங்கும் - ஊரில் உள்ள இல்லங்கள தோறும், உண்பான் ஆகி - (சென் றிரந்து கையில் வாங்கி) உண்பவ னுயும், அரிய - (கிடைத் தற்கு) அருமை யான, இராச அங்க கோலம் - இராச சின்னத்திற் குரிய அலங்காரங்களை, அகற்றி - நீக்கி, தவ - தவத்திற் குரிய, அங்கம் ஆகி - சின்னங்களே உடையவ னுகியும், திரியும் - சஞ்சரித் துக்கொண்டிருக்கின்ற, அவ் அரசை - அந்த மஹா ராஜனை, நோக்கி - பார்த்து, அமைச்சன் - மந்திரி, செப்பினன் - (பின் வரு மாறு) கூறினன், (எ-று).

கரி + இரதம் = கரி ரதம் — ஈண்டு இகரம் தொக்க நின்றது. கரி ரதம் என்பவற்றி னீறுகளில் ஏழ னுருபுகளும் தொக்கன. எங்கும் - உம் - முற்று. ஊர் - ஆகு பெய ராய் அங்குள்ள இல்லங்களைக் குறித்தது. (ஊர்) எங்கும் - பன்மை குறித்த தொறுப் பொருளில் வந்தது. நடை யாகி - உண்பா னுகி - அங்க மாகி - இவற்றி னீற்றில் எண் ணும்மைகள் தொக்கன. உரியது - என்னும் குறிப்பு வினை முற்று, ஈண்டுப் பெய ரெச்சமாய் நின்றது. இராச + அங்கம் = இராசாங்கம் - தவ + அங்கம் = தவாங்கம் - வடமொழித் தீர்க்க சந்தி. அகற்றியே - அமைச்சன்ருனே - ஏ - தான் - ஏ - மூன்றும் அசை நிலைகள். அமைச்சன் - எழுவாய். செப்பினன் - பய னிலை. (பின் வரு மாறு) - செயப்படு பொருள். (66)

மகா ராஜனை, மந்திரி கேட்டதனைக் கூறல்.

அவனியி னினக்கு மேலோ ரரசனு மில்லை யிந்தத்,
தவவடி வாகி யெங்குஞ் சரித்திட லெற்றி னுக்கோ,

நவமதா யுடலி தோடே நண்ணுவ தெனையீ தன்றி, இவ
ணெனக் கருள வேண்டு மெனக்கறி வோங்கு மாறே. (67)

(இ—ள்) அவனியில் - பூமியில், நினக்கு - உனக்கு, மேல் - உயர் வாக, ஓர் - ஒரு, அரசனும் - இராஜனும், இல்லை - இல்லை, இந்த - (அப்படி யிருக்க) இப்போது காணப்படுகிற, தவ - தவத்திற் குரிய, வடிவு ஆகி - அடையாள முடையவ னுய், எங்கும் - எவ் விடத்தும், சரித்திடல் - (சஞ்) சரித்திடல், எற்றினுக்கோ - எதனைக் கருதியோ (யாம் அறிகிலேம்), உடலிதோடு - இந்தத் தூல (மனித) சரீரத்தோடு (அடைதற் குரியது), ஈது - (கிடைத்தற் கரிய) இந்த இராச போகமே, அன்றி - அல்லாமல், நவமது ஆய் - (இதற்கு அன்னிய மாய்ப்) புதி தாக, நண்ணுவது - அடையப் போவது, எனை - யாது இருக்கின்றது (அப்படி ஒன்று இருக்கு மாயின்), எனக்கு - அடியேனுக்கு, அறிவு - ஞானம், ஓங்கும் ஆறு - விருத்தியாகும்படி (வளரும்படி), இவண் - இவ் விடத்து, எனக்கு - அடியேனுக்கு, அருள வேண்டும் - (அதனை) அநுக்கிரகிக்க (உபதேசித்தருள) வேண்டும் என மந்திரி கூறினன், (எ—று).

ஓரரசனும் - எங்கும் - உம் - இரண்டும் முற் றும்மைகள். சரித்திடல் - இடு - பகுதிப் பொருள் விகுதி. எற்றினுக் கோ - ஓ - வினு. நவமதாய் - அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி. இதோடே - ஓங்குமாறே - ஏ - இரண்டும் அசை நிலைகள். நண்ணு வது - வினையா லணையும் பெயர். எனை - என்ன என்பதன் விகாரம். ஈது - நீண்ட சுட்டு. (நீர்) தோன்ருு எழுவாய். அருள வேண்டும் - பய னிலை. நண்ணுவது - செயப்படு பொருள். (67)

இல் லறத்தி லிருந்து பத மோக்ஷத்தினை அடையலாம், இல் லறத்தி லிருந்தே ஞானத்தினுல் பர முத்தியையும் அடைய லாம். இங்ஙனம் இருக்க, எதனை விரும்பி "இழிந்த பரதேசிக்

கோலம் கொண்டது'' என்று மஹா ராஜனைப் பார்த்து, மந்திரி கேட்டான் எனக் கூறல்.

பதத்தினை வேண்டின் முன்னம் பற்றிநின் றில்ல றத்தைப்
பதப்பட நிறுத்தி யேகல் பண்பதா மேலா முத்திப்
பதத்தைவேண் டிடிலோ ஞானப் பார்வையிற் கூடு நீயெப்
பதத்தினை வேண்டி யிந்தப் பரதேசி யான தென்றான். (68)

(இ—ள்) பதத்தினை - (கைலாசாதி) பத மோக்ஷங்களை, வேண்டின் - விரும்பினால், முன்னம் - முதலில், இல் லறத்தை - கிரக தர்மத்தை, பற்றி - பொருந்தி, நின்று - இருந்து, பதப்பட - ஒழுங்காக அதனைச் (சீர் பெற), நிறுத்தி - நிலை நாட்டி, ஏகல் - (கைலாசாதி பதங்களைப் போ) யடைதல், பண்பது ஆம் - ஒழுங்காம் (தகுதி யாம்), மேல் ஆம் - (புநராவிருத்தி யின்றிய தன்மையால்) மேன்மை யாய, முத்தி பதத்தை - மோக்ஷ நிலையை, வேண்டின் - (அடைய) விரும்பின், ஞான பார்வையின் - ஞான திருஷ்டியினால், கூடும் - (அது) பொருந்தும் (கைகூடும் - சித்திக்கும்), நீ - (அப்படி யிருக்க) நீர், எப் பதத்தினை -(வேறு) எந்த மோக்ஷத்தினை, வேண்டி - விரும்பி, இந்த - இவ் வித, பர தேசி - பிச்சைக் கார னாக, ஆனது - ஆனமை, என்றான் - என்று மந்திரி வினவினான், (எ-று).

மந்திரிக்கு, "துறவு உயர்வு'' என்று தோன்றாமையின், "நீ எப் பதத்தினை வேண்டி இந்தப் பரதேசி ஆனது'' என்று இழிவுக் குறிப்புத் தோன்றக் கூறினான். பரதேசம் - அயல் தேசம், பரதேசி - அயற் றேசத்தான் என்பதே அதன் உண்மைப் பொருள். அங்ஙன மிருப்ப அதனை உணராது, இழிந்த கருத்தோடு, "பரதேசி'' எனக் கூறினான் மந்திரி என்பது இக் குணாற்பாற்று. அது எது போலும் எனின், தாசி - தட்டு வாணிச்சி - தேவடியாள் - அவிசாரி மகன் - ஆண்டி - பண்டாரம் - தேவடியாள் மகன் என்னும் சொற்கள் நல்ல

நிலைமையி லிருக்க, அதனை இக் காலத்தவர் இழி சொல் லாகக் கருதிப் பொருள் கொள்ளல் போலும் என்க.

பதத்தினை - எப் பதத்தினை - இன் - இரண்டும் சாரியைகள். பண்பதாம் - அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி. வேண்டிடிலோ - இடு - பகுதிப் பொருள் விகுதி. ஓ - அசை நிலை. ஏகல் - எழுவாய். பண்பதாம் - பய னிலை. அது (முத்திப் பதம்) - தோன்றா எழுவாய். கூடும் - பய னிலை. அமைச்சன் - தோன்றா எழுவாய். என்றான் - பய னிலை. (மேற் கூறி வந்த விடயங்கள்) - செயப்படு பொருள். (68)

மஹா ராஜன் மந்திரிக்கு விடை கூறத் தொடங்கி, யவனை யேகாக்கிர சித்தனா யிருந்து கே ளெனக் கூறி, "நமக்கு மேலாக ஓர் அரசர் இல்லை'' என்று மந்திரி கூறிய சொல்லைத் தெளிவுபட விளக்குதலைக் கூறல்.

அமைவுடை யமைச்சின் மிக்கோ யடைவுடன்
வினவிக் கேட்டாய், இமையள வேனுஞ் சித்த மிதுவது
வெனவோ டாது, சமைவுடன் கேணீ சொன்ன
சங்கைக்குத் தரங்க ளன்றாய், நமைவிட வேறோர்
வேந்து நாட்டிலை யென்ப தொக்கும். (69)

(இ—ள்) அமைவு உடை - பொறுமையினை யுடைய, அமைச்சில் - மந்திரிமார்களுள், மிக்கோய் - சிரேஷ்டம் பொருந்தி யவனே, அடைவுடன் - கிரமத்தோடு, வினவிக் கேட்டாய் - (ஆராய்ந்து) வினவினாய், நீ - நீ, சொன்ன - கூறிய, சங்கைக்கு - வினாவுக்கு, உத்தரங்கள் - விடைகளை, இமை யளவேனும் - இமை கொட்டுகிற காலமேனும், சித்தம் - மந மானது, இது அது என - (அண்மை விடய தூர விடயங்களை முறையே) இது என்றும், அது என்றும் கருதி, ஓடாது - (வெளிச்) செல்லாது, சமைவுடன் -

(அதனை அடக்க லாகிய) மந நிக்கிரகத்துடன் இருந்து, நன்று ஆய் - செவ்வை யாக, கேள் - கேட்பாயாக, நமைவிட - (நாமே யன்றி) நம்மைக் காட்டிலும் (உயர் வாக), வேறு - அந்நிய, ஓர் - ஒரு, வேந்து - அரசன், நாட்டு - உலகத்தில், இலை - இல்லை, என்பது - எனக் கூறியது, ஒக்கும் - (நமக்கும்) சம்மதம், (எ-று).

அமை வுடை - உடை - ஈறு குறைந்த உடைய என்னும் பெயரெச்சம். அளவேனும் - உம் - முற் றும்மை. இலை - இல்லை என்பதன் இடைக் குறை. என்பது - எழுவாய். ஒக்கும் - பய னிலை. (69)

இல் லறத்தி லிருந்து பத மோக்ஷம் அடையலாம் எனவும், இல் லறத்தி லிருந்து பர மோக்ஷ மடைதற் குரிய சாதநமாகிய ஞாநம், குடும்ப பாரத்தில் மூழ்குவோருக்கு உண்டாகாதெனவும் கூறல்.

பதமதை வேண்டி னில்லைப் பதப்பட நிறுத்தி யேகல்,
இதமென்ற லொக்கு முத்தி யெய்துதன் ஞாநப் பார்வை,
விதமதிற் றோன்று மென்றாய் விருப்பமாய்க் குடும்ப
பாரத், திதமதா யழுந்து வோருக் கெங்ஙனம் பார்வை
தோன்றும். (70)

(இ—ள்) பதமதை - (கைலாசாதி) பதத்தினை, வேண்டின் - விரும்பினால், இல்லை - இல் லறத்தை, பதப்பட - ஒழுங்காக, நிறுத்தி - நிலைக்கச் செய்து, ஏகல் - (அதனைப்) போ யடைதல், இதம் - ஒழுங்காம் (உரியதாம்), என்றல் - எனக் கூறியது, ஒக்கும் - (நமக்கும்) சம்மதம், முத்தி - (ஜீவந் முத்தி), விதேக முத்திகளை, எய்துதல் - அடைதல், ஞாந பார்வை - ஞாந திருஷ்டியாகிய, விதமதில் - உபாயத்தால், தோன்றும் - உண்டாம், என்றாய் - என (நீ) கூறினாய், விருப்பம் ஆய் - ஆசையோடு, குடும்ப

பாரத்து - சமுசாரச் சுமையில், அல்லது, குடும்பப் பொறுப்பில், இதமது ஆய் - (அதனை) இனிமைய தாகக் (கருதி), அழுந்துவோருக்கு - மூழ்கிக் கிடப்பவர்களுக்கு, அல்லது, பதிந்து கிடப்பவர்க்கு, பார்வை - (ஞாந) திருஷ்டி, எங்ஙனம் - எவ் வாறு, தோன்றும் - உண்டாகும் (உண்டாகமாட்டாது), (எ-று).

பதமதை - விதமதில் - அது - இரண்டும் பகுதிப் பொருள் விகுதிகள். அழுந்துவோர் - வினையா லணையும் பெயர். என்றல் - எழுவாய். ஒக்கும் - பய னிலை. நீ - தோன்று - எழுவாய். என்றாய் - பய னிலை. எய்துதல் - செயப்படு பொருள். பார்வை - எழுவாய். தோன்றும் - பய னிலை. (70)

மநம் ஏக காலத்தில் இரு பொருளைக் கவராது எனவும், அட்டாவதாநம் முதலியன வெளி நோக்கம் எனவும், மோக்ஷம் உள் நோக்கம் எனவும், இல் லறம் புற நோக்கம் எனவும், இவற்றிற்குத் திருஷ்டாந்தத்துக் குரிய உக்திகளும் கூறுவாம் எனவும், கூறல்.

மநமிரு பொருளைப் பற்ற மாட்டாதட் டாவ தாநம்
இனமவை புறநோக் கான வேதினாற் கூடும் வீடு
கனவுண்ணோக் காகு மில்லங் கருதிய புறநோக் காகும்
அநகவிவ வுகந் தோன்ற வறைகுவ நாமே கேளாய். (71)

(இ—ள்) மநம் - அந்தக் கரணம், இரு - இரண்டு, பொருளை - வஸ்துக்களை, பற்றமாட்டாது - (ஏக காலத்தில் வெவ்வேறு விருத்திகளால்) பொருந்தமாட்டாது, [அஷ்டாவதாந முதலியன ஏக காலத்தில் காணப்படுகின்றனவே யெனின், அதற்குச் சமாதாநங் கூறுகின்றார்.] அட்டாவதாநம் - அஷ்டாவதாநமும், இனம் அவை - அதனை ஒத்த தசாவதாநம், ஷோடசாவதாநம், சதாவ

தானம் முதலியவைவயும், புற - பாகிய, நோக்கு ஆன - திருஷ்டி யான, எதினல் - காரணத்தினல், கூடும் - (ஏக காலத்தில் வெவ் வேறு விருத்திகள்கொண்டு வெவ் வேறு வஸ்துக்களை அவதானித்தல்) பொருந்தும், [இனி இல் லறமும் மோக்ஷமும் பற்றியோ என்றல் அவற்றைக் கூறுகின்றர்.] வீடு - மோக்ஷம், கன - மிகவும், உள் - ஆந்தர, நோக்கு ஆகும் - திருஷ்டிக் குரியதாம், இல்லம் - இல் லறம், கருதிய - விரும்பாநின்ற, புற - பாகிய, நோக்கு ஆகும் - திருஷ்டிக் குரியதாம் (ஆகலின், இவை ஒன்றற் கொன்று நேர் மாறுனவை), அநக - பாவ மற்றவனே (மந்திரி), இவ் ஊகம் - இந்தக் கருத்து, தோன்ற - (உனக்கு) விளங்கும்படி, நாமே - யாமே, அறைகுவம் - (யுக்தியைக்) கூறுவோம், கேளாய் - (நீ உள் முகத்தோடு) கேட்பாயாக, (எ-று).

அஷ்ட அவதானம், தச அவதானம், சோடச அவதானம், சத அவதானம் முதலியன ஒரே காலத்தில் நடப்பன போலத் தோன்றுவது மயக்கத்தா லாம். அவை ஒன்றன் பின் ஒன்ருகக் கிரமமாய் நடக்கின்றன. அவற்றில், ஒரே காலத்தில் நடப்பதாக மயக்கம் உண்டாகின்றது. அது எது போல எனின், நூறு வெற்றிலையின் மேல், "ஒரே குத்தாய் குத்தி விட்டேன்" என்று உண்டாவது போல ஆம். அதாவது, ஒவ் வொரு வெற்றிலை யாகக் குத்தப்பட்டு நூறு வெற்றிலையும் குத்தப்பட்டனவே அன்றி, ஒரே காலத்தில், நூறு வெற்றிலையும் குத்தப்பட வில்லை. அப்படியிருந்தும் ஒரே குத்தில் ஒரே காலத்தில் குத்தப்பட்டனவாக மயக்கம் உண்டாகின்றது. இன்னும், "அதே விளக்கு" என்பதும், மாவலி (கொள்ளிக் கட்டை) யில், "சக்கரம் போன்று வட்டமா யிருக்குந் தன்மை" தோன்றுவதும், மயக்க மாம். விளக்கு ஒரே மாதிரியாக எரிந்து கொண்டிருத்தலின், சாதிருசியத்தால், அந்த விளக்கே, அதாவது மாலையில் வைத்த விளக்கே, காலையிலும் இருக்கின்றது என்று தோன்றுகின்றது. வேகத்தால், மாவலி (கொள்ளிக் கட்டை) யில்,

நெருப் பின்றிய இடங்களிலும் நெருப்பினல் உண்டாம் வட்ட வடிவைத் தன்மை தோன்றுகின்றது என உணர்க.

நோக்காகும் - ஈண்டு, நோக்குக் குரியவற்றை நோக்கு என உபசரித்தார். அநக அண்மை விளி. கேளாய் - முன் னிலை யேவல் உடன்பாட்டுத் தெரி நிலை வினை முற்று. நாம் - எழுவாய். அறைகுவம் - பய னிலை. ஊகம் - செயப்படு பொருள். (71)

தெற்கு நோக்கிச் செல்வோர், வடக்கி லிருக்கும் கங்கை நதியை அடையார் எனவும், இல் லறத்தார் ஞாந வாயி லாக மோக்ஷம் அடையார் எனவும், அரசர்கள் ராஜ்ஜிய வியவகாரத்தில் அவற்றைக் குறித்து மந்திரிகளோடு ஏகாந்தத் தாநத்தினை அடைந்து யூகம் செய்வார் எனவும், கூறல்.

தென்றிசை நடப்போர் கங்கை சென்றுதோய்ந்
திடுவ ரோதான், நின்றிதை நோக்கா யில்லி னிற்பவர்
முத்தி சேரார், அன்றியு மவனி வாழ்க்கைக் கமைச்சர்க
ளுடனே காந்தம், ஒன்றியே யூகஞ் செய்வா ருலகவேந்
தாயி னோர்கள். (72)

(இ—ள்) தென் திசை - (காசியினின்றுந் தெற்கே யுள்ள ஊரி லிருந்து) தெற்கு நோக்கி, நடப்போர் - நடந்து செல்லுவோர், கங்கை - (வட திசையி லுள்ள அக் காசிக்) கங்கா நதியை, சென்று - போய் அடைந்து, தோய்ந்திடுவரோ - (அதில்) ஸ்நாநஞ் செய்வார்களா? (செய்யமாட்டார்கள் அது போல), இல்லில் - கிரக விவகாரத்தில், நிற்பவர் - (அழுந்தி) இருப்பவர், முத்தி - மோக்ஷத்தினை, சேரார் - அடையமாட்டார், அன்றியும் - மற்றும், அவனி வாழ்க்கைக்கு - உலகர் வாழ்விற்குச் சாதநமான ராஜ்ய விவகாரத்தைக் குறித்து, உலக - (இக) லோகத்தி லுள்ள, வேந்தாயி

ஞோர்கள் - அரசர்கள், ஏகாந்தம் - (நிர்ஜநப் பிரதேச மாய) தனி யிடத்தை, ஒன்றி - பொருந்தி, அமைச்சர்களுடன் - மந்திரிமார்க ளோடு சேர்ந்து, யூகம் - ஆலோசனையை, செய்வார் - செய்கின்றார் கள் (அது போல் குரு அருளிய முத்தி மார்க்கத்தினை ஏகாந்தத்தி லிருந்து ஆராய்ந்து அநுட்டித்தல் வேண்டும், இதை - இவ் விஷயத் தினை, நின்று - (தனி இடத்தில் நிலைத்து) இருந்து, நோக்காய் - விசாரித்துப் பார்ப்பாயாக, (எ-று).

வைராக்யதீபம் கவி 41. "எடுத்துள குடும்பச் சுமையொ டுண் டொருவ னெங்ஙன ஞானவா சானை, அடுத்தவ னேவ லெடுத் தருள் சரக்கு மளவுநின் றுளமகிழ்ந் தன்னோன், கொடுத்தநாள் வாங்கிக் கொளும்பா மார்த்தங் கூடினுங் காலமா திகளால், தடுத் துரை தொழிலை விடுத்தலாற் சமாதி சார்ந்தஃ துணரவும் படுமே." (41) என்பது, இல் லறத்தான் ஞாநாசாரியரை அடைய முடியா தென்றும், அவனுக்குப் பூரண கிருபை வருமளவும் அவனது ஏவற் பணி விடையைத் தொடங்கிச் செய்து நிற்கமுடியா தென்றும், அந்த ஞாநாசாரியன் திரு வுள்ள மகிழ்ந்து ஞான உபதேசத்தை அநுக்கிரகம் பண்ணிய காலத்துத் தான் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும், அதுவரைக் காத்திருக்க முடியாது என்றும், கூறுவதை ஊன்றி நோக்குவார்க்கு, "இல்லி னிற்பவர் முத்தி சேரார்" என்பது நன்கு புல னாம்.

நடப்போர் - வேந்தாயினோர்கள் - நிற்பவர் - இவை மூன்றும் வினையா லணையும் பெயர்கள். தோய்ந்திடுவரோ தான் - இடு - பகுதிப் பொருள் விகுதி. ஓ - எதிர்மறை. தான் - அசை நிலை. அன்றியும் - உம் - எதிரது தழீஇய எச்சம். அவனி - இட வாகு பெயர். நோக்காய் - உடன்பாட்டு முன் னிலை யேவல் வினை முற்று. இல்லில் - இட வாகு பெயராய் ஆங்குள்ள விவகாரத்தினைக் குறித்தது. நடப்போர் - எழுவாய். தோய்ந்திடுவரோ - பய னிலை.

வேந்தாயினோர்கள் - எழுவாய். செய்வார் - பய னிலை. யூகம் - செயப்படு பொருள். "அது போல், குரு அருளிய முத்தி மார்க்கத் தினை ஏகாந்தத்தி லிருந்து ஆராய்ந்து அநுட்டித்தல் வேண்டும்" என்பது இசை எச்சத்தால் வந்தது. நீ - தோன்றா எழுவாய். நோக்காய் - பய னிலை. இது - செயப்படு பொருள். நிற்பவர் - எழுவாய். சேரார் - பய னிலை. முத்தி - செயப்படு பொருள். இதில் உவமை யணி யுண்டு. (72)

ஞாநி யெனப்படுவோர், சொல் லளவில் ஞாநி யாக விளங்குவோரும், செயல் அளவில் ஞாநியாக விளங்குவோரும் என இரு வகைய ராவர். இவரை வாசா ஞாநிகள் எனவும், அநுபவ ஞாநிகள் எனவும் கூறுவர். பாசம் விரோதி எனும் விவேக ஞாநம் உண்டாயின், பாசத்தில் ஆசை வைத்துப் பொருந்தல் கூடாது. வாசா ஞாநிகளோ, பாசம் விரோதி என்று கூறுவர், பாசம் விடார், எல்லாம் பிரஹ்மம் எனப் புலம்புவர் எனக் கூறுதல்.

பாசந்தான் பகைய தாகப் பார்வைபெற் றிடிற்பா சத்தில், பாசந்தான் வைத்துப் பின்னும் பற்றவுங் கூடு மோதான், பாசந்தான் பகைய தென்றே பகருநூன் மட்டே கற்றோர், பாசந்தான் விடவு மாட்டார் பரமெலா மெனவாய்ப் போக்கும். (73)

(இ-ள்) பாசம் - (சம்சார) பந்தம், பகையது ஆக - விரோதி என்ப தாக, பார்வை - (ஒருவர் உண்மை) ஞாநத்தை (விவேக நோக்கை), பெற்றிடில் - அடையில், பின்னும் - (அங்ஙனம் அதனை அடைந்த) பின்னரும், பாசத்தில் - (அச் சமுசார) பந்தத்தில் (அவர்), பாசம் வைத்து - ஆசையை வைத்து, பற்றவும் கூடுமோ -

பொருந்துதல் தகுமா? (கூடாது என்றபடி), [சிலர் சம்சாரத்தில் இருந்துகொண்டே சம்சாரம் விரோதம் என்று கூறுகின்றார்களே எனில், அதற்கு, வாசா ஞாநிகள் கூறுவர் எனச் சமாதாநங் கூறுகின்றார்.] பாசம் - சம்சாரம், பகையது - விரோதி, என்று - என, பகரும் - (வைராக்கியத்தைக்) கூறும், நூல் மட்டே கற்றோர் - (துறவு சாஸ்திர ஒழுக்க மின்றி அதன்) படிப்பு மாத்திர முடையோர், பாசம் - (சம்சார) பந்தத்தை, விடவுமாட்டார் - விட்டு நீங்கார், எலாம் - (அன்றியும்) யாவும், பரம் - பிரம்ம சொரூபமே, என - என்று, வாய் போக்கும் - வார்த்தை (மாத்திரம்) செலவிடுவர், (எ-று).

வைராக்ய தீபம் கவி 40. "தத்துவ முணர வேண்டினேன் மனைமுற் சகலமும் விடுத்துமெய்ஞ் ஞாந, முத்திரை திகழச் சமாதியுற் றல்லான் முடியுமோ வெனவுமை முதலா, வைத்ததற் குழாத்தை யொருவிநீள் கல்லான் மரத்தினீ ழலிற்சமா தியையுற், றத்தனே யுணர்த்தி னனெனிற் பினும்வே றறைதனம் மிகுமட னன்றே"(40) என்பது, ஆத்ம தத்துவத்தினை உணர விரும்பினேன், மனை முதலிய யாவற்றையும் விடவேண்டும் என்றும், பாசிவனே உமை முத லாகிய தன் குழாத்தை விட்டு நீண்ட கல் லால மரத் தடி நிழலில் சமாதி பொருந்தி யிருந்து உணர்த்தினன் என்றும், கூறுவது கொண்டு, பாசத்தை விடவேண்டும் என்றும், பாசத்தை விட்டேன் என்று பிறர் மெச்சச் சொல்லும் சொல்லால் பயன் இன்று என்றும் உணர்க.

பாசந் தான் - என்பவற் றுள்ள - தான் - நான்கும் அசை நிலைகள். பகையதாக - பகைய தென்றே - அது - இரண்டும் பகுதிப் பொருள் விகுதிகள். பின்னும் - உம் - எதிரது தழீஇய எச்சம். பற்றவும் - அசை நிலை. கூடுமோ தான் - ஓ - எதிர் மறைப் பொருள் குறித்தது. தான் - அசை நிலை. பகரும் - பெய

ரெச்சம். மட்டே - ஏ - பிரி நிலை. விடவும் - அசை நிலை. வாய் போக்கும் - இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை. வாய் - ஆகு பெய ராய் வாக்கினைக் குறித்தது. போக்கும் - என்னும் செய்யு மென் முற்றுப் பல்லோர் படர்க்கையில் வாராது. ஈண்டு, அங்ஙன் வந்தமை இட வழு வமைதி. கற்றோர் - எழுவாய். போக்கும் - பய னிலை. வாய் - செயப்படு பொருள். (73)

"ஆத்ம ஞாநத்தினால் மோக்ஷம் அடையலாம். துற வறம் வேண்டாம்." என்று மந்த அதிகாரிகளைக் குறித்து நூல் கூறும், தீவிர அதிகாரிகளைக் குறித்து, "துற வறம் வேண்டாம்." என்று, நூல் கூறாது எனக் கூறல்.

அந்தமா தியுமி லாவீ டடைந்துடற் பிறப்ப றுக்கச்
சுந்தர ஞாநம் போதுந் துறவற மேதுக் கென்றே
மந்ததி காரி யோரை மதித்துநூ லுரைக்குஞ் செய்தி
அந்தம தான பேருக் கத்தகை விளம்பா தென்றும். (74)

(இ—ள்) மந்த அதிகாரியோரை - (மோக்ஷம் அடைய வேண்டு மென்னும்) தீவிர இச்சை வைராக்கிய மில்லாதவரை, மதித்து - உத்தேசித்து, நூல் - சாஸ்திரம், அந்தம் - முடிவும், ஆதியும் - முதலும், இலா - இன்றிய, வீடு - மோக்ஷத்தை, அடைந்து - பொருந்தி, உடல் - (வினை வயத்தால் வரும்) சரீரத்தினது, பிறப்பு - (சம்பந்த முற லாகிய) பிறவியை, அறுக்க - நாசஞ் செய்ய, சுந்தர - (அஞ்ஞாநத்தை நிவிர்த்திக்கும்) வனப் புடைய, ஞாநம் - பிரத்தியக பிந்ந பிரம்ம சாக்ஷாத்காரம் (மட்டும்), போதும் - போதிய தாகும், துற வறம் எதுக்கு - சந்நியாசம் எதற்காகச் செய்ய வேண்டும் (செய்ய வேண்டிய தில்லை), என்று - என, செய்தி உரைக்கும் - (மோக்ஷ சாதந)விஷயத்தை சொல்லும், [தீவிர வைராக்கிய மோக்ஷ இச்சை உடைய உத்தம அதிகாரிக்கு அவ் வாறு கூறாது என்கின்றார்.]

அந்தமது ஆன - (சதுட்ட சாதனங்களும்) அவதிபரியந்தங் கைவரப் பெற்ற, பேருக்கு - (உத்தம) அதிகாரிக்கு, அத் தகைய - அவ் விதம் (சந்நியாசத்தை அடைய வேண்டாம் ஞானம் ஒன்றே போதும் என்னும்) தன்மையை, என்றும் - எப் பொழுதும், விளம்பாது - (அச் சாஸ்திரம்) கூறமாட்டாது, (எ—று).

அந்த மாதியும் - உம் - இறந்தது தழீஇய எச்ச வும்மை. அந்தம் - என்பத னீற்றில் எதிரது தழீஇய எச்ச உம்மை தொக்கது. இலா - இடையும் ஈறுங் குறைந்த இல்லாத என்னும் பெய ரெச்சம். என்றே - ஏ - அசை நிலை. அந்தமது - அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி. என்றும் - உம் - முற் றும்மை. நூல் - எழுவாய். உரைக்கும் - பய னிலை. செய்தி - செயப்படு பொருள். (நூல்) - எழுவாய். விளம்பாது - பய னிலை. அத்தகை - செயப்படு பொருள்.

(74)

"உத்பத்தியாகின்ற பிரபஞ்சப் பொருளின் தன்மையும், உத்பத்தி செய்கின்ற பிரமப் பொருளின் தன்மையும், அசுத்தந் துக்கம் அநித்தியத் தன்மையும், சுத்தஞ் சுக நித்தியத் தன்மை யும் விளங்க உபதேசிப்பாம்" என, மஹா ராஜன் மந்திரிக் குக் கூறினன், எனக் கூறல்.

தோன்று கின்ற பொருளியல்புந் தோற்று விக்கும் பொருளியல்பும், தோன்ற வுனக்கி யாமுரைக்கச் சோக மறவே கேட்டிடுவாய், தோன்று பொருள்க ளநித்தமு மாய்த் தூய்மை யின்றித் துக்கமுமாய்த், தோன்றுந் தோற்று விக்கும்பொருள் சுகமாய்ச் சுத்த நித்தமு மாம்.

(75)

(இ—ள்) தோன்றுகின்ற - காணப்படுகின்ற, பொருள் - பிரபஞ்சத்தின், இயல்பும் - சுபாவமும், தோற்றுவிக்கும் - (இதனை)

விளக்குவிக்கின்ற, பொருள் - (பிரஹ்ம) வஸ்துவின், இயல்பும் - சுபாவமும், உனக்கு - நினக்கு, தோன்ற - (நன்கு) விளங்கும்படி யாக, யாம் - நாம், உரைக்க - கூற, சோகம் - வருத்தம், அற - இன்றி, கேட்டிடுவாய் - (அதனை நீ) கேட்பாயாக, தோன்று - விளங்காநின்ற, பொருள்கள் - (இப் பிரபஞ்ச) பதார்த்தங்கள், அநித்தமும் ஆய் - அநித்திய மாயும், தூய்மை இன்றி - சுத்த மில்லா மல் (அசுத்த மாயும்), துக்கமும் ஆய் - துக்க மாயும், தோன்றும் - விளங்கிக் கொண்டிருக்கும், தோற்றுவிக்கும் - (அசுத்த, துக்க, அநித்தியத் தன்மை விசிட்டப் பிரபஞ்சத்தை) விளக்குவிக்கின்ற, பொருள் - (பிரம்ம) வஸ்து, சுத்தம் - சுத்த மாயும், சுகம் ஆய் - சுக மாயும், நித்தமும் ஆய் - நித்திய மாயும் (இருப்பதாம்), (எ-று).

இயல்பும் - இயல்பும் - உம் - இரண்டும் எண்ணுப் பொருளன. உனக்கியாம் - இ - சாரியை. அறவே - ஏ - அசை நிலை. கேட்டிடு வாய் - இடு பகுதிப் பொருள் விகுதி. அநித்தமும் - துக்கமும் - உம் - இரண்டும் எண்ணுப் பொருளன. நித்தமும் - உம் - இறந்தது தழீஇய எச்சம். நீ - தோன்று எழுவாய். கேட்டிடுவாய் - பய னிலை. (இயல்பு) - செயப்படு பொருள். பொருள்கள் - எழுவாய். தோன்றும் - பய னிலை. தோற்றுவிக்கும் பொருள் - எழுவாய். ஆம் - பய னிலை.

(75)

முற் பாட்டிற் கூறியபடியே பிரபஞ்சத்தின் அநித்தியத் தன்மை முதலியவற்றையும், பிரமத்தி னித்தியத் தன்மை முதலியவற்றையுங் கூறத் தொடங்கி, முதலில் தேக அநித்தியத் தன்மையைக் கூறல்.

பால னனப ருவம்போம் பன்னுகு மாரப்ப ருவம் போம், கோல மானத ருணம்போங் கோலே யூன்றிக்கு னிந்தெழுந்து, காலன் மாய்க்கவ னவர்களுங் கல்லென் றழுது பேர்மாற்றி, ஏலப் பிணமென் றுருபெயரிட் டிடுகாட் டிடுத லொருதலையே.

(76)

(இ—ள்) பாலன் ஆன பருவம் - பாலன் என்ப தான (7 வயதிற் குட்பட்ட) குழந்தைப் பருவமும், போம் - நாச மாகும், பன்னு - (எட்டுத் தொடங்கிப் பதி னாறு வயதின தென்று) சொல்லப் படுகின்ற, குமாரப் பருவம் - வாலிபப் பருவமும், போம் - நாச மாகும், கோலம் ஆன - (16 தொடங்கி 30 வயது வரை யுள்ள) அழ கான, தருணம் - (காளைப்) பருவமும், போம் - நாச மாகும், கோலே - தண்டை, ஊன்றி - (மூன்றாங் கா லாக) ஊன்றிக் கொண்டு, எழுந்து - எழுந்து, குனிந்து - வளைந்து (நடக் கும் வார்த்திகப் பருவத்தில்), காலன் - எமன், மாய்க்க - கொல்ல, அனைவர்களும் - (அச் சமயத்தில் உறவின ராதி) யாவர்களும், கல் என்று - "கல்" எனச் (சத்த மிட்டு), அழுது - அலறிக் கொண்டு, பேர் - (முன்னர் உள்ள) நாமத்தை, மாற்றி - வேறு படுத்தி, பிணம் - சவம், என்று - என, ஒரு பெயர் - ஒரு நாமம், ஏல - பொருந்த, இட்டு - வைத்து, இடு காடு - சுடு காட்டில், இடுதல் - (அச் சரீரத்தை) வைத்துக் கொளுத்துதல், ஒருதலே - நிச்சய மாம், (எ-று).

அனைவர்க்கும் - உம் - முற் றும்மை. கல் - ஒலிக் குறிப்பு. ஏல - என்னும் வினை யெச்சம் இட்டு என்னும் வினை யெச்சங் கொண்டது. எழுந்து - என்னும் வினை யெச்சம், குனிந்து என் னும் வினை யெச்சத்தையும், குனிந்து என்னும் வினை யெச்சம், அவாய் நிலையாற் பெற்ற நடக்கும் என்னும் பெய ரெச்சத்தையும் கொண்டன. ஒருதலேயே - ஏ - ஈற் றசை. காடு - காட்டு எனப் பகுதி இரட்டித்தது. பருவம் - எழுவாய். போம் - பய னிலே. பருவம் - எழுவாய். போம் - பய னிலே. தருணம் - எழுவாய். போம் - பய னிலே. இடுதல் - எழுவாய். ஒருதலே - பய னிலே. (76)

இதுவும் அது.

கருவி னின்றும ழிந்துபோங் கண்டகு ழந்தையி
னுங்குமரப், பருவந் தனிலும் போந்தருணப் பருவந்

தனிலும ழிந்துபோம், உருவ நடுங்கு மூப்பதினு
மொடுங்கு மெந்தக் காலேயினும், ஒருவி யழித லியல்பாகு
மூலகத் துடலின் வாழ்க்கையுமே. (77)

(இ—ள்) உலகத்து - பிரபஞ்சத்தில், உடலின் - சரீரத் தினது, வாழ்க்கை - வாழ்வு (விசாரிக்கின்), கருவினின்றும் - கெர்ப்பத்தி லிருந்தும், அழிந்து போம் - நாச மடைந்து போகும். கண்ட - பிறந்த, குழந்தையினும், சிசுவிலும், குமரப் பருவந்தனி லும் - கௌமாரப் பருவத்திலும், போம் - (நாச மடைந்து) போகும். தருணப் பருவந்தனிலும் - யௌவனப் பருவத்திலும், அழிந்து போம் - நாச மடைந்து போகும், உருவம் - அவயவங்கள், நடுங்கும் - நடுங்குகின்ற, மூப்பதினும் - விருத்த பருவத்திலும், ஒடுங்கும் - நாச மடைந்து போகும், எந்த காலேயினும் - (இவ் வாறு) எந்த நேரத்தி லாயினும், ஒருவி யழிதல் - (உயிர் பிரியப்) பிரிந்து நாச மாய்விடல், இயல்பு ஆகும் - சுபாவ மாகும், (எ-று).

உம் - எழனுள். எந்தக் காலேயினும் - உம் - முற்று. வாழ்க் கையுமே - உம் - அசை நிலே. ஏ - ஈற் றசை. ஏனைய ஐந்தும் எண் ணும்மைகள். பருவந்தனிலும் - பருவந்தனிலும் - தன் - இரண்டும் சாரியைகள். மூப்பதினும் - அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி. வாழ்க்கை - எழுவாய். அழிந்து போம் - போம் - அழிந்து போம் - ஒடுங்கும் - இவை முறையே அவ் வெழுவாய்க்குப் பய னிலேக ளாம். அழிதல் - எழுவாய். இயல்பாகும் - பய னிலே. (77)

பஞ்ச பூதம் பாநு திங்கள் நக்ஷத்திரங்கள் அசுரர் தேவர் அரக்கர் இந்திரன் பிரமா மால் என்பவர்களின் அநித்தியத் தன்மையைக் கூறல்.

பஞ்ச பூதம ழிந்துபோம் பாநுத் திங்களு டுக்கள் போம், வஞ்ச வசுரர் மடிந்திடுவர் மாகர் பதம்போம் வல்லரக்கர், துஞ்சு வார்கள் போகிபதந் துஞ்சும் பிரமன் பதந்தானுந், துஞ்சுந் திருமால் பதந்துஞ்சுந் துஞ்சா தொன்றே பரமபதம். (78)

(இ—ள்) பஞ்ச - ஐந்து, பூதம் - பூதமும், அழிந்து போம் - நாச மாம், பாநு - சூரியனும், திங்கள் - சந்திரனும், உடுக்கள் - நக்ஷத்திரங்களும், போம் - நாச மாகும், வஞ்ச - கபடத்தோடு கூடிய, அசுரர் - அசுரர்களும், மடிந்திடுவர் - நாச மாவர், மாகர் - தேவர்களது, பதம் - (சுவர்க்க) பதவியும், போம் - நாச மாகும், வல் - பல முடைய, அரக்கர் - ராக்ஷஸர்களும், துஞ்சுவார்கள் - நாச மாவர், போகி - இந்திரனது, பதம் - (சுவர்க்க லோக தேவ எஜமாநத் தன்மை வாய்ந்த) பதவியும், துஞ்சும் - நாச மாகும், பிரமன் - நான்முகனது, பதந்தானும் - (சத்ய லோக) பதவியும், துஞ்சும் - நாச மாகும், திரு - அழகிய, மால் - மஹாவிஷ்ணுவினது, பதம் - (வைகுண்ட) பதவியும், துஞ்சும் - நாச மாகும்; பரம - மே லாகிய, பதம் - (மோக்ஷம் என்னும் கைவல்லிய) பதவி, ஒன்று ஏ - ஒன்று மாத்திரமே, துஞ்சாது - நாசமாகாதிருப்பதாம், (எ-று).

பூதம் முதலிய எழுவாய்ப் பெயர்களின் இறுதி தோறும் எண்ணும்மைகள் தொக்கன. மடிந்திடுவர் - இடு - பகுதிப் பொருள் விகுதி. பதந்தானும் - தான் - அசை நிலை. ஒன்றே - ஏ - பிரிநிலையும், தேற்றமு மாம். பஞ்ச பூதம் - எழுவாய். அழிந்துபோம் - பய னிலை. பாநுத் திங்க ளுடுக்கள் - எழுவாய். போம் - பய னிலை. அசுரர் - எழுவாய். மடிந்திடுவர் - பய னிலை. மாகர் பதம் - எழுவாய். போம் - பய னிலை. அரக்கர் - எழுவாய். துஞ்சுவார்கள் -

பய னிலை. போகி பதம் - எழுவாய். துஞ்சும் - பய னிலை. பிரமன் பதம் - எழுவாய். துஞ்சும் - பய னிலை. திரு மால் பதம் - எழுவாய். துஞ்சும் - பய னிலை. (பரம பத) மொன்று - எழுவாய். துஞ்சாது - பய னிலை. (78)

தேகத்தின் அசுத்தத்தினை விளக்கிப், பிரமமே பரிசுத்த வஸ்து எனக் கூறல்.

தோலி ரத்தமெ லும்பிறைச்சி சுக்கில மேதை மச்சை யொன்றாய்த், தூலிக ரித்தவு டம்பாகுந் தொட்ட வெவை யுந் தன்வடிவாய்க், கோலிய டக்கிக்கொ ளுமிதனைக் கூறு கூறு நோக்காது, போலியு ணர்வோர் மகிழ்வெய்தும் புநித மென்றும் பரமபதம். (79)

(இ—ள்) தோல் - சர்மம், இரத்தம் - உதிரம், இறைச்சி - மாமிசம், மேதை - சநாயு (நரம்பு), எலும்பு - அஸ்தி, மச்சை - மூளை, சுக்கிலம் - சுக்கிலம், ஒன்று ஆய் - (ஆகிய சப்த தாதுக் களும்) ஒன்றாகச் சேர்ந்ததனால், தூலிகரித்த - பருத்த, உடம்பு ஆகும் - (இச்) சரீரம் உண்டாவ தாம், தொட்ட - (தன்னைச்) சம்பந்தித்த, எவையும் - எந்தப் பதார்த்தங்களையும், தன் வடிவு ஆய் - தனது அசுத்த சொரூப மாக, கோலி - வளைந்து, அடக்கிக் கொளும் - ஒடுக்கிக்கொள்ளுகின்ற, இதனை - இத் தகைய அருவருக்கத் தக்க சரீரத்தினை, போலி உணர்வோர் - அற்பஞ்ஞர் (மயக்க வறி வுடையோர்) (உண்மை யறிவற்றோர்), கூறு கூறு - வேறு வேறாகப் (பிரித்து), நோக்காது - (ஆராய்ந்து) பார்க்காது, மகிழ்வு - (மோகத்தினால் அதனைப் பிரீதிக் குரியதாகக் கண்டு) சந்தோஷத்தை, எய்தும் - அடைகின்றனர் (அது தவறாம். பின்னரோ), என்றும் - எப் பொழுதும், பரம பதம் - (மே லான) பிரம பதமே, புநிதம் - பரிசுத்த மாம், (எ-று).

அஞ்சு வதைப் பரணி (19), ஞாந விநோதன் படைச் செருக்கு, "நரம்பெலும்பு மூளைதசை நவைதருதோ லாற் பொதிந்த, குரம்பையினைக் கற்றோருங் கொண்டாட லென் கொண்டே." (21) என, தத்துவராய சுவாமிகளும், தூல தேக இழிவைக் கூறியிருக்கின்றார்கள். விவேக சூடாமணியில், (கவி 100) "மெத்திய தொக்கு மேதை மேதசு மச்சை யத்தி, சுத்திய நரம்பி ரத்தஞ் சுழல்மல மூத்தி ரங்கள், இத்தனை வகைநி ரம்பி யிருக்குமித் தூல தேகம், இத்தினும் வைய கத்தி லிகழ்ந்திடும் பொருள்வே றுண்டோ." என, தூல தேக அசுத்தத்தினைக் கூறி யிருத்தலையும் காண்க.

ஒன்றாய் - ஈண்டு ஆக என்னும் செய வென் வாய்பாட்டுத் தெரி நிலை வினை யெச்சம் காரணப் பொருளில் ஆய் எனத் திரிந்து நின்றது. கொளும் - பெய ரெச்சம். கூறு - என்புழி, ஆக - என்பது ஈறு குறைந்து ஆ என நின்றது. உணர்வோர் - வினையா லணையும் பெயர். மகிழ் வெய்தும் - என்புழி, எய்தும் - என்பது செய்யும் என்னும் முற்று; அது பல்லோர் படர்க்கையில் வாராது; ஆயினும், இழிவு பற்றி, உயர்திணையினை அஃறிணையாக வைத்து அஃறிணைப் பன்மை வினை கொண்டதாகக் கூறப்பட்டது. உடம்பு - எழுவாய். ஆகும் - பய னிலை. போலி யுணர்வோர் - எழுவாய். எய்தும் - பய னிலை. மகிழ்வு - செயப்படு பொருள். பரம பதம் - எழுவாய். புநிதம் - பய னிலை. (79)

பிரபஞ்சத்தின் துக்கத்தினைக் கூறப் புகுந்து, உற்பத்தி நாச காலத் துக்கத்தினை விளக்குதல்.

அரந்தை யதனை யொழுங்காக வறையக் கேணீ யவனியெல்லாம், பரந்த சிருட்டி திதியொடுக்கம் பண்பாய் நிகழுஞ் சிருட்டிதனில், பொருந்து பெரிய துன்பைந்து

போய்மாண் டுறில தெண்மடங்கே, இருந்த திதியு மிரண் டாகு மிளமை யென்று மூப்பென்றும். (80)

(இ-ள்) அரந்தை அதனை - (இவ் வுடல் வாழ்க்கையின்) துக்கத்தினை, ஒழுங்கு ஆக - முறை யாக, அறைய - (யாம்) கூற, நீ - நீ, கேள் - கேட்பாயாக, பரந்த - விரிந்த, அவனி (இப்) பிரபஞ்சம், எல்லாம் - முழுதிலும், சிருட்டி - உற்பத்தியும், திதி - நிலைப்பும், ஒடுக்கம் - நாசமும், பண்பு ஆய் - முறை யாக, நிகழும் - தோன்றும், சிருட்டிதனில் - (அவற்றுள்) உற்பத்தியில், பொருந்து - அடையும்படி யான, பெரிய - மிக்க, துன்பு ஐந்து - துக்கம் ஐந்து (உண்டு), போய் மாண்டு உறில் - இறந்து போகில், அது - (அதில்) அத் துக்கம், எண் மடங்கு - (பிறப்புத் துன்பத்தினும்) எட்டுப் பங்கு (அதிக முண்டு), இருந்த திதியும் - (இனி) எஞ்சி யுள்ள நிலைப்பும், இளமை - இளமைப் பருவம், என்றும் - எனவும், மூப்பு - விருத்த பருவம், என்றும் - எனவும், இரண்டு ஆகும் - இரு வகை யாகும், (எ-று).

உத்பத்தி காலத் துன்பம், 1. கருப்பாசயப்பை யுறுத்துதல், 2. அதில் ஜலம் பூரித்தல், 3. உதர அக்கிநியால் வேவுதல், 4. பிரசூத வாயுவு முரித்துத் தள்ளுதல், 5. யோநி த்வாரத்தில் நெருக் குண்ணல் என ஐந்து வித மாம்.

மரண காலத் துன்பம், கடவுளே அறியவேண்டுதலின், எண் மடங்கு என்று மிகுதி பற்றி ஓர் அளவு கூறினர்.

மெய்ஞ் ஞாந விளக்கம், "வந்திடு மாணத் துன்பம் மறித் துரை செய்யப் போமோ, உந்திமே லையும் பித்து முணர்வொடு பொறிக லங்கி, நந்திடா விருளே மூடி நாவுலர்ந் தலமந் தென்னே, இந்தமா விறப்பிற் றுன்பம் பவத்துன்பத் தெண்ம டங்கே." என்றும்,

வைராக்ய தீபம் (கவி 11), "உடலிதுற் பவத்தோ ரைம் பெருந் துயர்மாய்ந் துறுகணத் துயரினெண் மடங்கால், இடையுள திதிகட் டுயரமூப் பறிவோங் கிளமையிற் பிணியுறு விடத்தும், விடலரும் பசிநோய் காமநோய் தணிப்பான் மிகுபொரு டேடுத றுயரீண், டடையினு மதனைக் காக்குத றுயர்வேந் தாயினு மிகு நராற் றுயரே." என்றும்,

குறுந் திரட்டு, "பாண மாகிய பெண்டிருஞ் சுற்றமும் பண்டுதங் கையிற்றந்த, இரண மானவை கொண்டிட விவரைவிட் டியம்பிடா திவணேகும், மரண வேதனை யாவரா லறியலா மயங்கியைம் புலனந்தக், காரணம் யாவையுங் கலங்கிட வருந்துயர் கடவுளே யறிகிற்பான்." என்றும்,

திரு ஞாந சம்பந்த சுவாமிகள், திரு வை யாறு, திருக்கடைக் காப்பு, கவி 1. "புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி யறிவழிந் திட்டைமே லுந்தி, அலமந்த போதாவி யஞ்சேலென் றருள்செய்வா னமருங் கோயில், வலம்வந்து மடவார்க ணடமாட முழவதிர மழையென் றஞ்சிச், சிலமந்தி யலமந்து மரமேறி முகில்பார்க்குந் திருவை யாறே." என்றும்,

அஞ்ஞ வதைப் பரணி 14 குறி, "உடலை யொன்றிய வுயிர்வி டும்பொழு துணர்வ தன்றியிலே, நடலை கொண்டுட னழுவல் கண்டுள நடுந டுங்கிடுமே." 3 என்றும்,

கூறி யுள்ள பிரமாணங்களை உற்று நோக்கின், மரணத் துன்பம் அதிக மென்பது புல னும்.

அரந்தையதனை - அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி. சிருட்டி திதி யொடுக்கம் - இவற்றி னீற்றில் எண் ணும்மைகள் தொக்கன. சிருட்டிதனில் - தன் - சாரியை. பொருந்து - தெரி நிலை வினைப்

பெய ரெச்சம், துன்பு என்னும் பெயர் கொண்டது. மாண்டுறில் - உறு - துணை வினை. மடங்கே - ஏ - அசை நிலை. திதியும் - உம் - இறந்தது தழீஇய எச்சம். என்றும் - என்றும் - உம் - இரண்டும் எண்ணுப் பொருளன. நீ - எழுவாய். கேள் - பய னிலை. அரந்தை - செயப்படு பொருள். சிருட்டி திதி யொடுக்கம் - எழுவாய். நிகழும் - பய னிலை. துன்பு - எழுவாய். ஐந்து - பய னிலை. அது - எழுவாய். எண் மடங்கு - பய னிலை. திதி - எழுவாய். ஆகும் - பய னிலை. (80)

திதி கால துக்கத்தினைக் கூறல்.

விருத்த பருவ மிகத்துன்பம் விளங்கு மிளமை யிரண்டவையின், வருத்து பிணியின் மிகத்துன்பம் வளமை யிளமை மூன்றுகும், கருத்த தறியாக் குழந்தையென்றுங் குமார மென்றுங் காளையென்றும், அருத்த மறியா ததிற் றுன்ப மடையும் பாலப் பருவத்தில். (81)

(இ—ள்) இரண்டவையில் (மேற் கூறிய திதியின் கூறுகிய) அவ் விரண்டில், விருத்த பருவம் - முதுமைப் பருவம், மிக - அதிக, துன்பம் - துக்கம் (தருவதாம்), வளமை - (சோபை) அழகிய, இளமை - இளமைப் பருவ மானது (பொதுவாக), வருத்து - கஷ்டப்படுத்துகின்ற, பிணியின் - (அதிகரித்த) வியாதிகளினல், மிக - எல்லை யின்றி, விளங்கும் - (அம் முக் கூறுக) விளங்கும், இளமை - இளமை (ப் பருவம்), கருத்தது - (கூறுவோரது) அபிப் பிராயத்தை, அறியா - உணர முடியாத, குழந்தை - பாலப் பருவம், என்றும் - எனவும், குமாரம் - கௌமாரப் பருவம், என்றும் - எனவும், காளை - யௌவநப் பருவம், என்றும் - எனவும், மூன்று ஆகும் - மூ வகைத் தாகும், துன்பம் - துக்கம் (தருவதாம்), பாலப் பருவத்தில் - (அப் பிணியா லாம் துன்பமே யன்றிச்) சிசுப் பருவத்

தில், அருத்தம் - பொருள்களின் தன்மையை, அறியாததில் - உணர முடியாமையினுல், துன்பம் - (மந முதலியனவற்றை) துக்கம், அடையும் - பொருந்தும், (எ-று).

வைராக்ய தீபம் (கவி 11), "உடலிதுற் பவத்தோ ரைப்பெருந் துயர்மாய்ந் துறுகணத் துயரினெண் மடங்கால், இடையுள திதிக் கட் டுயரூப் பறிவோங் கிளமையிற் பிணியுரு விடத்தும், விடல ரும் பசிநோய் காமநோய் தணிப்பான் மிகுபொரு டேடுத றுய ரீண், டடையினு மதனைக் காக்குத றுயர்வேந் தாயினு மிகுநாற் துயரே." (2) என்று, கூறுவது கொண்டு, உத்பத்தி திதி லயம் என மூன் றவத்தை யுள வெனவும், திதியும், இளமை மூப் பென இரு வகைப்படும் எனவும், இளமையும் பால கௌமார யௌவநம் என மூன்று பிரிவினது எனவும், உத்பத்தி காலத் துன்பம், திதி காலத் துன்பம், லய காலத் துன்பம் எனத் துன்ப மூ வகைப்படு மெனவும் விவேகித்து உணர்க.

வருத்து பிணியின் மிகத் துன்பம் என்றதற்கு உதாரணம், மெய்ஞ் ஞாந விளக்கம், "பிணியினுல் வலியுங் கேடாம் பிணியினு லழகும் போகுந், துணிவெலாம் பிணியாற் குன்றுந் தொலைவில்வே தனையைச் செய்யுந், தணிவிலா துள்ளே நின்று சாலவு மொறுக்கும் பொல்லாப், பிணியதே யொக்குந் துன்பம் பேசிடிற் பிறிது முண்டோ." எனக் கூறலை உணர்க.

இரண்டவையின் - என்பதனை - அவை இரண்டின் - என அந்நுவயிக்க. கருத்ததறியா - அறியாததில் அது - இரண்டும் பகுதிப் பொருள் விகுதிகள். என்றும் - என்பவற் றுள்ள, உம் - மூன்றும் எண்ணுப் பொருளன. விருத்த பருவம் - எழுவாய். துன்பம் - பய னிலை. இளமை - எழுவாய். துன்பம் - பய னிலை. துன்பம் - எழுவாய். அடையும் - பய னிலை.

(81)

இதுவு மது.

தந்தை தாய ராசிரியர் தாங்கண் முனித றனக்கஞ்சிச்
சிந்தை கலங்குங் கௌமாரஞ் சிறந்த காளைப் பருவத்தின்
முந்து பசிநோய் காமநோய் முடுகித் தணிக்கப் பொருடேட
இந்தப் புவநத் திரவுபக லிடைய றுத தொழிற்றுன்பம். (82)

(இ—ள்) கௌமாரம் - குமாரப் பருவத்தில், தந்தை - பிதா, தாயர் - மாதா, ஆசிரியர் தாங்கள் - உபாத்தியாயர் (முதலியோர் கள்), முனிதல் தனக்கு - கோபித்தற்கு, அஞ்சி - பயந்து, சிந்தை - மநம், கலங்கும் - வருத்த மடையும், சிறந்த - (கல்வி ஆண்மை திற னுற்று) அழகிய, காளை பருவத்தில் - யௌவநப் பருவத்தில், முந்து - விரைந்து வருகின்ற (மே லெழுகின்ற), பசி நோய் - பசி வியாதியையும், காம நோய் - காம வியாதியையும், முடுகி - விரைந்து, தணிக்க - சாந்தஞ் செய்தற் பொருட்டு, பொருள் - திரவியங்களை, தேட - சம்பாதித்தற்காக, இந்த புவநத்து - இந்த லோகத்தில், பகல் இரவு - அகோராத்திரம், இடையறுத - ஒழி வின்றிய, தொழில் - வேலைகளினுல், துன்பம் - துக்கம் ஆம், (எ-று).

"शैशवे गुरुतो भीतिर्मातृतः पितृतस्तथा ।
जनतो ज्येष्ठबालाच्च शैशवं भयमन्दिरम् ॥ ३३ ॥

மஹா உபநிஷத் 3-வது அத்தியாயம். 33-வது மந்திரம்.

பாலப் பருவத்தில் குருவினுல் பயம் (உண்டாகின்றது). மாதா வினுலும், பிதாவினுலும், அவ் வண்ணமே. ஜநங்களினுலும், பெரிய பிள்ளைகளினுலும், (பயம் உண்டாகின்றது). பால்யம் பய * மந்திர மாம். (அதாவது பயம் இருப்பதற்கு வீடு ஆம்) என்றும்,

* मन्दिरम् - (மந்திரம்) வீடு.

"अज्ञानापहतो बाल्ये यौवने वनिता हतः ।
शेषे कलत्रचिन्तार्तः किं करोति नराधमाः ॥ २३ ॥

மஹா உபநிஷத் 6-வது அத்தியாயம். 23-வது மந்திரம்.

"பால்யத்தில், அஞ்ஞாநத்தினல் (நரர்கள்) கெடுக்கப்படுகின்றனர். யௌவநத்தில், ஸ்திரீயால் கெடுக்கப்படுகின்றனர். மற்றைய பருவங்களில், மனைவியைக் குறித்த சிந்தனை முதலியவற்ருல் கெடுக்கப்படுகின்றனர். (இங்ஙன மிருத்தலால்) தாழ்ந்த மனிதர்கள் என் செய்வார்கள் என்றும், மஹா உபநிஷத்தில், குரு மாதா பிதா ஜநங்கள் பெரிய பிள்ளைகள் முதலியவர்களாலும், அறியாமையினல், ஸ்திரீயினல், மனைவியால், துன்பம் உண்டாகின்றது என்றுங் கூறியிருப்பது காண்க,

அஞ்ஞ வதைப் பரணி 4 பேய் (கவி 14).

"வயிறு சாணும்வ ளர்த்தற்பொ ருட்டந்த வானுஞ் சென்றுவ ரக்காலு டையன, கயிறும் கம்பையு மேடும்பி றர்க்கொரு காக்ஷி போல்வரும் புத்தகக் கையன." (14) என்றும், "கவலையுற்ற தம்பசியைத் தணிப்ப வேறோர் கதியின்மை யாலறந்தாங் காட்டுவார்போல், குவலயத்தோர் பொருள்விரகால் வாங்கிக் கொண்டு குருக்கொடுக்கும் பேய்களொரு கோடி கோடி." (19) என்றும், தத்துவராய சுவாமிகள், பேய் கூற்ருக, அஞ்ஞ வதைப் பரணியில், பசி நோயை நிவிர்த்தித்தற்கு, இந்த லோகத்தில் இரவு பகல் செய்யுந் தொழில் அன்றி, அந்த லோகத்திற்கும் சென்றுவரக் கால்கள் உடையன என்று பசியின் கொடுமையைக் கூறி யிருத்தலையும் உணர்க.

ஆசிரியர் தாங்கள் - தாம் அசை நிலை. முனிதனக்கு - தன் - சாரியை. சிந்தை - எழுவாய். கலங்கும் - பய னிலை. துன்பம் - எழுவாய். (ஆம்) - பய னிலை (அவாய் நிலையாற் பெறப்பட்டது.)

(82)

இதுவு மது.

பொருளுண் டாகிற் காப்பதனாற் பொருந்துந் துன்ப
மரசாகின், ஒருதம் மிகுத்த வரசரா லுதவுந் துன்ப
மொருகுடைக்கீழ், நிருப ஞகி னேய்மரண நேரு மென்
னும் பயத்தானும், வருவ தெனேயோ மறுமையினி
லென்றும் வாடித் துன்புறுமே. (83)

(இ—ள்) பொருள் - (புண்ணிய மிகுதியினல்) திரவியம், உண்டாகில் - இருக்கு மாயினும், காப்பதனல் - (அதனை ராஜ சோர அக்கினி முதலியவற்றி னின்றும்) இரக்ஷிப்பதனல், துன்பம் - துக்கம், பொருந்தும் - வந்து சேரும், அரசு ஆகின் - (ஒரு தேசத்து) அரச ஞக இருக்கின், தம் - தமக்கு, மிகுத்த - (வலியில்) அதிகரித்த, ஒரு - (வேறு) ஒரு, அரசனல் - இராஜனல், துன்பம் - துக்கம், உதவும் - (அவனுக்கு) கொடுக்கப்படும் (வந்து பொருந்தும்), ஒரு - ஏக (சக்கிராதிபதியாய்), குடைக் கீழ் - (சந்திர வட்டக்) குடையின் கீழ் (இருந்து அரசாக்ஷி செய்கின்ற), நிருபன் - (பேர்) அரசன், ஆகின் - ஆக இருக்கின் (அவன்), நோய் - வியாதியும், மரணம் - மரணமும், நேரும் - (வந்து) பொருந்தும், என்னும் - என்கின்ற, பயத்தானும் - பீதியினலும், மறுமையில் - (பிரஜைகள் செய்த பாவம் தன்னைப் பற்றும் என்னும் நியாயப்படி) மறுஜென்மத்தில், வருவது எனேயோ - யாது வருமோ (என்கின்ற பீதியினலும்), என்றும் - சதா காலமும், வாடி - வாட்ட முற்று, துன்பு - துக்கத்தை, உறும் - பொருந்துவன், (எ-று).

வைராக்ய தீபம் கவி 12, "இளமையிற் பிணியற் ருெருகுடை நிழற்கீ ழிருநில முழுவதும் புரக்கும், வளமைபெற் றுடைய மகற்குமெப் பொழுது வருங்கொல்கூற் றெனும்பயத் தானும், உளமிகப் பறைநின் றறையுமேற் புவிமீ துடையரோ மற்றைய

ரின்பங், களிமிகுத் திருப்பர் தெளிவிலா மையின்மேற் காரியங் கருதுரா நரரே.'' (12) என்று, சார்வபௌமனுக்கும் துன்பம் உண்டு என்று கூறுவது உணரற்பாற்று.

காப்பதனால் - அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி. உதவும் - படு விகுதி குறைந்த, உதவப்படும் என்னும் செயப்பாட்டு வினை. நோய் மரணம் - உம்மைத் தொகை. எனையோ - ஓ - அசை நிலை. எனை - என்ன என்பதன் விகாரம். என்றும் - உம் - முற்று. உறுமே - ஏ - அசை நிலை. துன்பம் - எழுவாய். பொருந்தும் - பய னிலை. துன்பம் - எழுவாய். உதவும் - பய னிலை. அவன் (நிருபன்) - தோன்றா எழுவாய். உறும் - பய னிலை. துன்பு - செயப்படு பொருள்.

(83)

சுவர்க்க லோகத்திலும் துக்கம் உண்டு என்று கூறல்.

மாகர்க் கசுரர் பகையுளது மகிழ்ச்சி வாட்ட மிகவு முள, தாகத் தகலா நோயுமுள தநங்க வுளது நசை யுளது, போகத் தழுந்தன் மிகவுளது பொன்ற லுளது கற்பத்தே, சோகத் திறங்க ளிவையுடைய துறக்கத் தென்னை சுகமுளதே.

(84)

(இ—ள்) மாகர்க்கு - தேவர்கட்கு, அசுரர் - அசுரர்களி னுடைய, பகை - விரோத மானது, உளது - இருக்கின்றது, மகிழ்ச்சி - இன்பமும், வாட்டம் - துன்பமும், மிகவும் - அதிக மாக, உளது - உண்டு, ஆகத்து - சரீரத்தில், அகலா - நீங்காத, நோயும் - (நா லாயிரத்து நா னூற்று நாற்பத் தெட்டு) வியாதியும், உளது - இருக்கின்றது, அநங்கன் - மன்மதனது (விகாரமும்), உளது - இருக்கின்றது, நசை - (மிதமிஞ்சிப் போக்கிய பதார்த்தங் களில்) ஆசையும், உளது - இருக்கின்றது, போகத்து - அருந்தல்

பொருந்தல்களில், மிக - அதிக மாக, அழுந்தல் - மூழ்கிக் கிடத்த லும், உளது - இருக்கின்றது, கற்பத்தே - (இந்திர) கற்பத்தினது (முடிவில்), பொன்றல் - நாசத்தை யடைதலும், உளது - இருக் கின்றது, சோகத் திறங்கள் - துக்கத் தன்மைக ளாகிய, இவை உடைய - இவற்றை யுடைய, துறக்கத்து - ஸ்வர்க்கத்தின்கண், என்னை - யாது, சுகம் - சுகம், உளது - இருக்கின்றது (ஒரு வித சுகமு மில்லை யாம்), (எ-று).

ஸ்வர்க்க லோகத்தில், வியாதிக்குச் சிகிச்சை செய்ய, அசுவினி பாலர்கள் என்ற வைத்தியர்கள் இருக்கின்றார்கள். மருந்துகளும், வியாதிக்குத் தக்கபடி பல வேறு வகை யாக இருக்கின்றன என்று உணரற்பாற்று.

மகிழ்ச்சி வாட்ட மிக வுளது - உளது - பன்மையில் ஒருமை மயக்கம். மகிழ்ச்சி வாட்டம் - உம்மைத் தொகை. மிகவும் - உம் - அசை நிலை. நோயும் - உம் - எதிரது தழீஇய எச்சம். கற்பத்தே - ஏ - ஈற் றசை. என்னை - என்ன என்பதன் விகாரம். உளதே - ஏ - ஈற் றசை. பகை - எழுவாய். உளது - பய னிலை. மகிழ்ச்சி வாட்டம் - எழுவாய். உளது - பய னிலை. அழுந்தல் - எழுவாய். உளது - பய னிலை. பொன்றல் - எழுவாய். உளது - பய னிலை. சுகம் - எழுவாய். உளது - பய னிலை.

(84)

பூ லோக சுவர்க்க லோகங்களி லுள்ள எழு வகைத் தோற்றத்திலும் துக்கமே யுள தெனவும், நரக லோகத் துன்பத் துக் கோ ரள வில்லை எனவும், பிரத்திய கபிந்ந பிரம ஸ்வரூப மோக்ஷமே இன்ப மயம் எனவுங் கூறல்.

தேவர் மனிதர் துன்பத்தின் றிறங்க ளிவ்வா றுகி யிடில், ஆவ கீழா மிருகமுத லசர மீறு மைவகையில்,

ஓவ லில்லாத் துன்புக்கோ ருவமை யில்லை நிரயத்தில்,
நோவ துன்பஞ் சொல்வதெனை நோயே பவத்திற் சுகம்
வீடே. (85)

(இ—ள்) தேவர் - தேவர்களினதும், மனிதர் - மாநுடர்களினதும், துன்பத்தின் - துக்கத்தின், திறங்கள் - தன்மைகள், இவ் வாறு - முற் செய்யுட்களிற் கூறியபடி, ஆகியிடில் - ஆகுமாயின், ஆ அ - ஆச்சரியம், அல்லது இரக்கம் (ஐயகோ), கீழ் ஆம் - தாழ் வாகிய, மிருக முதல் - விலங்குகள் முத லாக, அசரம் - ஸ்தாவரம், ஈறு ஆம் - பரியந்த மாக (உள்ள), ஐ வகையில் - (மிருகம், ஊர்வந, பறப்பன, நீர் வாழ்வன, ஸ்தாவரம் என்னும்) ஐந்து வித மாக உள்ள பிராணிகளில் படும், ஓவல் இல்லா - கெடாத, துன்புக்கு - துக்கத்திற்கு, ஓர் உவமை - ஒரு உவமாநம், இல்லை - (உலகத்தில்) இல்லை, நிரயத்தில் - (ஆகலின்) நரகத்தில், நோவ - (உயிர்கள்) வருந்தற் குரிய, துன்பம் - துக்கத்தினை, சொல்வது எனை - எடுத்துக் கூறுவது எங்ஙனம்? (துக்கத்தின் அளவைச் சொல்ல முடியா தென்ப தாம்), பவத்தில் - (ஆனதால்) சமுசாரத்தில், நோயே - துன்பமே யாம், வீடே - மோக்ஷமே, சுகம் - ஆநந்த ரூப மாம், (எ-று).

ஆகியிடில் - இரு - பகுதிப் பொருள் விகுதி. ஆ + அ = ஆவ - ஓ ரதிசய இரக்கக் குறி. இல்லா - ஈறு தொக்க இல்லாத என்னும் குறிப்புப் பெய ரெச்சம். எனை - என்ன என்னும் வினை வினைக் குறிப்பின் விகாரம். நோயே - வீடே - ஏ - இரண்டும் தேற்றமும், பிரி நிலையு மாம். உவமை - எழுவாய். இல்லை - பய னிலை. சொல்வது - எழுவாய். எனை - பய னிலை. நோய் - (ஆம்) - பய னிலை. (அவாய் நிலையாற் பெற்றது), வீடு - எழுவாய். சுகம் - பய னிலை. (85)

மாயை அசத்து, பிரஹ்மம் சத்து எனக் கூறல்.

இந்த விழிவை யுடைய விந்த மாயைய சத்தே
அந்த வுயர்வை யுடைய வந்தப் பிரமஞ் சத்தே
தந்த மநதிற் றேர்ந்தோர் தள்ளி யெஃதை நிற்பர்
உந்தன் மநதி னன்று யூகித் தமைச்ச பாராய். (86)

(இ—ள்) இந்த - முன்னர்க் கூறி யுள்ள, இழிவை யுடைய - (அசுத்த துக்கங்க ளாய) தாழ்வினை யுடைய, இந்த மாயை - (75-வது பாட்டு முத லாக இது காறுங் கூறப்பட்டு வந்த அநிர்த ஜட துக்க காரிய ரூப மாய் விளங்கும்) திருசிய மான மாயை, அசத்தே - மித்தை, அல்லது துச்ச மாம், அந்த உயர்வை உடைய - முன்னர் 75-வது செய்யுளிற் கூறி யுள்ள (அச் சுத்த நித்த சுக மாகிய) சிறப்பினை யுடைய, அந்த - (இந்திரியத்துக்கு விஷய மாகாத) அத் தகைய, பிரமம் - அகண்ட சேதநம், சத்தே - நித்தியமா யுள்ள அபாதித மாம், தம் தம் - (இவ் வாருய தன்மையினை) தங்கள் தங்கள், மநதில் - அந்தக் கரணத்தில், தேர்ந்தோர் - (யுக்தியினாலும், சாஸ்திரத்தினாலும்,) விசாரித் துணர்ந்தவர்கள், எஃதை - (மேற் கூறிய அவ் விரண்டனுள்) எந்தப் பொருளை, தள்ளி - நீக்கி, நிற்பர் - (எந்தப் பொருளி னிடத்து மநதை வைத்து) இருப்பார்கள், அமைச்ச - மந்திரீ!, உம் - உனது, மநதில் - அந்தக் கரணத்தில், நன்றாய் - செவ்வை யாக, ஊகித்து - (இதனை) விசாரித்து, பாராய் - அறிவாயாக, (எ-று).

அசத்தே - சத்தே - ஏ - இரண்டும் தேற்றமும், பிரி நிலையு மாம். தந் தம் - அடுக்குச் சொல். தேர்ந்தோர் - வினையா லணையும் பெயர். உந் தன் - தன் - சாரியை. அமைச்ச - அண்மை விளி. மாயை - எழுவாய். அசத்து - பய னிலை. பிரஹ்மம் - எழுவாய். சத்து - பய னிலை. தேர்ந்தோர் - எழுவாய். நிற்பர் - பய னிலை.

நீ - தோன்று எழுவாய். பாராய் - பய னிலே. (இதனை) - செயப் படு பொருள். (அவாய் நிலேயாற் பெறப்பட்டது). (86)

பிரபஞ்சம் மித்தை, பிரஹ்மம் சத்யம் எனக் கூறல்.

பொய்யென் றிதனை யறிந்தோர் பொருந்தி நிற்ப துளதோ, மெய்யென் றதனை யறிந்தோர் மேவா திருப்ப துளதோ, ஐய முளதோ விதனி லமைச்ச பாராய் நன்றாய், உய்ய வறிவி லாதோ ருழல்வர் நீக்க மாட்டார். (87)

(இ—ள்) இதனை - இத் திருசியப் பிரபஞ்சத்தை, பொய் - மித்தை, என்று - என, அறிந்தோர் - (விசாரித்துத் திட மாய்) உணர்ந்தவர்கள், பொருந்தி நிற்பது - (மீண்டும் இந்தப் பிரபஞ்சத் தோடு பற் றுறக்) கூடி யிருப்பது, உளதோ - உண்டா? (இல்லை என்றபடி), அதனை - (அச் சச்சிதாநந்தப்) பிரஹ்மத்தினை, மெய் - சத்தியம், என்று - என, அறிந்தோர் - (திட மாய்) உணர்ந்தவர் கள், மேவாது இருப்பது - (அந்தப் பிரஹ்மத்தினைப்) பொருந் தாது இருப்பது, உளதோ - உண்டா? (இல்லை என்றபடி), அமைச்ச - மந்திரி, இதனில் - இவ் விஷயத்தில், ஐயம் - சம்சயம், உளதோ - இருக்கின்றதா? (இல்லை என்றபடி), நன்று ஆய் - செவ்வை யாக, பாராய் - (இதனை விசாரித்து) அறிவாயாக, [அஞ்ஞாநிகள் பிரபஞ்சத்தை விடார் என்கின்றார்] உய்ய -(இப் பந்தத்தி னின்றும்) ஈடேற, அறிவு - (தக்க) விவேகம், இலாதோர் - இல்லாதவர்கள், உழல்வர் - (இந்தப் பிரபஞ்சச் சுழலில்) சுழல் பவராய், நீக்க மாட்டார் - (பிரபஞ்சப் பற்றை) விட மாட்டார்கள், (எ-று).

விவேக சூடாமணி.

“ சகமிது மெய்யா மாகிற் சத்தியப் பிரமத் திற்குப், புகல்பரி பூர ணத்வம் போயிடும் வேதத் திற்கும், மிகவுமப் பிரமா ணத்வ மேவிடும் பரசி வற்கும், இகலசத் தியவா தித்வ மெய்திடு மிதுநன் றன்றே.” 269.

“ சாதுவே குற்ற மூன்றுஞ் சகித்திடார் மேலோ ரியாரும், ஈதுவீ சன்ம நத்து மிசைந்ததன் றெதனு லென்னில், எதுமே யறிந்த வீச னெவையுமே யென்னி லில்லை, யாதினு நானு மில்லை யேகனு மென்ப தாலே.” 270.

என்று, பிரமத்திற்கு பூரணத்வம் நீங்கும், வேதத்திற்கு அப்ர மாணத்வம் வரும், பரம சிவத்திற்கும் பொய்யன் எனுந் தன்மை வரும் என்று முக் குற்றம் கூறி, பெரியோருக்கும், ஈசனுக்கும், இக் குற்றம் அங்கிகாரம் அன்று என்று சுருதிப் பிரமாணத்தோடு பிர பஞ்சம் அசத்தியம் எனக் கழறி யிருத்தலைக் கருத்திற் கொள்ளல் வேண்டும்.

அறிந்தோர் - அறிந்தோர் - இலாதோர் - இம் மூன்றும் வினையா லணையும் பெயர்கள். ஓ - மூன்றும் எதிர் மறை. உழல்வர் - வினை முற்று, வினை யெச்ச மாயிற்று. நிற்பது - எழு வாய். உளது - பய னிலை. இருப்பது - எழுவாய். உளது - பய னிலை. ஐயம் - எழுவாய். உளது - பய னிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். பாராய் - பய னிலை. இலாதோர் - எழுவாய். நீக்க மாட்டார் - பய னிலை. பிரபஞ்சம் - செயப்படு பொருள் (அவாய் நிலையாற் பெறப்பட்டது). (87)

அஞ்ஞாநிகள், பொய்ப் பிரபஞ்சத்தை மெய் என்றும், மெய் யான பிரஹ்மத்தினைப் பொய் என்றும் உணர்ந்து, ஞாநம் இன்மையால் சுழல்கின்றனர். விவேக ஞாநிகள், ஞாநாசார்யர் கிருபையினுல் மெய் ஆன பிரஹ்மத்தினை உண்மை என்றும், போய்ப் பிரபஞ்சத்தினைப் பொய் என் றும் உணர்ந்து, ஆநந்த ரூப மாக இருப்பர் எனக் கூறல்.

பொய்யை மெய்யென் றறிந்து போத மின்மை யாலே, மெய்யைப் பொய்யென் றெண்ணி மெலிந்தே யுழல்வ ருலகர், பொய்யைப் பொய்யென் றறிந்து போத குருவி னருளின், மெய்யை மெய்யென் றறிந்தே மெலிவு தீர்வ ருயர்ந்தோர். (88)

(இ—ள்) போதம் - (ஆத்மாநாத்ம) விவேகம், இன்மை யால் - இல்லாததனுல், உலகர் - உலகத்தி லுள்ள அஞ்ஞானிகள், பொய்யை - (மித்தை யாகிய) பிரபஞ்சத்தை, மெய் - சத்தியம், என்று - என, அறிந்து - உணர்ந்து, மெய்யை - (சத்திய மான) பிரஹ்மத்தை, பொய் - மித்தை, என்று - என, எண்ணி - உணர்ந்து, மெலிந்து - (பிராந்தியினுல்) வருந்தி, உழல்வர் - (சமுசார சக்கரத்தில்) சுழலுகின்ருர்கள், உயர்ந்தோர் - (ஆத்மா நாத்ம விவேகிக ளாகிய) மேலோர், போத - ஞானத்தோடு கூடி யிருக்கின்ற, குருவின் - ஆசாரியரது, அருளின் - கிருபையினுல், பொய்யை - (மித்தை யான) பிரபஞ்சத்தை, பொய் - மித்தை, என்று - என, அறிந்து - உணர்ந்தும், மெய்யை - (சத்திய மான) பிரஹ்மத்தை, மெய் - சத்தியம், என்று - என, அறிந்து - உணர்ந்தும் (அவ் வித ஞானத்தினுல்), மெலிவு - துக்கம், தீர்வர் - இன்றியவ ராவர், (எ-று).

அஞ்ஞ வதைப் பரணி (4 பேய்).

"பொய்ம்மை யாகிமெய் போலவி ளங்கிய பொருடெ ரிக் கினற் புற்புதக் கண்ணின, மெய்ம்மை யானபொ ருளேயு ளத்தினில் மீண்டு பார்க்கில்வெ றங்குரு டாவன." 8. என்று அஞ்ஞ வதைப் பரணியில், தத்துவ ராய சுவாமிகள் பேய்க் கூற்ருக, மெய் போல விளங்குகின்ற பொய்ப் பொருளை அறிவதில், நல்ல கண்களை உடையன என்றும், உண்மை யான பிரஹ்மப் பொருளை உள்ளத்

தில் உணரு மிடத்துக் கண் கெட்ட குருடு ஆகின்றன என்றும், அஞ்ஞானிகளின் இலக்கணம் கூறியிருக்கின்றதை இங்கு மேற் கோளாகக் கொள்க.

வாசிட்டம் 3-வது உத்பத்திப் பிரகரண இதோபதேசத்தில்:-

"தானலா தான வுடன்முதற் பொருளிற் ருனெனும் பாவனை யாய, ஊனமா மாயை யுணர்விலோர் விதிக்க வுள்ளதா முணர்வு ளோர்க் கிலதாம்." (26) என்று கூறுவதும் கொள்ளற்பாற்று.

இன்மையாலே - மெலிந்தே - அறிந்தே - ஏ - மூன்றும் அசை நிலைகள். உயர்ந்தோர் - வினையா லணையும் பெயர். உலகர் - எழுவாய். உழல்வர் - பய னிலை. உயர்ந்தோர் - எழுவாய். தீர்வர் - பய னிலை. மெலிவு - செயப்படு பொருள். (88)

பிரபஞ்சம் துக்கம் என்று தோன்றினுல், பிரஹ்மாநந்தத் தினை அடைவர். பிரபஞ்சம் சுக ஸ்வரூபம் என்று தோன்றி னுல், பிரபஞ்சத்தினை விட்டு நீங்கார். அப்படிப்பட்டவர் கட்கு பிரஹ்ம ஞானம் உண்டாகாது எனக் கூறல்.

துன்பந் தோன்றி லெவருந் துறந்தே கராய்த்த னித்தே
இன்பந் தேட லியற்கை யின்ப மென்றே தோன்றில்
அன்ப தாக நீங்கா ரவர்கட் கெங்ஙன் கூடும்
நன்ப ரம ஞான நாட்ட மமைச்ச சொல்லாய். (89)

(இ—ள்) துன்பம் - (பிரபஞ்சத்தில்) துக்க மானது, தோன் றில் - புலப்படின், எவரும் - யாவரும், துறந்து - (அவ் ஏஷணத் திரயாதி பிரபஞ்சத்தி லுள்ள பற்ருேடு அவற்றை) விட்டு, தனித்து - ஒருவரோடுஞ் சேராமல், ஏகர் ஆய் - ஒருவரா யிருந்து, இன்பம் - ஆநந்த (ரூப பிரத்திய கபிந்ந பிரம) த்தை, தேடல் - விசாரித்

தடைதல், இயற்கை - இயல்பு, இன்பம் - (அப் பிரபஞ்சம்) சுகரூபம், என்று - என, தோன்றில் - (ஒருவருக்குத்) தோற்றுமாயின், அன்பது ஆக - (அவர் அதனைத் தம்) அன்பிற் குரிய தாகக் கொண்டு, நீங்கார் - (அவ் வேஷணாதிப் பிரபஞ்சத்தை) விட்டு விலகார், [ஆசை யுடையவர் ஞாந மடையார் என்கின்றார்.] அவர்கட்கு - அப் பிரபஞ்ச ஆசை யுடையவர்களுக்கு, நல் - மிகுந்த, பரம - மேன்மை யுடைய, ஞாந - பிரமான்ம வைக்கிய ஞாந, நாட்டம் - திருஷ்டி, எங்ஙன் - எவ் வாறு, கூடும் - பொருந்தும் (பொருந்தாது என்றபடி), அமைச்ச - மந்திரி, சொல்லாய் - (நீ இதற்குப் பதில்) கூறுவாயாக, (எ-று).

எவரும் - உம் - முற் றும்மை. தனித்தே - என்றே - ஏ - இரண்டும் அசை நிலைகள். அன்பது - குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். தேடல் - எழுவாய். இயற்கை - பய னிலை. அவர் - தோன்றா எழுவாய். நீங்கார் - பய னிலை. ஞாந நாட்டம் - எழுவாய். கூடும் - பய னிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். சொல்லாய் - பய னிலை. இது - செயப்படு பொருள் (அவாய் நிலையாற் பெறப் பட்டது).

(89)

பிரபஞ்சத்தினை அசுத்த மாக உணர்ந்தவர், சுத்த மான பிரஹ்மத்தினை அடைவர், பிரபஞ்சத்தினை அசுத்த மாக உணராதவர், சுத்த மான பிரஹ்மத்தினை அடையார், அசுத்த மான பிரபஞ்சத்தினை அசுத்தம் என்று உணர, அசுத்த முடையவர் கட்கு, காலம் வாய்க்காது எனக் கூறல்.

இழிவை யுணர்ந்தா லுயர்வை யெவருந் தேடி நோக்கும்
இழிவை யுணரா ருயர்வை யெய்த நோக்கா ரென்றும்
இழிவை யிழிவென் றுணர வெந்தக் காலம் வாய்க்கும்
இழிவை யுடையோர்க் கமைச்ச விதனை யூகித் துணராய் (90)

(இ—ள்) எவரும் - யாவரும், இழிவை - (அசுத்தப் பிரபஞ்சத்தின்) ஈனத் தன்மையை, உணர்ந்தால் - அறிந்தால் (அதனை விட்டு), உயர்வை - பரிசுத்த (மேலான) பிரஹ்மத்தை, தேடி - விசாரித்தடைய, நோக்கும் - எண்ணுவார்கள், இழிவை - (அசுத்தப் பிரபஞ்சத்தின்) ஈனத் தன்மையை, உணரார் - அறியாதவர்கள், உயர்வை - பரிசுத்த (மேலான) பிரஹ்மத்தை, எய்த - விசாரித்தடைய, என்றும் - எப் பொழுதும், நோக்கார் - கருதார், [அஞ்ஞாநிகளுக்குப் பிரபஞ்சத்தின் அசுத்தத் தன்மை தோற்ற வில்லை என இரங்கிக் கூறுகின்றார்.] இழிவை யுடையோர்க்கு - (அசுத்த மாகிய ஈஷணாத் திரயாதி பிரபஞ்சத்தை விரும்பிக் கைக்கொண்டிருக்கும் அஞ்ஞாநிக ளாகிய) ஈனர்க்கு, இழிவை - அவ் வசுத்த மாகிய பிரபஞ்சத்தை, இழிவு - அசுத்தம், என்று - என, உணர - (உள்ள வாறு) அறிய, எந்த காலம் - எந்த நாள், வாய்க்கும் - கிடைக்குமோ (யாம் அறியேம்), அமைச்ச - மந்திரி, இதனை - இவ் விஷயத்தினை, ஊகித்து - விசாரித்து, உணராய் - (நீ) அறிவாயாக, (எ-று).

அரசர் முதலிய உயர் நிலை யுடையவரும் மற்றையவரு மடங்க "எவரும்" எனக் கூறினர். உலகத்தின் இழிவை இழி வென் றுணர்ந்தவன், வருணம் ஆசிரமம் செல்வ முதலியவற்றா லுயர்ந்த வனாயினும், இழந்தவனாயினுஞ், சரி என்பார் "எவரும்" என்றா ராகலின், "எவரும் நோக்கும்" என, அஃது செய்யு மென்னு முற்றைக் கொள்ளக் குறை யில்லை என்க.

உயர்வ - உயர்வு - ஈண்டு இவை ஆகு பெயராற் பிரஹ்மத்தைக் குறித்தன. எவரும் - என்றும் - உம் - இரண்டும் முற்றுப் பொருளன. நோக்கும் - செய்யும் என்னு முற்று. இது பல்லோர் படர்க்கையில் வாராது. ஈண்டு வந்தமையின், வழு வமைத்துக் கொள்க. உணரார் - வினையா லணையும் பெயர். இழிவை - இப்

பண்புப் பெயர் ஆகு பெயராய்ப் பண்பி யாய பிரபஞ்சத்தை யுணர்த்திற்று. உணராய் - உடன்பாட் டேவல் வினை முற்று. எவரும் - எழுவாய். நோக்கும் - பய னிலை. உயர்வு - செயப்படு பொருள். உணரார் - எழுவாய். நோக்கார் - பய னிலை. உயர்வு - செயப்படு பொருள். காலம் - எழுவாய். வாய்க்கும் - பய னிலை. நீ - தோன்ரு எழுவாய். உணராய் - பய னிலை. இது - செயப்படு பொருள். (90)

ஜீவேசுவர ஜகத்தின் வேறு பாடு கூறுவோர் போல, பிரபஞ்சம் வேறு, யாம் வேறு, என்று கருதித் துறந்திலன் யான்."எமக்கு அந்நிய மாகச் சத் ரூப மாகப் பிரபஞ்சம் இல்லை" என்னும் திட அபரோக்ஷ ஞாநத்தினுல் துறந்த பரிசுத்த மான துறவு இது, இத் துறவால் மநம் சந்திரன் போல் சீதளம் ஆக, பிறவி வெப்பம் நீங்கும் என மகா ராஜன், மந்திரிக்குக் கூறல்.

பேத வாதி களைப்போற் பிரபஞ் சம்வே றெனவே
ஈத கன்ற தலவே யெமையன் றியதில் லென்றே
போத விழியிற் றுறந்த புநிதத் துறவே கண்டாய்
சீத மதிபோற் குளிர்ந்து செநந வெப்பந் தீரும். (91)

(இ—ள்) பேத வாதிகளை - (ஜீவேசுவர ஜகத்தின்) பேதம் கூறுகின்றவர்களை, போல் - போல, பிரபஞ்சம் - ஜகத்து, வேறு - (தனக்கு) அந்நியம், என - என்று கருதித் (துறந்த), ஈது - இத் துறவு, அகன்றது - (உண்மை யாகத்) துறந்தது, அல - ஆகாது, [பின் எவ் வா றயது துறவு எனிற் கூறுகின்றுர்.] எமை - எம்மை, அன்றி - தவிர, அது - (எமக்கு அந்நிய மாகக் கூறப்படும்) அப் பிர பஞ்சம், இல் - (உண்மை யாய்) இல்லை, என்று - என்ப தாச,

போத - (சர்வாத்மக) ஞாந, விழியின் - திருஷ்டியினுல், துறந்த - (பேதத்தை) நீத்த, புநித - பரிசுத்த, துறவே - சந்நியாசமே (உண்மைத் துறவு), [இந்தச் சந்நியாசத்தினுல் யாது பய னுள தெனிற் கூறுகின்றுர்.] சீத - (இந்தச் சந்நியாசத்தினுல் மநம்) குளிர்ந்த, மதி - சந்திரன், போல் - போல, குளிர்ந்து - சீதள மடைய, ஜெநந - பிறப்பினுல் உண்டாக்கப்பட்ட, வெப்பம் - தாபம், தீரும் - நிவிர்த்தி யாம், (எ-று).

அஞ்ஞ வதைப் பரணி 30 கூழ் வார்ப்பு.

"ஞாநம் போலே பலசொல்லி நாடற் கரிய முத்தியினுந்
தானுஞ் சிவமும் பாசமுமென் சைவப் பேய்க்கும் வாரிரே." (12)

என்று தத்துவ ராய சுவாமிகளும் தாம் இயற்றிய அஞ்ஞ வதைப் பரணியில் பேத வாதிகளின் கருத்தை விளக்கி யிருக்கின்றனர் என்பது உணரற்பாற்று.

"குளிர" என்னுஞ் செய வென் எச்சம், "குளிர்ந்து" எனத் திரிந்தது.

ஏ - நான்கில், முந்திய மூன்றும் அசை நிலைகள். பிந்தியது - தேற்றம். அல - ஒருமையிற் பன்மை மயக்கம். இல் - ஈறு குறைந்த இல்லை என்னும் குறிப்பு வினை முற்று. ஈது - எழுவாய். அல - பய னிலை. புனிதத் துறவு - எழுவாய். உண்மைத் துறவு - பய னிலை. (அவாய் நிலையாற் பெறப்பட்டது). வெப்பம் - எழுவாய். தீரும் - பய னிலை. கண்டாய் - முன் னிலை அசைச் சொல். (91)

பிரஹ்மாநந்தத்தினை இல் லறத்தி லிருந்தே பெறலாம் என்று மந்திரி கூற, அதை யநுவதித்து, மஹா ராஜன், நின்மல மநத்தோடு கூடிய தீர புருஷ னுகினும், இல் லறத்தைக் கடந்து ஏகாந்த ஸ்தலத்தை மேவி, ஜீவத்துவத்தைக் கெடுக்கவேண்டும் எனில், அதைரிய மந முடையோருக்கு

இல் லறத்தி லிருந்து பல இடையூறுகளோடு கூடிக் கோண்டு ஜீவத்தைக் கேடுப்பது எங்ஙனம் முடியும்? முடியாது எனச் சமாதாநங் கூறல்.

இருந்த விடத்தி லிருந்தே யெய்த லாமென் றுரைக்
கில், திருந்து நிமல மநத்தோர் தீர ரெனினு மொழிந்தே,
பொருந்தி யேகாந் தத்திற் போத மடக்க வேண்டும்,
வருந்து மநத்தோர்க் கென்னை வாய்க்கு மமைச்ச
சொல்லாய். (92)

(இ—ள்) அமைச்ச - மந்திரி, இருந்த - (பூர்வம்) இருந்த, இடத்திலே - இல் லற ஆசிரமத்திலேயே, இருந்து - இருந்து கொண்டு, எய்தல் ஆம் - (பிரஹ்மப் பொருளை) அடைய லாம், என்று - என, உரைக்கில் - கூறுவாயாகில் (அது பொருந்தா தாம். எதனு லெனின்), [தீர புருஷருக்கும் சந்நியாசத்தை யடைந்தா லன்றி ஜீவத்துவத்தை நீக்க முடியாதாயின், அதைரிய புருஷர்கள் இல் லறத்தி லிருந்தே ஜீவத்துவத்தை எங்ஙனம் கேடுப்பர். அவர் களுக்குக் கேடுப்பதற்குச் சாமார்த்திய மில்லை என்கின்றார்.] திருந்து - உயர்ந்த, நிமல - மல மின்றிய, மநத்தோர் - மந முடை யோர், தீரர் - தைரியசாலிக ளாக, எனினும் - இருப்பினும், ஒழிந்து - (இல் லறத்தை) விட்டு, ஏகாந்தத்தில் - தனி இடத்தில், பொருந்தி - சார்ந் (திருந்து), போதம் - (யான் சீவன் என்னும் ஜீவத்துவ) ஞாநத்தை, அடக்க வேண்டும் - (விசாரித்து) ஒடுக்க வேண்டும், வருந்தும் - (சமுசாரத்தில்) துன்புறுகின்ற, மநத் தோர்க்கு - மநத்தினை யுடைய அஞ்ஞாநிகளுக்கு, என்னை வாய்க் கும் - யாது கிடைக்கும் (அஜ் ஜீவத்துவத்தைக் கெடுப்பதற் குரிய சாதநங்கள் ஒன்றேனும் கிடைக்காது என்ப தபிப்பிராய மாம்), சொல்லாய் - (நீ இதற்குப் பதில்) கூறுவா யாக, (எ-று).

ரிடத்து, உறை - இருக்கின்ற, ஞாநம் - (ஆத்ம) ஞாநம், நல் - உயர்ந்த, தங்கம் - ஸ்வர்ணத்தின், மிசை - மேல் (பொருந்தி யுள்ள), இரத்திநம் - மா மணி, போல் - போல, எல்லையில் - அள வின்றிய, ஒளி ஆய் - பிரகாச மாய், விளங்கிடும் - தோற்றிக் கொண்டிருக்கும், ஆயின் - (ஆகவே) ஆராய்ந்து பார்க்கின், ஞாநி கட்கு - பிரஹ்ம வித்துக்கட்கு, இல் - இல் லறம், சிறப்பு - மேன்மை யது, அன்று - அன்றாம், (எ-று).

இல்லற மதனில் - அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி. உறைந் துளோர் - அடைந்தோர் - வினையா லணையும் பெயர்கள். இருப் பினும் - உம் - இழிவு சிறப்பு. விளங்கிடும் - இடு - பகுதிப் பொருள் விகுதி. சிறப்பு - குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். ஞாநிகட்கே - ஏ - ஈற் றசை. அது - தோன்றா எழுவாய். விளங் கும் - பய னிலை. ஞாநம் - எழுவாய். விளங்கிடும் - பய னிலை. இல் - எழுவாய். சிறப் பன்று - பய னிலை. இதில் உவமை யணி யுண்டு. (97)

ஞாநி அஞ்ஞாநி யாவரும் இல் லறத்தி லிருப்பினும், ஞாநம் வந்த பின் இல் லறத்தி லிருக்கும் ஞாநியைச் சிலர், "ஏன் இன்னும் இல் லறத்தை விட வில்லை" என்று ஆக்ஷேபிக்கின்றனர். அது போல், துறவிகளைப் பார்த்து ஒருவரும் ஞாநம் வந்த பின், "ஏன் இனியும் இல் லறத்தை அடையாது இருக்கின்றீர்கள்" என்று கேட்ப தில்லை என, எதிர் மறை முகத்தால் துற வற உயர்வைக் கூறல்.

முனமனை வர்களு முறைவது மில்ல முத்தியை யுணர்ந்
தறி ஞர்களும், பினமதி னின்ற படியினுற் சங்கை
பேசுவர் துறவுடை யோரை, இனமதை விடுத்தில் லற
மது வெய்த விலையென வியம்புவ துண்டோ, மநமதி
னிதனை யூகிநீ யமைச்ச மகிமையன் றில்லஞா நிகட்கே. (98)

(இ—ள்) முனம் - (துறத்தற்கு) முன், அனைவர்களும் - யாவர்களும், உறைவது - வஸிப்பது, இல்லம் - இல்லாச்சிரமத்திலாம், முத்தியை - பிரஹ்மத்தை, உணர்ந்த - சாக்ஷாத்கரித்த, அறிஞர்களும் - ஞாநிகளும், பினம் உம் - (ஞாநம் வந்த) பின்னரும், அதில் - அந்தக் கிரகத்தில், நின்றபடியினுல் - இருக்கின்ற காரணத்தினுல், சங்கை பேசுவர் - (இல்லற ஞாநியை நோக்கிச் சிலர், என் துற வறத்தினை யடைய வில்லை, ஞாநம் வந்தும் இல் லறத்தி லிருத்தல் எற்றிற்கு எனச்) சங்கை செய்கின்றனர், துற வுடையோரை - (அப்படித்) துறவிகளைப் பார்த்து, இனம் - (ஞாநம் வந்த) பின்னரும், அதை - துற வறத்தை, விடுத்து - விட்டு, இல் லறமது - இல் லறத்தை, எய்த - (என்) அடைய, இலை - இல்லை, என - என்று, இயம்புவது - (உலகத்தில் யாராவது) கூறுவது, உண்டோ - உளதா (அவ் வாறு உலகத்தின்கண் கூறுவ தில்லை), இதனை - (ஆனதால்) இவ் விஷயத்தினை, அமைச்ச - மந்திரி, நீ - நீ, மநமதில் - மநத்தில், யூகி - விசாரித்துப் பார்ப்பாயாக, ஞாநிகட்கு - பிரஹ்ம வித்துக்களுக்கு, இல்லம் - இல் லறத் திருத்தல், மகிமை - சிரேஷ்டம், அன்று - ஆகாது, (எ-று).

முனம் - பினம் - இனம் - இவை காலத்தினைக் குறிக்குமிடைச் சொற்கள். அனைவர்களும் - உம் - முற்று. உறைவது - இயம்புவது - இரண்டும் தொழிற் பெயர்கள். உணர்ந்தறிஞர் - உணர்ந்த என்னும் பெய ரெச்சத்தின் அகர விகுதி தொக்குப் புணர்ந்தது. அறிஞர் - உடையோர் - குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர்கள். உறைவதும் - என்பதன் உம்மையினைப் பிரித்துப் பினம் என்பதனேடு சேர்த்து இறந்தது தழீஇய எச்ச மாகக் கொள்க. இல் லற மது - மநமதனில் - அது - இரண்டும் பகுதிப் பொருள் விகுதிகள். உண்டோ - ஓ - எதிர் மறை. அமைச்ச - அண்மை விளி. ஞாநிகட்கே - ஏ - அசை நிலை. உறைவது - எழுவாய். ஆம் - பய னிலை (அவாய் நிலையாற் பெறப்பட்டது). சிலர் - தோன்ரு எழுவாய். பேசுவர் - பய னிலை. சங்கை - செயப்படு பொருள். இயம்புவது - எழுவாய். உண்டோ - பய னிலை. நீ - எழுவாய். யூகி - பய னிலை. இதனை - செயப்படு பொருள். இல்லம் - எழுவாய். அன்று - பய னிலை. (98)

அடைதற் கரியது துற வற மென்றும், அதனை விட்டு அரச னுவது தாழ் வென்றும், ரத்திநத்தினைக் கோடுத்துப் பிண்ணுக்கு வாங்கினதற்குச் சமாநம் என்னுந் திருஷ்டாந்த வாயிலாக, துற வற உயர்வையும், இல் லறத் தாழ்வையும் கூறல்.

அரியது துறவற மல்ல தில்லையான்
மருவிய துறவற மொருவி மன்னனுய்
உருகெழு முடிகவித் துலக மாள்வது
பெருவிலை மணியினைப் பிண்டிக் கீதலே. (99)

(இ—ள்) அரியது - (உலகத்தில்) இலகுவில் அடைய முடியாதது, துற வறம் - சந்நியாசமே, அல்லது - அன்றி (வே ருென்று), இல்லை - இன்ரும், மருவிய - (அங்ஙன மிருக்க அநந்த ஜென்ம புண்ணியத்தினுல்) அடைந் துள்ள, துற வறம் - சந்நியாசத்தை, ஒருவி - விட்டு நீங்கி, உரு - அழகு, கெழு - நிறைந்த, முடி - (நவ ரத்ந) கிரீடத்தை, கவித்து - (சிரஸில்) சூட்டிக்கொண்டு, மன்னன் ஆய் - (சிம்மாஸநத்தின் மீது) அரசனு யிருந்து, உலகம் - இவ் வையகத்தினை, ஆள்வது - அரசாக்ஷி செய்வது, பெரு - அதிக, விலை - விலை யுள்ள, மணியினை - இரத்திநத்தினை, பிண்டிக்கு - (சார மற்ற தாழ்ந்த) பிண்ணுக்கினைப் பெறும் பொருட்டு, ஈதல் - கொடுத்தலை ஒக்கும், (ஆனதால் துற வறத்தை விட்டு இல் லறத்தைச் சார்தல் தாழ் வாம்), (எ-று).

அரியது - குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். இல்லையால் - ஆல் - அசை நிலை. ஆள்வது - எழுவாய். ஒக்கும் - பய னிலை. (அவாய் நிலையாற் பெறப்பட்டது) ஈதல் - செயப்படு பொருள். இதில் உவமை யணி யுளது.

(99)

பாலன், மருளுடையோன், பேய் பிடித்தோன், கூலி யாள், ஆகியவர்களின் குணத்தைப் பொருந்தியவர் ஞாநிகள் என, ஞாநிகளின் தன்மை கூறல்.

ஆடிய சகல மடங்குகே வலமு மகற்றியே யொளிப் படை கொண்டு, மூடிய விருளை முழுதையும் வீசி முடி வில்வீ டதனையே யுணர்ந்தோர், நீடிய ஞால மிசையி னிற் பால னிசமரு ளுடையன்பேய் பிடித்தோன், கூடிய குணத்தி னாிற்போய்க் குடியின் கூலியா ளெனினியல் படைவார்.

(100)

(இ—ள்) ஆடிய - (கர்ம வசத்தால் இந்திரியங்களும் மநமும்) சலித்துள்ள, சகலம் - சாக்ர சொப்பநங்களையும், அடங்கு - (அச் சகலம்) இலய மடைகின்ற, கேவலமும் - சுழுத்தியையும், அகற்றி - நீக்கி, ஒளி - (தத்துவ) ஞாந மாகிய, படை கொண்டு - ஆயுதத் தினால், மூடிய - (ஆத்மாவை) அநாதி யாய் மறைத்துக் கொண் டிருக்கின்ற, இருளை - (அஞ்ஞாந) அந்தகாரம், முழுதையும் - அனைத்தையும், வீசி - சேதித்து, முடிவு - அந்தம், இல் - இல் லாத, வீடதனை - மோக்ஷத்தினை, உணர்ந்தோர் - அறிந்த (டைந்த) பெரியோர்கள், நீடிய - விரிந்த, ஞால மிசையினில் - பிரபஞ்சத்தில், பாலன் - குழந்தை, நிச - உண்மை யான, மரு ளுடையன் - மயக்க முடையோன் (பைத்தியக்காரன்), பேய் பிடித்தோன் - பிசாசு பிடித்தோன் ஆகிய இவர்கள், கூடிய குணத்தின் - பொருந்திய பாகுபா டற்ற உதாசீந இயல்பினை யுடையவ

மடுத்த), அக் கணமே - அந்த க்ஷணமே, அவற்றினை - அந்த இல் லற விடய வின்பத்தினை, அகற்றிட - நீக்கும்படி யாக, வரு மேல் - (வைராக்கியம்) உண்டாகு மாயின், முதல் - ஆதியும், இடை - மத்தியும், ஈறு - அந்தமும், இல் - இல்லாத, ஞாந ஆநந்தம் - சிதாநந்த ரூபப் பிரஹ்மத்தினை, எய்திஞேர்களும் - அடைந்த பெரியோர்களும், பினும் - பின்னரும், இந்த - (பிரத்தியக்ஷமா யிருக்கின்ற) இவ் வித, கடை - தாழ் வான, மனை வாழ்வை - இல் லற (சுக) வாழ்க்கையை, நினைவர்கள் - விரும்புவார்கள், என்றால் - என (ஒருவன்) கூறினல், கண்டனர் - பார்ப்பவர்கள், நகையரோ - சிரிக்கமாட்டார்களோ? (சிரிப்பார்க ளென்பது கருத்தாம்), சொல்லாய் - (மந்திரி நீ இதற்குப் பதில்) கூறுவாயாக, (எ-று).

(பஞ்சதசி 4 துவித விவேகம் 28-வது கவி),

"ஞாநம் பெறுமுன் மநத்தீங்கா னலிவு பூண்டாய் பின்பிது நாள், ஆன வகில சநநிந்தை யமைந்தா யகோநின் மதிமகிமை, என முதலுக் கொப்பாத லெழிலார் மதிபோய் நீவேண்டேல், மான தத்திங் கொழிந்துலகால் வணங்கப் பெறுதி தேவனென." என்று, இங்குக் கூறியது போலவே, பஞ்ச தசியில், சகல சநங் களும் நிந்திப்பார்கள் எனக் கூறி யிருப்பதனை மேற்கோளாகக் கொள்ளல் வேண்டும்.

தத்வ ரத்நாகரம்:- "வாக்கொடு மநமு மிறந்ததி மதூ வாரியா யொழிவற நிறைந்து, போக்கொடு வரவ தின்றிய வமுதைப் பூரண மாகவுண் டவர்தாம், வீக்கிய கானல் நீரெனும் விடய மேவுற முயல்வரோ முயலின், நோக்குறு மந்த ஞாநியு நாயு மொத்திடும் வாசியொன் றிலதே." என்று ஞாநிக்கும், நாய்க் கும், சமத்துவம் வரும் எனக் கூறி யிருப்பதனையும் உணர வேண்டும்.

நகையுளோர் - எய்தினோர்கள் - வினையால் அணையும் பெயர்கள். இன்பதனில் - விரிவதாம் - அது - இரண்டும் பகுதிப் பொருள் விகுதிகள். உளோர்தமக்கு - தம் - அ - இரண்டும் சாரியைகள். உம் - இழிவு சிறப்பு. அக் கணமே - ஏ - பிரி நிலையும், தேற்றமு மாம். ஈறில் - இல் - இல்லாத என்னும் பெய ரெச்சத்தின் விகாரம். எய்தினோர்களும் - கண்டனர் - இவை வினையாலணையும் பெயர்கள். களும் - பினும் - உம் - இரண்டும் இறந்தது தழீஇயன. கடை - கடைய என்னும் குறிப்புப் பெய ரெச்சத்தின் விகாரம். கண்டனர் - எழுவாய். நகையரோ - பய னிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். சொல்லாய் - பய னிலை. இதனை - செயப்படு பொருள்.

(102)

ஊழ் வினையால் ஞாநிகள் பற் றின்றி இல் லறத்தி லிருப்பர் என மந்திரி கூற, ஆசையை உண்டாக்கி அல்லவா விஷயத்தை அநுபவிக்கச் செய்யும், ஞாநிகள் அற்ப விஷயாநந்தத்தில் விருப்பம் வையார்கள், பிரஹ்மாநந்தத்திலே இருப்பார்கள், சமாதியை விட்டு உத்திதர் ஆயின், கானல் ஜலம் போல, விஷயத்தைத் துச்ச மாகக் கருதி, மீண்டும் பிரஹ்மாநந்த சமாதியில் இருப்பர் என்று மஹா ராஜன் கூறினன் எனக் கூறல்.

பற்றிலை யாயி னவையினி லிருப்பேன் பழையவூழ்
வினையெனி லாசை, சற்றெனு முதிப்பித் தல்லவோ
வூட்டுஞ் சகவின்பி லிறையெனு மிச்சை, முற்றுணர்
ஞாநத் தோர்கள்பூண் பர்களோ முடிவிலா நந்தமே
பருகி, நிற்றலே மீட்டும் விழிப்பினுங் கான னீரிற்கண்
டுண்முக மடைவார்.

(103)

(இ—ள்) பற்று - (தத்துவ ஞாநிகட்கு அநாத்ம சமுசாரங்களில்) ஆசை, இலையாயின் - இல்லாதிருக்குமாயின், அவையினில் - (அப் பற் றற்றவர்) அந்தச் சமுசாரங்களில், இருப்பு ஏன் - இருத்தல் எதற்காக? (இருத்தல் கூடா தென்ப தாம்), பழைய - பூர்வம் செய்த, ஊழ் வினை - பிராரப்த கர்ம வசத்தினால், எனில் - (சமுசாரத்தில்) இருக்கை நேர்ந்த தெனின், ஆசை - (அப் பிராரப்த கர்ம மானது விஷயத்தில்) விருப்பத்தை, சற்று எனும் - கொஞ்சமேனும், உதிப்பித்து - உண்டு பண்ணி, அல்லவோ - அன்றோ, ஊட்டும் - (விஷயங்களை) அநுபவிக்கச் செய்யும், முற்றுணர் - (பிரத்திய கபிந்ந) பூரணப் பிரஹ்மத்தைச் சாக்ஷாத்கரித்த, ஞாநத்தோர்கள் - (தத்துவ) ஞாநிகள், சக இன்பில் - உலக (விஷய) சுகத்தில், இறை யெனும் - கொஞ்ச மேனும், இச்சை - ஆசையை, பூண்பர்களோ - அடைவார்களா? (அடைய மாட்டார்கள் என்பதாம்), [விஷயத்தின்கண் ஆசை வையாமல் பின்னர் யாது செய்வார்கள் என்னும் மந்திரி கேள்விக்கு, மஹா ராஜன் மறுமொழி மலர்கின்றர்.] முடிவு இல் - பரிச்சிந்நம் இன்றிய, ஆநந்தமே - பிரஹ்மாநந்தத்தையே, பருகி - (ஞாநிகள் நிருவிகல்ப சமாதியில்) அநுபவித்துக் கொண்டு, நிற்றலே (அன்றி) - இருப்பார்களே அல்லாமல், மீட்டும் விழிப்பினும் - (சமாதியை விட்டுத்) திரும்பவும் (ஒரு கால் அவர்கள்) பஹிர் முகத்தை அடையினும், கானல் நீரில் - (விஷயங்களையும், அவற்றின் சுகங்களையும்) கானல் ஜலத்தைப் போல் (பொய்யாக), கண்டு - உணர்ந்து (வெறுத்து), உள் முகம் - அந்தர் முக திருஷ்டியை, அடைவார் - பொருந்துவார்கள், (எ-று).

(வைராக்ய தீபம்),

"பெண்ணைவிட் டகலா வொருவிடன் றன்னைப் பிறர்வழக் கினிற்கொடு போகக், கண்ணைவிட் டலகா தவள்வால் போலுங் கண்டுகொண் டேகியாங் கஃதெவ், வண்ணமா யினுஞ்சீக் கிரத்தினின் முடித்தவ் வநிதைபான் மறிதான் மானப், பண்ணிய சமாதி

விடுத்தறி ஞருந்தம் பசிதணித் ததையுறும் பரிசே.'' (83) என்று ஞாநி உத்தித ஞங் கால் விஷயம் தோன்ருது என்று கூறி யிருப்பதைக் கூர்ந்து நோக்குக.

சற்றெனும் - இறையெனும் - எனும் - எனும் என்பதன் குறுக்கல் விகாரம். உம் - இரண்டும் இழிவு சிறப்பு. அல்லவோ - ஒருமையிற் பன்மை மயக்கம். ஒ - வினப் பொருளது. ஞாநத்தோர்கள் - குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். பூண்பர்களோ - ஓ - எதிர் மறை. முடிவில் - இல் - இல்லாத என்னும் குறிப்புப் பெய ரெச்சத்தின் விகாரம். நிற்றலே - (அன்றி) - ஏ - பிரி நிலையும், தேற்றமு மாம். அன்றி - என்பது அவாய் நிலையால் பெறப்பட்டது. மீட்டும் - மீண்டும் என்பதன் விகாரம். விழிப்பினும் - உம் - எதிர் மறை. நீரில் - இல் - ஒப்புப் பொருளில் வந்த ஐந்த னுருபு. இருப்பு - எழுவாய். என் - பய னிலை. அப் பிராரப்தம் - தோன்ரு எழுவாய். ஊட்டும் - பய னிலை. ஞாநத்தோர்கள் - எழுவாய். பூண்பர்களோ - பய னிலை. இச்சை - செயப்படு பொருள். அவர்கள் - தோன்ரு எழுவாய். அடைவார் - பய னிலை. உண்முகம் - செயப்படு பொருள். (103)

சம்சாரத்தினைச் சுகம் எனக் கருதி யிருந்தவர்களே, சம்சாரம் சுகம் அன்று என்று கருதி, விஷய ஆசையை விட்டு, ஆசாரியரைச் சரணகதியாக அடைந்து அவர தநுக்கிரகத்தினல் சம்சாரத்தினைப் போக்கும் மார்க்கம் உணர்ந்து, பிரஹ்மாநந்தத்தை அடைந்திருப்பாராயின், அவர்கட்கு மீண்டும் சம்சாரம் சுகம் எனத் தோன்றின், விஷய சுகத்தை விரும்புவார்கள், சுகம் எனத் தோன்ருமையின், விஷய சுகத்தை விரும்பார் எனக் கூறல்.

பவமதை யினிமை யெனவெணி விடயம் பற்றிநின்
றுழன்றவர் தாமே, பவமதை யினிமை யலவெணி
விடயப் பற்றறுத் தருட்குரு வடைந்து, பவமதை யறுக்கு
நெறியுணர்ந் தருளிற் பரவின்ப மடைந்தவர் தாமும்,
பவமதை யினிமை யெனவெணி னலவோ பற்றுவர்
விடயவின் புரையாய். (104)

(இ—ள்) பவமதை - (முன்னர்ச்) சமுசாரத்தை, இனிமை - சுக சொருபம், என - என்று, எணி - கருதி, விடயம் - விஷயத்தை, பற்றி - பொருந்தி, நின்று - இருந்து, உழன்றவர் தாமே - (ஆசை அஞ்ஞாநங்களோடு கூடிச்) சுழன்றவர்களே, பவமதை - (பின்னர்ச்) சமுசாரத்தை, இனிமை - சுக சொருபம், அல - அன்று, எணி - எனக் கருதி, விடய - விஷயத்திலுள்ள, பற்று - ஆசையை, அறுத்து - நீக்கி, அருள் குரு - ஞாநாசாரியரை, அடைந்து - (சரணகதியாக) அடைந்து, அருளின் - (அவரது) அநுக்கிரகத்தினல், பவமதை - சமுசாரத்தை, அறுக்கும் - நிவிர்த்திக்கின்ற, நெறி - மார்க்கத்தினை, உணர்ந்து - அறிந்து, பர இன்பம் - பிரஹ்மாநந்தத்தினை, அடைந்தவர் - அடைந்தவர் ஆவர், பவமதை - (ஆதலால் மீண்டும் அவர்கள்) சமுசாரத்தை, இனிமை - சுக சொருபம், என - என்று, எணின் - கருதினல், அலவோ, அல்லவா, விடய - விஷய, இன்பு - சுகத்தை, பற்றுவர் - பொருந்துவார்கள் (பொருந்தமாட்டார்கள் என்பது கருத்தாம்), உரையாய் - (மந்திரி நீ இதற்குப் பதில்) கூறுவாயாக, (எ-று).

பவமதை - நான்கிலு முள்ள - அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி. எணி - எண்ணி என்னும் வினை யெச்சத்தின் இடைக் குறை. உழன்றவர் தாமே - தாம - அசை நிலை. ஏ - தேற்றம். அல - அல்ல என்னும் வினை யெச்சத்தின் இடைக் குறை. அல -

ஈண்டு ஒருமையிற் பன்மை மயக்கம். அடைந்தவர் தாமும் - தாம் - உம் - இரண்டும் அசை நிலைகள். அடைந்தவர் - வினையா லணையும் பெயர். அலவோ - ஓ - எதிர் மறை. உழன்றவர் - எழுவாய். அடைந்தவ ராவர் - பய னிலை. (ஆவர் - அவாய் நிலையாற் பெறப் பட்டது.) (104)

காரண மாகிய வேரை அறுத்த பின், காரிய மாகிய செடி, கொடி, பூ, காய், பழம் உண்டாக்குகின்றது என்பது உலகில் ஆச்சரியம் ஆம். அது போல, பிரஹ்ம ரூப மான ஞானிக ளின் பற்றற்ற மநம் விஷய சுகத்தை விரும்பிச் செல்லும் என்று கூறுதலும் ஆச்சரிய மாம் எனக் கூறல்.

கொடிமுதல் வாடும் வேர்முழு தினையுங் கோதறக் களைந்திடிற் களைந்தும், படிமிசை கொடிபூ காய்பழ மோங்கல் பகரதி சயமஃ தினைப்போல், அடிநடு வீறில் பிரமந்தா னாகி யகப்பற்றை யறுத்தவ ரிடத்தும், மடிவுறு மனையில் விரும்பியே நெஞ்சம் வருத்தந மாதலென் றறைவார். (105)

(இ—ள்) படிமிசை - பூமியின்கண், வேர் முழுதினையும் - (ஒரு புஷ்பச் செடியின்) எல்லா வேர்களையும், கோது அற - குற்றம் இன்றி (நன்றாய்), களைந்திடின் - பறித்துவிடுவோமாயின், கொடி - லதை, முதல் - (இலை, காய், பழம்) முதலியவை, வாடும் - வாடிப் போம், களைந்தும் - (அவ் வாறு) பறித்த பின்ன ரும் (முன் போல), கொடி - கொடியும், பூ - (அதி லுள்ள) புஷ்ப மும், காய் - காயும், பழம் - பழமும், ஓங்கல் - விருத்தி அடைதல், பகர் - (யாவரும் விதந்து) கூறும்படி யான, அதிசயம் - ஆச்சரிய மாம், அஃதினைப் போல் - அது போல, அடி - முதலும், நடு - மத்தியும், ஈறு - முடிவும், இல் - இல்லாத, பிரமம் - பிரஹ்மம்,

தான் - தன் ஆத்ம ரூபம், ஆகி - (என அறிந்தவர்) ஆய், அக - (தேகத்தி லுள்ள) நான் (என்னும்), பற்றை - அபிமாநத்தை, அறுத்தவர் இடத்து - விட்டவர்கள்பா லுள்ள, நெஞ்சம் உம் - மநமும், மடிவு - குற்றம், உறு - பொருந்தி யிருக்கின்ற, மனையில் - கிரகத்தின்கண், விரும்பி - ஆசை வைத்து, வருத்தநம் ஆதல் - (கிரகத்தைக் குறித்து) விருத்தி யாகுதல், என்று - (ஆச்சரிய மாம்) என, அறைவார் - (பெரியோர்கள்) கூறுவார்கள், (எ-று).

முதல் - முதலான என்பதன் விகாரம். முழுதினையும் - உம் - முற்று. களைந்தும் - உம் - இறந்தது தழீஇயது. கொடி, பூ, காய், பழம் - இவற்றி னிறுதிகளில் எண் ணும்மைகள் தொக்கன. அஃதினைப் போல் - இன் - ஐ - இரண்டும் சாரியைகள். ஈறில் - இல்லாத என்னும் பெய ரெச்சத்தின் விகாரம். அறுத்தவர் - வினையா லணையும் பெயர். இடத்தும் - உம் - நெஞ்சம் என்பத னோடு பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. அது ஈண்டு இறந்தது தழீஇயது, அல்லது உயர்வு சிறப் பாம். விரும்பியே - ஏ - அசை நிலை. கொடி முதல் - எழுவாய். வாடும் - பய னிலை. ஓங்கல் - எழுவாய். அதிசயம் - பய னிலை. பெரியோர் - தோன்றா எழுவாய். அறை வர் - பய னிலை. வருத்தநமாதல் - செயப்படு பொருள். இதில் உவமை யணி யுளது. (105)

அஞ்ஞாநத்தினை உடையவ னாய், தேகாத்ம புத்தியோடு கூடி குய்ய அரிப்பையும், உதர அக்கினியின் அழற்சியினையும், அவற்றிற் கேற்ற சாதநங் கொண்டு தணிப்பதையே ஆநந்தம் என்று கருதிய ஒருவன், பிரஹ்மாநந்தத்தில் விருப்பம் வைக்கவே, அவனுக்கு அஞ்ஞாநம் இல்லை யாம். அது போல, பிரஹ்ம ஞானி யாய், பிரஹ்மாநந்தத்தில் மூழ்கி யிருப் பவருக்கு விஷய விருப்பம் உண்டாயின், பிரஹ்ம ஞாநமே இல்லை யாம் எனக் கூறல்.

ஆணவ மதனைத் தோய்ந்துட லினைநா னுமெனத்
தினவெரி வவையைப், பேணலைச் சுகமென் றுண்மகிழ்ந்
திடுவோன் பேரின்பத் தாசைய தாகிப், பூண்வஞ் ஞாந
மிலையதின் ஞாநம் பொருந்தியச் சொரூபந்தா னாகி,
எணவா நந்தத் தழுந்துவோன் விடய மெய்திடின்
ஞாநமே யிலையால்.
(106)

(இ—ள்) ஆணவமதனை - அஞ்ஞாநத்தினை, தோய்ந்து - பொருந்தி, உடலினை - தேகத்தினை, நான் ஆம் - தன் சொரூபமாம், என - என்று நிச்சயித்து, தினவு - (அந்தத் தேகாத்மா புத்தியினல் குய்ய) அரிப்பு, எரிவு - (உதர) அக்கினியின் அழற்சி, அவையை - (ஆகிய) அவ் இரண்டினையும், பேணலை - (அவற்றிற் கேற்ற சாதநங் கொண்டு) விருப்பத்தோடு (சாந்தி செய்தலை), சுகம் - ஆநந்தம், என்று - என, உள் - மநத்தின்கண், மகிழ்ந்திடுவோன் - சந்தோஷத்தை அடைகின்ற ஒருவன், பேர் இன்பத்து - பிரஹ்மாநந்தத்தின்கண், ஆசையது ஆகி - விருப் புடையவ னய், பூண - (அதற் கேற்ற சாதந மாய தத்துவ ஞாநத்தைப்) பொருந்த, அஞ்ஞாநம் - (அதன் விரோதி யாகிய) அஞ்ஞாநம், இலை - (அவனுக்கு) இன்றும், அதின் - அது போல, ஞாநம் - (பிரம்மாந்ம) ஞாநத்தை, பொருந்தி - அடைந்து, அச் சொரூபம் - அந்த பிரம்ம சொரூபமே, தான் ஆகி - தனது சொரூப மாகி, எணவாநந்தத்து - நிலைபெற்ற பூரணாநந்தத்தில், அழுந்துவோன் - மூழ்கியிருக்கின்ற புருடன், விடயம் - (அதற்கு மாறான நிலையற்ற) விஷய (சுகத்தினை), எய்திடில் - (விரும்பி) அடையில், ஞாநமே இலை - (அதற்கு மாறான பிரம்ம) ஞாநம் என்பதே இல்லையாம், (எ-று).

ஆணவமது - ஆசையது - அது - இரண்டும் பகுதிப் பொருள் விகுதிகள். மகிழ்ந்திடுவோன் - அழுந்துவோன் - இவை வினையாலணையும் பெயர்கள். இரு - பகுதிப் பொருள் விகுதி. அதின் - இல் - ஒப்புப் பொருளில் வந்த ஐந்த னுருபு. ஞாநமே - ஏ - தேற்றம். இலையால் - ஆல் - அசை நிலை. அஞ்ஞாநம் - எழுவாய். இலை - பய னிலை. ஞாநம் - எழுவாய். இலை - பய னிலை. இதில் உவமை யணி யுளது.
(106)

சாக்கிர அவஸ்தையில், சொப்பநமும், சொப்பநப் பொருள்களும், பொய் என்று உணர்ந்தவருக்கு, அந்தச் சொப்பநத்திலும், சொப்பநப் பொருளிலும் ஆசை யில்லையோ, அது போல, தன் னுடைய யதார்த்த சொருபத்தை உணர்ந்து, இந்தப் பிரபஞ்சம் எல்லாம் இந்திர ஜாலம் போற் பொய் என்று உணர்ந்தவருக்கு, உலகத்தில் உள்ள மித்தியா சுகத்தில் மோகம் நீங்கும் எனக் கூறல்.

கனவதனி லுணர்விலது காணுந்தநு வாதிகளைக்
கருதி யேநின், றுனுமவரி னிதுகனவென் றுணர்ந்தவர்க
ணசையிலதி னுலகு தன்னில், தனதுசுய வுருவதனை
யநுபவத்திற் றுணர்ந்திச் சகம தெல்லாம், மநமத
னிற் சாலமென உணர்ந்தவரிவ் வுலகின்பின் மைய
னீங்கும்.
(107)

(இ—ள்) உணர்வில் நின்று - (தெளி வஸ்தை யாகிய) சாக்கிரத்தில் எழுந்திருந்து, அது - அச் சொப்பன சாக்ஷி, கனவதனில் - சொப்பநாவஸ்தையில், காணும் - பார்க்கின்ற, தநு ஆதிகளை - சரீர முதலியவற்றை, கருதி - அநுமாநித்து, உனுமவரின் - நினைக்கின்றவர்களுள், இது - இவ், ஸ்மிருதிக் கேது வான அநுபவ விடயம், கனவு - மயக்கம் (தோஷ ஜந்திய மாகலின், சுத்தி ரஜதம் போல்), என்று - என, உணர்ந்தவர்கள் - (சந்தேக விபரீத மின்றித் திட மாய்) அறிந்தவர்களுக்கு, அதின் நசை - (அச் சொப்

பன விடயத்தில்) ஆசை, இல் - இருப்ப தில்லை (அது போல), உலகு தன்னில் - உலகத்தில், தனது - தன் னுடைய, சுய உருவ தனை - எதார்த்த சொரூபத்தினை, அநுபவத்தின்-(ஐயந் திரி வின்றிய திட) அநுபவத்தினால், உணர்ந்து - சாக்ஷாத்கரித்து, மநமதனில் - அந்தக் கரணத்தில் (தோன்றாநின்ற), இச் சகமது எல்லாம் - இப் பிரபஞ்ச முழுமையும், சாலம் - (இந்திர) சாலம், என - என்று, உணர்ந்தவர் - (ஐயந் திரி வின்றித் திட மாய்) அறிந்தவர்களுக்கு, இவ் வுலகு - இந்த லோகத்தில் உள்ள, இன்பில் - மித்தையா சுகத்தில் (உண்டாகின்ற), மையல் - மோகம், நீங்கும் - நிவிர்த்தி யாகும், (எ-று).

(அத்வைத உண்மை).

"கநவைக் கநவென் றுணர்ந்தவனைக் கநவி னீயா ரென வொருவன், வினவி லவனு நநவதனில் விளங்குந் தனையே யுரைப் பனதில், நநவை நினைவென் றுணர்ந்தவனை நநவி னீயா ரென வொருவன், வினவி லவனு மகண்டமதாய் விளங்கும் பிரம மே யென்பன்." (14) என்றும்,

(கைவல்ய நவநீதம்) "காண்ப வெல்லாஞ் சொற்பநம் போலு மென்றே துணிந்தவன் ஞாநியாவன்." (கவி 1—38) என்றும்,

(கைவல்ய நவநீதம்) "மநத்தினா லெண்ணித் தானே வந்த திவ் வுலக மாகும்" (கவி 2—167) என்றும், கூறி யிருப்பவை உணரத்தக்கன.

கனவதனில் - உருவதனை - சகமது - மனமதனில் - அது - நான்கும் பகுதிப் பொருள் விகுதிகள். கருதியே - ஏ - அசை நிலை. உனுமவரினிது - ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை. இன் - சாரியை. உணர்ந்தவர்க ணசை - நான்காம் வேற்றுமைத் தொகை. இல் - இல்லை என்னும் குறிப்பு முற்றின் விகாரம். உலகுதன்னில் - தன் - சாரியை. அநுபவத்தில் தான் - தான் - அசை நிலை. உணர்ந்தவ ரிவ் வுலகு - நான்காம் வேற்றுமைத் தொகை. நசை - எழுவாய். இல் - பய னிலை. மையல் - எழுவாய். நீங்கும் - பய னிலை. இதில் உவமை யணி யுளது. (107)

சூரிய சந்நிதாநத்தில் இருள் இருக்கின்றது, மலர்ந்த கண் ணுடையவன் படு குழியில் வீழ்கின்றான், சூர புருஷன் யுத்த களத்துக்குப் போகப் பயப்படுகின்றான், நெய் தேன் சர்க்கரையோடு இனிமை யான பாயசத்தை உண்டவன் கூழை இச்சிப்பன், என்று கூறுவது, இந் நால் வகைக்கும் இழுக்காம். அது போல, பிரஹ்ம ஞாநி, விஷயாநந்தத்தை விரும்பினால், பிரஹ்ம ஞாநத்திற்கு குற்ற மாம் எனக் கூறல்.

கதிரவன்முன் னிருளிருக்கு நயநமுடை யொருவன்
குழிக் கண்ணே வீழும், அதிகவலிச் சூரனமர்க் களக்கு
வெரு வுவன்கிருத நறையக் காரம், இதமுளபா யசமு
நிரம் பருந்தினன்கூழ் தனிற்செய்வ னிச்சை யென்றால்,
விதமிவைநான் கினுக்குங்குறை யதின்ஞாநிக் கிழுக்
காகும் விடயஞ் சென்றால். (108)

(இ—ள்) கதிரவன் - சூரியனது, முன் - எதிரில், இருள் - அந்தகாரம், இருக்கும் - இருக்கின்றது, நயநம் - நேத்திரங்களை, உடை - உடைய, ஒருவன் - ஒரு புருடன், குழிக்கண் - குழியில், வீழும் - விழுகின்றனன், அதிக - மிகுந்த, வலி - சாமார்த்தியத் தினை உடைய, சூரன் - வீர புருஷன், அமர் - யுத்தம் செய்கின்ற, களக்கு - இடத்திற்குச் (செல்லுதற்கு), வெருவுவன் - பயப்படு கின்றான், கிருதம் - நெய், நறை - தேன், அக்காரம் - சர்க்கரை என்பவற்றோடு, இதம் உள - (விரும்பத் தகுந்த) இனிமையா

யுள்ள, பாயசமும் - பாயசத்தையும், நிரம்ப - (வயிறு) நிறைய, அருந்தினன் - புஜித்த புருஷன், கூழ்தனில் - கூழில், இச்சை செய்வன் - ஆசை வைக்கின்றான், என்றால் - என ஒருவன் கூறுவானாகில், இவை விதம் நான்கினுக்கும் - இந்த நான்கு வகைக்கும், குறை - குற்ற (முண்டு), அதின் - அதைப் போல, ஞாநி - (பிரம்ம) ஞாநி, விடயம் - விஷயத்தில், சென்றால் - செல்லுவான் என்று சொல்லில், இழுக்கு ஆகும் - (அவன் ஞாநத்திற்குத்) தோஷ முண்டாம், (எ-று).

உடை யொருவன் - உடை - ஈறு குறைந்த உடைய என்னும் பெய ரெச்சம். கண்ணே - ஏ - அசை நிலை. இருக்கும், வீழும், வெருவுவன், செய்வன் ஆகிய முற்றுக்களில் நிகழ் காலத்திற்கு எதிர் காலம் வந்தமை கால வழு வமைதி. களக்கு - களத்துக்கு என்பதன் விகாரம். பாயசமும் - உம் - இறந்தது தழீஇயது. நிரம்ப + அருந்தினன் = நிரம்பருந்தினன் என்புழி, நிரம்ப என்பதன் அகர வீறு தொக்குகது. கூழ்தனில் - தன் - சாரியை. என்றால் + என்னும் சொல் லெச்சம், என்று கூறினால் எனக் கூற்று என்னும் தன் னெச்சங் கொண்டது. நான்கினுக்கும் - உம் - முற்று. அதின் - இன் - ஒப்புப் பொருளில் வந்த ஐந்த னுருபு. ஞாநிக்கு - கு சாரியை. குறை - எழுவாய். உண்டு - பய னிலை. (அவாய் நிலையாற் பெற்றது). இழுக்கு - எழுவாய். ஆகும் - பய னிலை. இதில் உவமை யணி யுளது. (108)

"பெருங் காயம் இருந்து நீங்கிய பாண்டத்தைப் போல" என்று கூறுவதன் பொருள், தூல மநம் போய் சூக்ஷ்ம மநம் இருக்கும், அந்தச் சூக்ஷ்ம சுத்த மநத்தால் இன்றியமையாத தொழிலைச் செய்து கொள்ளுவதற்காம். "அக்நி ஸ்தம்பநம் பண்ணியவனுக்கு அக்நி சுடாது போல, என்று கூறுவதன்

பொருள், பந்த மாக இருக்கும் ஆகாமிய வினைகட்குக் காரண மாய விஷய சுகத்தில் இச்சை யத்நம் முதலியன பொருந்தா எனக் கூறுதலையாம். எனக் கூறல்.

இங்குறைந்த பாண்டமதின் வாதனையில் வாதனைக
ளிருக்கு மென்றல், துங்கவறி வுடையோர்கட் கின்றி
யமை யாததொழிற் றொடங்கி நிற்றல், அங்கியைத்தம்
பநம்வல்லார்க் கனல்சுடா ததின்வினைக ளடுக்கா தென்
றல், தங்கும்வினைக் கேதுவாம் விடயமதில் விருப்பாதி
சாரா தென்றல். (109)

(இ—ள்) இங்கு - பெருங் காயம், உறைந்த - இருந்த, பாண்டமதின் - பாத்திரத்தில் (தூலப் பெருங் காயம் போயும் அதன் வாசனை இருப்பது) போல, துங்க - பரிசுத்த மான, அறிவுடையோர்கட்கு - ஞாநிக ளிடத்தில், வாதனை - (பந்த ஹேது வான ஸ்தூல பிரபஞ்ச) வாசனைகள், இல் - இல்லை (ஆயினும்), வாதனைகள் - (சூக்ஷ்ம மான) வாசனைகள், இருக்கும் - உண்டு; என்றல் - எனச் சாஸ்திரங்கள் கூறுவது, இன்றியமையாத - (ஞாநியின் தேக நிலைப்புக்கு) விடக்கூடாத, தொழில் - (நித்திரை, சௌசம், பிக்ஷை முதலிய) பந்த ரகித கிருத்தியங்களை, தொடங்கி நிற்றல் - செய்து கொண்டு இருத்தற் குரிய வாசனைகளை யாம் (இவை யன்றி அதிகப் பிரவிர்த்திக் குரியனவற்றை யன்றாம்); [அக்கிநி ஸ்தம்பநம் பண்ணக் கூடிய புருஷன் தம்பிக்கப்பட்ட அக்கிநி மீது இருக்கினும், அவ் வக்கிநி அவனைச் சுடாதது போல, பிரபஞ்சம் போய் யென அறிந்த ஞாநி, பந்தத்திற் குரிய செயல்களோடு கூடி யிருக்கினும், அவனுக்கு அவை பந்தம் செய்யாவேனின், அது பொருந்தாது; ஜந்ம ஏது வாகலின் என்று சமாதாநங் கூறுகின்றார்.] அங்கியை - நெருப்பை, தம்பநம் - கட்டுதற்கு,

வல்லார்க்கு - சாமர்த்திய முடைய புருஷர்களை, அனல் - (அக் கட்டுப்பட்ட) வக்கினியானது, சுடாது - தகிக்கமாட்டாது, அதின் - அது போல, வினைகள் - (ஞானியைக்) கருமங்கள், அடுக்காது - (வந்து) பொருந்தா, என்றல் - எனச் சாத்திரங் கூறுதல், தங்கும் வினைக்கு - பந்த மாக இருக்கும் வினைகட்கு, ஏது ஆம் - காரண மாய, விடய மதில் - விஷய சுகத்தில், விருப்பு ஆதி - இச்சை யாதிகள், சாராது - பொருந்தா, என்றல் - எனக் கூறுதலையாம், (பின்னர் எப் பந்த ஹேது வான காரியங்களைச் செய்யினும் அவனை அவை பந்தப்படுத்தா என்ப தன்று), (எ-று).

(வாசிட்டம் 5 உபசாந்திப் பிரகரணம், ஆகாச கமனாதி அபாவ நிருபணத்தில்,) "சீவன் முத்தி தனிலுருவ நாசஞ் சித்தந் தனக்குள தாம், தாவி லுடறீர் முத்திதனிற் சாற்று மருவ நாசமுறம், மேவு சித்த முண்டாகி விடரா மிறக்கின் மிகுமின்பம், பாவி யுள்ள மெழாதபடி பண்ணி யதைநா சம்பயில்வாய்." (9) என்று, சீவன் முத்தியில் உருவ மன நாசம் என்றும், விதேக முத்தியில் அருவ மன நாசம் என்றும் கூறி யிருப்பதை உணர்க.

பாண்டமதின் - ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை. அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி. இன் - ஒப்புப் பொருளில் வந்த ஐந்த னுருபு. வாதனையில் - இல் - இல்லை என்பதன் விகாரம். உடையோர் கட்கு - என்புழி, உடையோர் என்னும் குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர் கோடற் பொரு ளாகாது இடப் பொருளாய் நிற்றலால், குவ் வுருபைக் கண் ணுருபாகத் திரிந்து கொள்க. நிற்றற் குரிய வாசனையை, நிற்றல் என உபசரித்தார். வல்லார்க்கு - வல்லார் - என்னும் குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர் ஈண்டுக் கோடற் பொருளாகாது செயப்படு பொருளாய் நிற்றலின், குவ் வுருபை ஐ உருபாகத் திரித்துக் கொள்க. அதின் - இன் - ஒப்புப் பொருளில் வந்த ஐந்த னுருபு. அடுக்காது - சாராது - என்பன பன்மையில் ஒருமை மயக்கம். என்றல் - எழுவாய். ஆம் - பய னிலை (அவாய் நிலையாற் பெறப்பட்டது). இதில் உவமை யணி யுண்டு. (109)

ஞானி யாது செய்யினும் குற்ற மில்லை. ஒருவன், ஞானியை இழித்துக் கூறின், அவனை "மகா பாபி" என்று, யூகம் இல்லாமையினால் கூறுகின்றார்கள். "ஞானி யாது செய்யினும் குற்றம் இல்லை" என்று கூறுபவனே பாவி யாவன், ஞானத்திற்குத் தாழ்வு வருகிறபடியால். ஞானத்தை ஒருவன் அடைந்திருந்தால், அவனுக்கு ஞானி என்னும் பெயரும் பொருந்தும், ஞானத்தை அடையாத போது ஞானி என்னும் பெயரும் இன்று எனக் கூறல்.

உணர்வுடைய ஞானியெவை புரிந்திடினு மிழிவிலிழி வுரைத்த தாயின், இணையிலிரு தீயனென்பர் யூகமில வதனான்மற் றெவைகள் செய்தும், அணைவதிரும் வெனு மவனே தீயன்மிக ஞானமதற் காகுந் தாழ்வா, னனுகி னன்றோ ஞானமொரு வனைஞானி யெனப்பெயரு நண்ணி நிற்றல். (110)

(இ—ள்) யூகம் - விவேகம், இல அதனால் - இல்லாததினால், உணர்வு - (ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் அபேத) உணர்வினை, உடைய - பொருந்திய, ஞானி - (தத்துவ) ஞானி, எவை புரிந்திடினும் - எவ் வித (கெட்ட) கிருத்தியங்கள் செய்யினும், இழிவு - (அவனுக்குத்) தாழ்வு, இல் - இல்லை, இழிவு - (அவனுக்குத்) தாழ்வை, உரைத்தது ஆயின் - (ஒருவன்) கூறினமை உளதாயின் (அவனே), இணையில் - (அவனைச் சிலர்) உவமை கூறுவதற்கு இல்லாத, இரு - பெரிய, தீயன் - பாவி, என்பர் - எனச் சிலர் கூறுவர் (இங்ஙனங் கூறுவதால்), ஞானமதற்கு - ஞானத்திற்கு, ஆகும் தாழ்வால் - தாழ்வு ஏற்படுமாதலின், எவைகள் செய்தும் - (ஞானி) எவ் வகைக் கெட்ட தொழில்கள் செய்யினும், தாழ்வு - இழிவு, அணைவது - (அவனை வந்து) பொருந்துவது, இல் - இல்லை,

எனுமவனே - என்று கூறுகின்றவனே, மிக - அதிக, தீயன் - கொடியனவன், [ஞாந மில்லாவிடின் ஞாநி என்னும் பெயரும் இல்லை என்கின்றார்.] ஒருவனை - ஒரு புருஷனை, ஞாநம் - (தத்துவ) ஞாநம், நணுகின் - பொருந்தினால், அன்றே - அல்லவா (அவனுக்கு), ஞாநி - ஞாநி, என - என்பதாக, பெயரும் - நாமமும், நண்ணி - பொருந்தி, நிற்றல் - இருத்தல் தகும் (ஞாநம் இல்லாமையின் ஒருவனுக்கு ஞாநி யென்னும் பெயரும் பொருந்தி இருத்தல் தகாது), (எ-று).

புரிந்திடினும் - உம் - எதிர் மறைப் பொருளது. இல் - இல்லை என்பதன் விகாரம். உரைத்தது - உரைத்தற் றொழிலைக் குறித்து நின்றது. மற்று - அசை நிலை. செய்தும் - உம் - எதிர் மறை. அவனே - ஏ - தேற்றமும் பிரிநிலையு மாம். ஞாநமதற்கு - அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி. நணுகினன்றே - ஓ - வினா. பெயரும் - உம் - இறந்தது தழீஇயது. சிலர் - தோன்றா எழுவாய். கூறுவர் - பய னிலை. அவனை - செயப்படு பொருள் (அவாய் நிலையாற் பெறப்பட்டது). அவனே - எழுவாய். தீயன் - பய னிலை. நிற்றல் - எழுவாய். தகும் - பய னிலை (அவாய் நிலையால் வந்தது).

(110)

பெண்களின் அவயவங்களைக் குறிப்பாகப் பார்த்தால், இவள் கரு வயிற்றை உடையவள், இவள் மகோதர வியாதியால், பெருத்த வயி றுடையவள் என்பது தோன்றுவது போல, ஞாநி என்பதும், டம்ப ஞாநி என்பதும், அவ ரவர் பால் உள்ள சில சிறப்பு இயல்புகளால், இவர் குருவை அடைந்து அவ ரருளால் ஞாநம் அடைந்து ஞாநி யானவர் என்பதும், இவர் குருவை அடைந்து, அவர் கிருபை பெறாது, பிறர்க் காக ஞாநி யாக நடிப்பவர் என்பதும், தோன்றும் எனக் கூறல்.

கருவயிற்றை யுடையதுவுங் கனவயிற்றை யுடையது
வுங் கருதிப் பெண்ணின், உருவதனைக் குறிப்பதினோக்
கிடிற்றோன்று முளபடியே யுலகு தன்னில், குருவை
யடைந் தவனருளிற் சொரூபத்தை யநுபவமாக் குறித்து
ளோரும், இருவையத் திடம்பமாய்த் தமைஞாநி யென்
பாரும் ...ரு மேதிற் றோன்றும். (111)

(இ—ள்) பெண்ணின் - ஸ்திரீகளின், உருவதனை - [illegible]டல்களை, [illegible]றிப்பதின் - [illegible] - நிதானித்து, நோக்கிடின் - (உற்றுப்) பார்க்கில், [illegible] அடையாளங்களினால் (சில சிறப் பியல்புகளினால்), கரு வயிற்றை உடையதுவும் - கெர்ப்ப முற்ற வயிற்றினை உடைத்தாயிருப்பதும், கன வயிற்றை உடையதுவும் - (மஹோதர வியாதியினால்) பருத்திருக்கின்ற வயிற்றினை உடைத்தாயிருப்பதும், [illegible] தோன்றும் - (இன்னது என) விளங்கும் (அது போல), உலகு தன்னில் - உலகத்தில், குருவை - ஆசாரியரை, அடைந்து - (சரணாகதியாக) அடைந்து, அவன் - அவரது, அருளின் - அநுக்கிரகத்தினால், சொரூபத்தை - (தமது) சொரூபத்தை, உளபடியே - யதார்த்த மாய், அநுபவம் ஆ(க) - பிரத்யக்ஷ மாக, குறித்துளோரும் - அறிந்திருப்பவரும், இரு - பெரிய, வையத்து - (இப்) பிரபஞ்சத்தில், இடம்பம் ஆய் - ஆடம்பர மாய், தமை - தம்மை, ஞாநி - ஞாநி என்போரும் - என்று கூறுபவரும் (இன்னவர் என்பது), ஏதின் - (அவர்பா லுள சில சிறப் பியல்களாகிய) காரணங்களினால், தோன்றும் - விளங்கும், (எ-று).

(வைராக்ய தீபம்.)

“ கான்றசோ றதனிற் கண்டுபொய்ப் போக மனைத்தையுங்
கைவிடுத் திடினும், தோன்றுல கினைமெய் யெனக்கொடு மீக்கூற்
றுறவிருப் படையினத் துறவோன், சான்றதா யுளதன் னுளமிலை
யெனவுந் [illegible]ற்பரா நந்தமுற் றவனைப், போன்றிரு விழிமேற்

செருகியீண் டுரைக்கும் பொய்யையெவ் விதத்திஞற் போக்கும்.'' (61) என்று, இவர் குரவ ராகிய, சாந்த லிங்க சுவாமிகள் வைராக்ய தீபத்தில், வஞ்சக ஞாநியைக் கூறியிருப்பது உணரற்பாற்று.

(பட்டினத்தார் பாடல்)

"பொருளுடை யோரைச் செயலினும் வீரரைப் போர்க் களத்துந், தெருளுடை யோரை முகத்தினுந் தேர்ந்து தெளிவது போல், அருளுடை யோரைத் தவத்திற் குணத்தி லருளிலன்பில், இருளற சொல்லினுங் காணத்த குங்கச்சி யேகம்பனே.'' (திரு எகம்ப மாலை 15.) என்று, செயலினும், போர்க் களத்தும் முகத்தினும் என்று உவமை கூறி, ஞாநியை, தவத்தில், குணத்தில், அருளில், அன்பில், சொல்லில் என ஐந்து எதுக்கள் கொண்டு அறியலாம் என்று கூறியிருத்தலின், இவை பெறுதவர் களை அஞ்ஞாநி என்றே உணரலாம் என்பது வெள் ளிடை மலை விளக் காம்.

உடையதுவும் - உடையதுவும் - இவை குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர்கள். உம் - இரண்டும் எண்ணுப் பொருளன. உருவதனை - குறிப்பதின் - அது - இரண்டும் பகுதிப் பொருள் விகுதிகள். உளபடியே - ஏ - பிரிநிலையும் தேற்றமு மாம். உலகு தன்னில் - தன் - சாரியை. குறித்துளோரும் - என்போரும் - இவை வினையா லணையும் பெயர்கள். உம் - இரண்டும் எண்ணுப் பொருளன. உடையதுவும் - உடையதுவும் - எழுவாய். தோன்றும் - பய னிலை. இன்னவர் - தோன்று எழுவாய். தோன்றும் - பய னிலை. இதில் உவமை யனி யுளது. (111)

புருடர்கள், உலக பாலாதி அதிகாரம் உடையவர், உலக பாலாதி அதிகாரம் இன்றியவர் என இரு திறப்படுவர். அர்ஜ்ஜுனர் இராமர் இருவரும் இராஜ்ய பாரம் வகிக்கும்

மா சற்ற மந முடையவர்கள். அவர்கள் இல் லறத்திருந்தே ஞாநியாவர், சாதாரண நம் போன்ற அதிகாரம் அற்ற மா சற்ற மந முடையவர், துறந்தே ஞாநியாகவேண்டும். ஞாநம் யாவரும் கோள்ளத் தக்க தாகும். ஞாநிகள் சரிதம் நாநா வாகலின் கோள்ளத் தக்க தன்றும். ஞாந ஆசாரம் உடையோன் ஞாநி, ஞாந ஆசாரம் இன்றியவன் அஞ்ஞாநி என மகா ராஜன் மந்திரிக்குக் கூறி, உபதேசத்தினை முடித்தனன் எனக் கூறல்.

அருச்சுநற்கு மிராமருக்கு மதிகார மவைபார்த்தே யறைந்த நூலின், கருத்தறியாய் ஞாநமொன்றே பிரமா ணஞ் சரிதையது கணக்கன் றாகும், விருத்தமறி வாசார முடையோனே ஞாநியில்லோன் விருத்த னாகும், திருத்த முட னமைச்சவிது துணிவென்றே யுட்கொள்வாய் தீர னகி. (112)

(இ—ள்) அருச்சுநற்கும் - அருச்சுநனுக்கும், இராமருக்கும் - இராகவருக்கும், அதிகாரம் - அதிகாரம் (உடைமையை), பார்த்தே - உத்தேசித்து, அறைந்த - (ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானாலும், ஸ்ரீ வசிஷ்ட பகவானாலும்) உபதேசிக்கப்பட்ட, நூல் அவையின் - (பகவற் கீதை, வாசிஷ்ட) சாஸ்திரங்க ளாய அவற்றின், கருத்து - (முக்கிய) தாற்பரியத்தை, அறியாய் - (நீ) உணர்ந்தா யில்லை, ஞாநம் ஒன்றே - (அவ் விருவர்களும் அடைந்த பிரம்ம) ஞாந மாத்திரமே, பிரமாணம் - (நமக்கு) அங்கீகார மாம், சரிதையது - (அவ் விருவர்களது விவகாரத்தைக் கூறும்) சரித்திரம், கணக்கு அன்று ஆகும் - கொள்ளத் தக்க தன்றாம், விருத்தம் - (அவ் விருவர் களும் அவதார புருஷர்க ளாதலின், யுத்தாதி விவகாரங்கள் மற்றை யோருக்குப் பொருந்தாமையின்) விரோத முடைய தாம், [இது வரைக் கூறிய விஷயங்களைச் சுருக்கித், துற வுடையோர் ஞாநி

யாவர் என்றும், அஃதிலார் அஞ்ஞாநி யாவ ரேன்றும், உபசம்மா கின்றூர்.] அறிவு ஆசார முடையோனே - ஞாநாசாரம் உடைய வனே, ஞாநி - ஞாநி யாவன், இல்லோன் - (ஞாநாசாரம்) இல்லாதவன், விருத்தன் ஆகும் - அஞ்ஞாநி யாவன், இது - (யாம் கூறிய) யாவும், துணிவு - (சுருதி பெரியோர்க ளுடைய) சித்தாந்த மாம், என்று - என, அமைச்ச - மந்திரி (நீ), தீரன் ஆகி - தைரிய வா னுய், திருத்தமுடன் - நன்ருக, உட் கொள்வாய் - கிரகித்துக் கொள்வாயாக, (எ-று).

அருச்சுநற்கும் - இராமருக்கும் - உம் - இரண்டும் எண்ணு பொருளன. பார்த்தே - என்றே - ஏ - இரண்டும் அசை நிலைகள். ஒன்றே - உடையோனே - ஏ - இரண்டும் பிரிநிலையும், தேற்றமு மாம். சரிதையது - அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி. உடையோன் - இல்லோன் - விருத்தன் - குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர்கள். நீ - தோன்ரு எழுவாய். அறியாய் - பய னிலை. கருத்து - செயப்படு பொருள். ஞாந மொன்று - எழுவாய். பிரமாணம் - பய னிலை. சரிதை - எழுவாய். ஆகும் - பய னிலை. சரிதை - எழுவாய். விருத்தம் - பய னிலை. உடையோன் - எழுவாய். ஞாநி - பய னிலை. இல்லோன் - எழுவாய். ஆகும் - பய னிலை. நீ - தோன்ரு எழுவாய். உட் கொள்வாய் - பய னிலை. (112)

மஹா ராஜன் சமாதியில் இருந்ததனை மந்திரி பார்த்து ஆச்சரியம் அடைந்தனன் எனக் கவி நாயகர் கூறல்.

என்றங் கநேக மாய்விரித்தே யிராச யோகி யுரை செய்து, நின்று வாக்குத் தனையடக்கி நிமிடத் தகற்றி மநத்தினையும், ஒன்று மில்லா வெறும்பாழா யொன்ருஞ் சமாதி தனையடைந்தான், நின்றங் கமைச்ச னிதுகண்டிந் நேர்மை புதிதென் றதிசயித்தான். (113)